1-ON KAPAK .qxp_Layout 1 29/01/2024 18:38 Page 1

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 43 / Hejmar 505 / Çile 2024

SAVAŞTA İNİSİYATİF GERİLLADA GERİLLA YENİLMEZ OLDUĞUNU İSPATLAMIŞTIR

Hamle Sürecine Yaklaşım Üzerine

Pîro Dersîm

■ Gerillanın yıl içinde ve özellikle de hamlenin ilanından sonra gerçekleştirdiği devrimci operasyonlar düşmanın 2014 yılından bu yana hayata geçirdiği Çöktürme Planı'nı tümüyle boşa çıkarmış, Türk ordusunun savaş iradesini kırmıştır. Moral ve psikolojik üstünlük tümüyle gerillaya geçmiştir. Türk devleti tüm özel savaş aygıtlarına ve medyasına rağmen bunu engelleyememiştir. Aldığı darbelerle adeta şoke olan TC faşizmi Rojava'daki sivil alanlara saldırmanın ötesinde bir şey yapamayacak duruma gelmiş bulunmaktadır. Şimdi Medya Savunma Alanları'nda ne bir milim ileriye gidebilmekte ne de geri çekilebilmektedir. Darbe üstüne darbe almaktadır.

Sayfa: 2

31 Mart Yerel Seçimleri Üzerine

Cemil Bayık

■ Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da 31 Mart yerel seçimleri olacak. Yerel seçimler önemlidir. Kürt halkı açısından yerel seçimlerin önemi daha fazladır. Kürt soykırımı sadece merkezi devlet sisteminin faaliyetleriyle ve oranın yönlendirilmesiyle olmamış ve bu şekilde sürdürülmüyor. Bunun yerele taşırılması da vardır. Türk devleti Kürt soykırımı temelinde kurulmuştur.

Sayfa: 4

Bir Özel Savaş Olarak Üçüncü Dünya Savaşı-2

Cemal Şerik

■ Ortadoğu, tarihsel olarak anacıl neolitik çağa ev sahipliği yapan; tarım ve köy devriminin yaşandığı, toplumsallığa geçildiği, farklı toplumsal kesimlerin oluştuğu sanat, kültür, dil, kimlik ve dinlerin bir arada yaşadıkları ve bu değerlerin dünyaya yayıldığı coğrafik bir bölgedir. Ancak, Ortadoğu'nun temel özelliği bunlarla sınırlı değildir. Aynı zamanda karşıtlığın başladığı, yaşandığı bir bölge olma konumundadır da.

Sayfa: 12

Mücadelemizi Her Alanda Geliştireceğiz

PKK Yürütme Komitesi

■ Partimizin kurucularından Sakine Cansız (Sara) yoldaş ile devrimci militanlar Fidan Doğan (Rojbîn) ve Leyla Şaylamez (Ronahî) yoldaşların 9 Ocak 2013 tarihinde Paris'te Türk istihbarat örgütü MİT elemanı Ömer Güney tarafından katledilişleri üzerinden tam 11 yıl geçti. Fransa Devleti tarafından bu katliam aydınlatılmadığı ve sorumlularından hesap sorulmadığı için, aynı güçler 23 Aralık 2022 tarihinde ve yine Paris'te KCK Yürütme Konseyi Üyesi Evîn Goyî ile değerli yurtseverler Mir Perwer ve Abdurrahman Kızıl'ı da katlettiler. Böylece yakın dönem Paris tarihi Kürt kadın devrimcilerin ve yurtseverlerin katledildiği bir zaman dilimi haline geldi.

Sayfa: 16

Kapitalist Modernitenin Yol Savaşları Ve Değişmeyen Kürt Kırım Politikası

Duran Kalkan

■ Yağma ve talanla dünyanın zenginlikleri Avrupa'da birleştirildi. Devlet ve iktidarın doğuşundan bu yana denetlenen kapitalist sömürü tarzı; yağma ve hırsızlığın önü Avrupa'da açıldı. Avrupa'da sermaye birikimi sağlandıktan sonra büyük sermaye güçleri, tekel ve devletler kendi güçleri oranında dünya sömürü egemenliğini yeniden paylaşmak için kavgaya tutuştular. Bu, kapitalizmin gelişimiyle oldu. Önderlik bunu savunmalarda çok daha somut ifade etti. İtalya, Hollanda ve İngiltere'deki gelişmelerle ile böyle bir sonuç ortaya çıktı.

Sayfa: 17

İsrail-Hamas Savaşının Perde Arkası ve Devrimci Görevlerimiz

Bahoz Erdal

■ Bölgemizde birçok gelişme, savaş ve çatışma aynı anda yaşanmaktadır. Bir yandan Rojava'ya dönük saldırılar gerçekleşirken, diğer yandan Medya Savunma Alanları'na aralıksız geniş kapsamlı saldırılar devam etmektedir. Yine Gazze'de İsrail ve Hamas arasında çatışmalar da sürüyor. Tüm cephelerde çelişki ve çatışmalar devam ediyor. Tüm bunlar birbirileri ile bağlantılı. Bu gelişmeler ayrı ayrı değerlendirildiğinde birbirinden kopuk veya farklı gözükebilir ancak İsrail ve Hamas savaşı ciddi bir gelişme olarak -askeri, siyasi ve stratejik etki anlamında- tüm Ortadoğu ülkelerini etkilediği net olarak görülmektedir.

Sayfa: 20

Asrın Komplosunun iç Yüzü Nasıl Anlaşılmalı

Rêber Apo

■ 1993 yılı, devlet ve PKK tarihinde önemli bir kırılma ve resmi çizgiden sapmanın yaygınlık kazandığı tarihtir. Turgut Özal'ın siyasi diyaloga açık yapısı, kontrol edemediği güçlerin kurbanı olmasına yol açtı. Bu tarihte Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in tartışmalı bir uçak kazasında yaşamını yitirmesi ilginçtir. Ardından çığ gibi artan Hizbullah maskeli cinayetler, binlerce köyün boşaltılması, yoğunlaştırılan operasyonlar bir imha seferi olarak anlaşıldı. PKK'nin pek de akıllı olmayan taktikleri, kayıpları arttırmaktan ve sürecin tıkanmasına yol açmaktan öteye gidemiyor; gerilla doğru bir meşru savunma anlayışı ve uygulanmasına çekilemiyordu. Dönemin askeri ve siyasi yönetimi terörü hukuk çizgisinin çok dışına taşımıştı. Devletin çığırından çıkması hız kazanmıştı.

Sayfa: 14

Pewiste KDP Ji Xwere Li Çareseriyeki Bigere

Serdar Star

■ Îro PDK'ê karê sîxuriyê ji kesan derxistiye û kiriye karekî rêxistinî û dezgeha Parastin û Dijîteror û Asayişê bi riya endamên xwe tora sîxuriyê berbelav kiriye. Hemû navendên van dezgehan wek navendên MÎT'ê û şerê taybet li dijî şoreşgeran dixebitin û ji bo vê mebestê jî milyaran dolar xerc dikin. Tiştê ku li vir hêjayî pirsê ye, ew e ku hin Kurdên damayî û hejar hene ku bi navê dilsoziya ji bo Kurdayetiyê bi mûçeyan hatine xapandin û bûne beşek ji vê qirêjiyê. Divê her kesê ku xwe wek Kurd û dilsozê gel û neteweya Kurd dizane vê pirsê ji xwe bike: Em ê heta kengî bi gotinên binemala Barzaniyan bêne xapandin, em ji kirêgirtîbûn û caştiyê rizgar nebûne, niha jî dora sîxuriyê ye? Êdî PDK û binemala Barzaniyan qeder nîn e û dikare bê guhartin. Ji ber ku êdî çênabe ku gelê Kurd û PDK jî çarenûsa xwe teslîmî wan bikin.

Sayfa: 26

İÇİNDEKİLER

Hiçbir Şey Yapılamaz Denilen Yerde Varlık Ve Özgürlük Savaşını Sürdürüyorum
Rêber Apo
Sayfa: 8'de

Sistemin Aleviliğe Dayattığı Soykırım Kıskacı Ancak Mücadele İle Parçalanır
Ferze Dersîm
Sayfa: 24'te

En İyi Sen Anladın Ve En İyi Sen Okudun
Anı
Sayfa: 28'de

Piro Dersim-Hamle.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:39 Page 2

ZAFERİN TARZI VE EYLEMİ OLARAK HAMLE SÜRECİNE YAKLAŞIM ÜZERİNE

Bu bahar Önderlik Baharı olacaktır. Önder Apo üzerindeki tecridin kırılacağı ve fiziki özgürlüğüne oldukça yaklaşacağımız tarihi bir süreci ifade edecektir. Bu süreçteki tüm eylem ve etkinlikler hamle kapsamında ele alınıp güçlü karşılanırsa, tüm kadro, çalışan ve yurtseverlerimiz bu süreçte sonsuz fedakârlık temelinde kendisini katıp tarihi görev ve sorumluluklarına sahip çıkarsa başarının kaçınılmaz olduğunu bilmek gerekiyor. O nedenle tarihi bir sürecin en kritik dönemine girmiş bulunuyoruz. Düşman tüm gücünü ve imkânlarını kullanarak, işbirlikçi-ihanetçi çizginin ve kapitalist modernitenin tüm tekniğini ve desteğini arkasına alarak sonuç almak ve özgürlük mücadelesini tasfiye etmek isteyecektir.

Pîro Dersîm

Evrensel düzeyde yüzlerce kurum, tanınan şahsiyet ve dostlarımız tarafından başlatılan "Önder Apo'ya Özgürlük, Kürt Sorununa Çözüm" kampanyasına halk ve Hareket olarak hamle düzeyinde katılma kararı aldık. İçinde bulunduğumuz dönemi bu hamle temelinde karşılamayı esas almaktayız. O nedenle öncelikli olarak mücadelemizin gelişmesinde ve giderek sonuca ulaştırılmasında bu hamlenin rolünü ve önemini görmek oldukça önemli olmaktadır. Bu konuda kimi sorunlar yaşadığımız biliniyor. Hamleye sıradan yaklaşan, kısmi kimi planlamalara ulaşıp onu pratikleştirme ile yetinen, günü kurtarma anlayışı ile hareket eden yanılgılarımız hamlenin gelişmesi ve sonuç alması önündeki en temel engeller olmaktadır. Her şeyden önce bu yanılgılı ve içinde yaşadığımız siyasal süreci yeterince anlamayan sığ, yüzeysel yaklaşımlardan kurtulmamız gerekiyor.

Bu hamlenin komploya karşı geliştirilen bir hamle olduğunun derin bilinciyle hareket etmeli, hamleye yaklaşımımız da bu temelde olmalıdır. Komployu yenilgiye uğratma, Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlama ve halkımızın statüye kavuşmasına yol açma hamle ile hedeflediğimiz temel amaçlar olmaktadır. Özgürlük Hareketi üzerinde Türk devleti, bölgesel güçler ve uluslararası hegemon güçlerin ortaklaşa bir konsept ile hareket ettiğini ve bir tasfiye sürecinin amaçlandığı biliniyor. Aslında bu ortak konsept 20. yüzyılın başlarından itibaren devrededir. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yapılan Kahire toplantısında bu tasfiye konsepti kararı alındı. O günden bu yana Kürt halkı üzerinde tasfiye ve soykırım siyaseti yürütülüyor. Lozan bu konseptin ilk pratikleşme zemini oldu. Birinci Dünya Savaşı'nda özellikle Bakur Kurdistan'ında soykırım yürütüldü. İkinci Dünya Savaşı'nda Rojhilat'ta Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin tasfiyesi yapıldı ve Rojhilat üzerinde soykırım yürütüldü. Şimdi Üçüncü Dünya Savaşı'nda Türk devleti Kürt soykırımını gerçekleştirmek istiyor. Kahire'de temeli atılan ve Lozan'da pratikleştirilen politika şimdi komployla sürdürülmek isteniyor. Mücadelemiz ilk ortaya çıkıp etkili olmaya başladığı andan itibaren Türk devleti tasfiye ve soykırım siyasetini esas alarak bir yönelim içerisine girdi. İlkin farklı örgütler üzerinden PKK engellenmek istendi. Bu olmayınca Türk devleti kendisi devreye girdi. Bu da yeterli olmayınca uluslararası güçler de devreye konuldu. 15 Şubat Komplosu bu temelde yapıldı.

Tabii komplo ile uluslararası güçler de kendi bölgesel planlarını hayata geçirmeyi amaçlamışlardı. '90'larda Sovyetlerin dağılmasından itibaren ABD öncülüğünde uluslararası güçler dünyayı ve özellikle de Ortadoğu'yu çıkarları temelinde yeniden düzenlemeyi ve soğuk savaş sürecinin yaratımı olan sistemi değiştirmeyi hedefliyorlardı. Yeni Dünya Düzeni adıyla yürütülen bu süreç aslında Üçüncü Dünya Savaşı'na girişi ifade ediyordu. Körfez savaşı olarak bilinen Irak'a müdahale ile aslında Üçüncü Dünya Savaşı başlatılacaktı. Böylece ABD öncülüğündeki uluslararası kapitalist modernite güçleri dünyayı kendi çıkarları temelinde yeniden dizayn edeceklerdi. Ancak bu süreç Hareketimizin Başûr ve Bakur Kurdistan'ında etkili olmaya başladığı bir süreç olmaktaydı. Olası boşluklardan özgürlük mücadelesinin faydalanacağını düşünen uluslararası güçler Saddam rejimini sınırlandırsa da ortadan kaldırmadılar. Türk devletine ve ona uşaklık etme temelinde KDP'ye destek vererek Özgürlük Hareketi tasfiye edilmek istendi. 1998 yılına kadar tüm desteklerine rağmen TC ve KDP'nin bunu başaramadığını gören uluslararası hegemon güçler bu sefer direk olarak kendileri devreye girdiler ve bilinen 15 Şubat Komplosu ile Önder Apo esaret altına alınıp Türklere teslim edildi.

Hamle komploya karşı geliştiriliyor

Komployu geliştirenler Önder Apo'nun esaretiyle mücadelemizin tasfiye olacağını öngörüyorlardı. Zaten 6 aylık ömür biçmişlerdi. Türk devleti ve işbirlikçi güçlerin dışardan, tasfiyeci kesimlerin de içerden saldırılarıyla Özgürlük Hareketi'nin kısa sürede dağılacağına inanıyorlardı. Ancak hem Önder Apo'nun komployu boşa çıkarma temelinde paradigma değişimini esas alması, komployu ve komplocu güçlerin tüm amaçlarını çözümleyerek ortaya çıkarması ve buna karşı bir mücadele stratejisini geliştirmesi hem de Hareketimizin ve halkımızın "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla fedai çizgide geliştirdiği direniş komplo ile amaçlanan tasfiye sürecini boşa çıkardı. Bunun üzerine İmralı işkence ve tecrit sistemi bu uluslararası güçler tarafından oluşturuldu ve bu işkence ve tecrit sistemi Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi temelinde günümüze kadar getirildi.

Dolayısıyla başlatılan hamle komploya karşı geliştiriliyor. Komplo temelinde Özgürlük Hareketi'nin tasfiye edilmesi ve Kürt soykırımının sonuca götürülmesi amaçlanmaktadır. Hamle hem bu amacın boşa çıkarılmasını hem de özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşmasını ifade etmektedir. Dolayısıyla hamleyi mutlaka güçlendirip sonuca ulaştırmamız gerekiyor. Sıradan yaklaşmak doğru olmadığı gibi mücadeleye büyük zararlar da verecektir. Ya burada bir sonuca ulaşacağız ya da darbe alacağız. Bunun iyi bilinmesi ve bu ciddiyetle hamleye yaklaşılması gerekiyor. Böylesi bir ciddiyetle yaklaşılmaz ise mücadelenin oldukça keskinleştiği böylesi tarihi bir sürece cevap vermemiş olacağız ve bu da halk ve Hareket olarak tehlikeli bir sürece girmeyi ifade edecektir.

Unutmayalım ki TC'deki iktidar Kürt soykırımını tamamlamaya odaklamış, kaderini buna bağlamış, bir an önce sonuç almak istemekte, onun için içerde ve dışarda tüm olanaklarını kullanmaktadır. Muhtemelen seçimler sonrası bunu daha da hızlandıracaktır. Belki seçim öncesinde de bazı adımlar atabilir ama esasta seçimlerden çıkacak sonuçlara göre saldırılarını hızlandırma daha fazla olasılık dahilindedir. Ortadoğu'daki gelişmeler de buna imkân sunuyor. Oldukça ciddi bir sıkışmayı yaşayan TC, bu sıkışıklık ortamında Özgürlük Hareketi'ne yönelik saldırılarına hız verecektir. Çünkü başka türlü ayakta kalma şansları tükenmiş durumdadır. Bu sıkışmayı PKK'ye saldırarak aşmaya çalışacakları hem yaşanan gelişmelerden hem de kendileri tarafından açıkça ifade edilmektedir. Onun için önümüzdeki süreç tehlikeli bir süreç olmaktadır, bunun bilinmesi gerekiyor. Günümüzde yürüttüğümüz mücadelede ciddi tehlikelerle başarma imkânları iç içe yürümekte ama başarma imkânları daha fazla öne çıkmaktadır. Kapitalist modernite sistemi kriz içindedir, TC'deki iktidar çok sıkışmıştır, artık süreci yönetmekte zorlanmaktadır. Bu nedenle hamleyi güçlü yürütürsek, iyi çalışırsak, yerel seçimleri de hamle kapsamında ve hamlenin geliştirilmesi temelinde ele alırsak bu süreçten güçlü çıkarız. Bazıları bunu geriye çekmek isteyebilirler, müsaade etmemek gerekiyor. Geri çekme yaklaşımlarına karşı çok kararlı durmak gerekiyor. Hamleyi hem uluslararası alanda halkların, ezilen kesimlerin umutlarına göre yürütmemiz hem de Önderliğin, şehitlerin, halkın istemlerine göre yürütmemiz gerekiyor.

Hamle kapsamında ele almamız gereken en temel hususlardan biri de şu olmaktadır. Hamlenin başarıya ulaşacağına, hamle ile hedeflediğimiz amaçların gerçekleşeceğine sonsuz inanmalı, böylesi bir sonucun ve başarının ortaya çıkması için var gücümüzle çalışmalıyız. Başarının imkân ve koşullarının fazlasıyla olduğunu, düşmanımızın bizim ile yürüttüğü savaşta ciddi anlamda çöküşe gittiğini, yapabileceği her şeyi yapmasına rağmen ciddi bir başarıyı ortaya çıkarmadığını, tam tersine tüm saldırı ve soykırım konseptlerinin boşa çıktığını yenilgi üzerine yenilgi aldığını biliyoruz. Bulunduğumuz alanda tarihi rolümüzü iyi oynarsak başarıya ve hamleyi sonuca ulaştırmaya yakın olduğumuzu görebiliriz. Bunun için direnişi ve mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bu süreç sonuca gitme, amaçlarımıza ulaşma sürecidir. Düşman elindeki tüm imkânlar ile saldırarak bu hamlemizi sonuçsuz bırakmak isteyecektir ama moral üstünlük, ideolojik üstünlük, askeri ve siyasi üstünlük tümüyle bizim elimizdedir. Önder Apo tüm mücadele mevzilerine ve sahalarına en görkemli öncülüğü İmralı direnişi ile yapmakta, bu eşsiz direniş her alanda fedai çizgi temelinde karşılık bulmaktadır.

Gerilla yenilmez olduğunu ve üstünlüğü ele geçirdiğini ispat etmiştir

Gerillanın yıl içinde ve özellikle de hamlenin ilanından sonra gerçekleştirdiği devrimci operasyonlar düşmanın 2014 yılından bu yana hayata geçirdiği Çöktürme Planı'nı tümüyle boşa çıkarmış, Türk ordusunun savaş iradesini kırmıştır. Moral ve psikolojik üstünlük tümüyle gerillaya geçmiştir. Türk devleti tüm özel savaş aygıtlarına ve medyasına rağmen bunu engelleyememiştir. Aldığı darbelerle adeta şoke olan TC faşizmi Rojava'daki sivil alanlara saldırmanın ötesinde bir şey yapamayacak duruma gelmiş bulunmaktadır. Şimdi Medya Savunma Alanları'nda ne bir milim ileriye gidebilmekte ne de geri çekilebilmektedir. Darbe üstüne darbe almaktadır. Tüm faşist baskıya rağmen Türk devleti dünya kamuoyunda sorgulanmaya, tartışılmaya başlanmıştır. Deyim yerinde ise Türk ordusunun karizması çizilmiş, büyük bir hezimet yaşamasına yol açılmıştır. Önümüzdeki süreçte de gerillanın bu kapsamlı eylemleri yaşanan hezimetin çöküş ile sonuçlanmasına yol açabilecek gelişmeler yaratabilecektir. Zaten bunu gördüğü için AKP-MHP faşist iktidarı tutuşmaya başlamış ve elindeki tüm imkânları devreye koyarak bu çöküşünü engellemeye çalışmaktadır. Bu nedenle önümüzdeki süreçte saldırılarını daha da yoğunlaştırmaya çalışacaktır, ama bunların hepsinin nafile çabalar olduğunu, fedai çizgide yeni dönem gerillacılığının önüne geçemeyeceğini, aksine çöküşünü daha da hızlandıracağını şimdiden belirtmek mümkündür. 2023 yılını kapsamlı devrimci operasyonlarla bitiren ve 2024 yılını yine aynı düzeyde devrimci operasyonlarla karşılayan gerilla yenilmez olduğunu ve üstünlüğü ele geçirdiğini adeta ilan etmiş bulunmaktadır.

Tabi gerilla direnişinin yanında hamle kapsamında 4 parça Kurdistan'da ve halkımızın bulunduğu tüm alanlarda direniş her geçen gün daha da yükseltilerek devam ettirilmektedir. Önümüzdeki 15 Şubat'tan 1 Mayıs'a kadarki bahar sürecinde ise direnişin zirve yapacağını şimdiden belirtmek en gerçekçi yorum olmaktadır. Dolayısıyla bu bahar Önderlik Baharı olacaktır. Önder Apo üzerindeki tecridin kırılacağı ve fiziki özgürlüğüne oldukça yaklaşacağımız tarihi bir süreci ifade edecektir. Bu süreçteki tüm eylem ve etkinlikler hamle kapsamında ele alınıp güçlü karşılanırsa, tüm kadro, çalışan ve yurtseverlerimiz bu süreçte sonsuz fedakârlık temelinde kendisini katıp tarihi görev ve sorumluluklarına sahip çıkarsa başarının kaçınılmaz olduğunu bilmek gerekiyor. O nedenle tarihi bir sürecin en kritik dönemine girmiş bulunu-

Piro Dersim-Hamle.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:39 Page 3

yoruz. Düşman tüm gücünü ve imkânlarını kullanarak, işbirlikçi-ihanetçi çizginin ve kapitalist modernitenin tüm tekniğini ve desteğini arkasına alarak sonuç almak ve özgürlük mücadelesini tasfiye etmek isteyecektir. Buna karşı Özgürlük Hareketi de ideolojik-politik, askeri ve toplumsal tüm gücünü seferber ederek süreci zaferle yani faşizmin çöküşüyle sonlandırarak Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamaya çalışacaktır. Artık mücadelenin sonuç alma aşaması, final süreci yaşanmaktadır. Bugün yapacaklarımız geleceğimizi belirleyecek nitelikte olacaktır. 50 yıllık Önderlik mücadelesinin başarıya ulaşmasını ifade edecektir. Halkımızın özgür bilinç ve irade temelinde kalıcı bir statüye kavuşmasını, soykırım kıskacının parçalanmasını ve dünya ilerici insanlığına öncülük misyonunu layıkıyla yerine getirmesini beraberinde getirecektir. Elbette bu bizlerin katılım düzeyi ve çabası ile oluşacaktır. Önderlik ve şehitler çizgisinden aldığımız güçle, eldeki imkân ve olanaklarla ve büyük bedellerle, emek ve çabamızla yaratacağımız bu özgürlük süreci sadece halkımızın değil tüm bölge halklarına da özgürlüğün kapısını aralayacak ve çıkış zeminini yaratacaktır.

Sürecin eylem tarzı büyük kitlelerle etkili eylemler gerçekleştirmektir

Bu nedenle bu bahar sürecini her zamanki rutinlikte ele almamak gerekiyor. Artık rutin hale gelen kutlama ve etkinliklerle etkili olmamız mümkün olmamaktadır. Bu sürecin eylem tarzı büyük kitlelerle etkili eylemler olmaktadır. Her yerde yüz binlerin yürüyüşleri, oturma eylemleri, nöbet eylemleri gibi kitlesel ve düşmanı zorlayan, ona geri adım attıran, toplumsal eylemselliği tüm heybeti ile ortaya çıkaran bir eylem ve direniş çizgisi mutlaka esas alınmalı ve ortaya çıkarılmalıdır. Bunu ortaya çıkarmamız hamlenin başarısını garantileyecek ve bu tarihsel süreçten büyük kazanımlarla, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü ile çıkmamızın yolunu ardına kadar açacaktır. Düşman şu anda tüm tükenmişliğine rağmen her alanda pervasızca saldırma cesaretini toplumsal eylemsellikteki zayıflığımızdan almaktadır. Öyle ise bizde en çok bu noktada yükleneceğiz ve zayıflığımızı büyük bir güce dönüştürmesini bileceğiz. Yüz binlerin, milyonların yürüdüğü sokak ve şehirlerde düşmanın esamisinin dahi okunmayacağını yakın tarihimizden de hepimiz bilmekteyiz. Bu öyle olmayacak, yapılmayacak bir şey de değildir. Evet, güncelde bu konuda kimi zorluklar vardır ama ciddi bir çaba ile tüm bu zorlukları ortadan kaldırma gücümüz de, potansiyelimiz de vardır. Yeter ki kendimize güvenelim, sürecin kritikliğini görelim, dönemsel görev ve sorumluluklarımıza sahip çıkalım. O zaman görülecektir ki bunu yaratmak hiç de zor ve imkânsız değildir.

Özgürlük Hareketi'nin gelişme düzeyi Kurdistan'la sınırlı değil

İçinden geçtiğimiz süreç bizden tempomuzu oldukça hızlandırmamızı istiyor. Eski dönemin temposuyla çalışırsak sürece cevap olamayız. Gelişmeler oldukça hızlı olmakta, önemli değişiklikler yaşanmaktadır. Buna uygun bir tempoya sahip olmamız gerekiyor. Özgürlük Hareketi'nin gelişme düzeyi sadece Kurdistan'la sınırlı değildir, evrensel bir düzeydedir. Bu evrensel düzeyin giderek gelişeceği de ortaya çıkıyor. Bu açıdan başlattığımız hamleyi herkesin bulunduğu yerde başarıya götürmesi için çalışması gerekiyor. Bu öyle sıradan bir hamle değildir. Geleceğimizi belirleyecek bir hamledir. O açıdan her alanın hamledeki görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyor. Hamleyi sürekli kılmak, her geçen gün daha da büyütmek hamlenin başarısı için önemli bir durum olmaktadır. Öyle rutin ve kesintili eylemlerin fazla etkileyicilik düzeyi olmadığını hepimiz bilmekteyiz. O nedenle yerelden genele, küçükten büyüğe ve giderek büyük kitlesel eylemlere doğru evrilen bir eylem hattını mutlaka yaratabilmeliyiz. Bu konuda gevşeme olmamalı, kimse kendine göre yaklaşmamalı, özgünlükleri genelle bütünleştirerek yürütmeyi esas alabilmeliyiz.

Böylesine kritik bir sürece cevap olma ve süreci başarı temelinde sonuca götürmeyi ifade eden hamle sürecine zindan alanlarındaki tutsakların kayıtsız kalması elbette düşünülemezdi. Tam tersine Önderlik konusunda en duyarlı ve hassasiyetleri yüksek olan alan zindan alanları olmaktadır. Komplonun gerçekleştirildiği '98-'99 yıllarında "Güneşimizi Karartamazsınız'' şiarıyla direnişte en önde saf tutan zindan alanları, 2012 ve 2018-2019 yıllarında da Önder Apo üzerindeki tecride karşı fedaice yürütülen ve sonuç alan direniş süreçlerine öncülük ederek Önderlik konusundaki yüksek duyarlılık ve hassasiyetini ortaya koymuşlardır. Nitekim "Önder Apo'ya Özgürlük, Kürt Sorununa Çözüm'' hamlesine zindan alanları da hızla organize olarak katılmaktan geri durmamışlardır. Bu anlamda zindan alanları 45 yıllık direniş geleneğine uygun olarak hamle içerisinde yerini almışlardır. Tüm baskılara, zor koşullara ve her türlü saldırıya rağmen Önderliğin üzerinde geliştirilen katı tecride karşı direnişe geçme konusunda hiçbir tereddütte girilmemiş, başlattıkları açlık grevi eylemi ile dışarıyı da önemli oranda etkileyerek hamlenin gelişmesine ciddi katkı sunmuşlardır.

Elbette zindan alanlarının geliştirdiği bu eylemlilik sürecine hem doğru temelde anlam vermek hem de bizler açısından neyi ifade ettiğinin bilincinde olmak önemli bir husus olmaktadır. Bu eylemsellik süreci ile zindanlar önceliklerinin mücadelenin başarıya ulaşması, Önderlik ve halk olduğunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Zindanlarda yaşanan onca saldırı ve vahşete rağmen kendini zindan koşulları için değil de dışardaki mücadelenin zaferi için tüm gücünü ortaya koyma fedai çizginin zindanlardaki yansıması olmaktadır. Bu anlamda nasıl ki gerilla savaş mevzilerinde, tünellerinde ve Kurdistan dağlarında fedai çizgide direniyor ise zindan alanları da fedai çizgide direnmeyi esas almakta ve eylemleri ile bunu ortaya koymaktadırlar. 34 ayı aşkın bir süredir kendisinden haber alınamayan Önder Apo üzerindeki katı tecrit ve mutlak iletişimsizlik olarak pratikleştirilen imha konseptini kabul etmeyen ve tecridi kırmayı amaçlayan devrimci tutsaklar, bunun için her türlü bedeli göze aldıklarını kamuoyuna da duyurdular.

Zindanlar bir direniş mevzisi olarak gelişen hamle sürecine katılım sağlamışlardır

Tüm bunlardan şöyle bir yanlış okuma olmamalıdır. Bu hamle esasta dışarda olan bizlerin öncülüğünde geliştirilip sonuca ulaştırılmalıdır. Zindanlar bir direniş mevzisi olarak gelişen hamle sürecine kendi cephelerinden katılım sağlamışlardır. Ama hamle esasta dışarda, bizlerin öncülüğünde geliştirilmelidir. Öyle zindanları hamlenin öncüsü olarak görüp kendisini zindanlara destekçi pozisyonuna sokan yaklaşımlara girmemeye özen göstermeliyiz. Zindanlarda büyük baskılar, imkânsızlıklar ve zorluklar ortamında direnişe katılan arkadaşların yükünü daha fazla ağırlaştırmak, bizim yapmamız gerekenleri bu arkadaşlara bırakmak yoldaşlık hukuku bakımından da, vicdani olarak da doğru olmamaktadır. Nitekim 2018-2019 açlık grevleri sonucu Önderlikle yapılan ilk görüşmede Önder Apo bu duruma vurgu yapmış "Yapmanız gereken görevleri zindanlara bırakıyorsunuz'' diyerek bizleri eleştirmişti. Evet, zindanlardaki yoldaşlarımız Önderliğe, halka bağlılığın gereği olarak direniş içerisinde her düzeyde tereddütsüzce yer almaktan imtina etmemektedirler. Ama direnişe esasta biz dışardakilerin bulunduğumuz her alanda öncülük etmesi gerektiğini de unutmamalı, bu anlamda kendi yapmamız gerekenleri zindanlara bırakmamalıyız.

Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü merkezine alan böyle bir kampanyanın bir ayağı düşmana karşı direnişi geliştirip başarıya ulaştırmak iken diğer ayağı da Önder Apo'yu hem toplumumuza hem de diğer halklara taşırmak, düşüncelerini bu temelde yaygınlaştırmak, bilinmesini, anlaşılmasını sağlamak ve bu temelde herkesin paradigmanın inşası konusunda harekete geçirmek olmaktadır. Bu konuda Önder Apo'nun düşüncelerinin diğer halklara ulaştırılması amacıyla kimi çabalar var ve sınırlı bir çaba ile bile ciddi bir etki ve sahiplenmeyi yarattığı görülmektedir. Elbette Önderlik düşüncesini, paradigmasını dünya halklarına taşıma konusunda hala ciddi yetersizliklerimiz vardır ve bunları hızla aşmamız gerekmektedir.

En az Önderlik düşüncelerini dünya halklarına taşırmak kadar diğer önemli bir çalışmamız da toplumumuzu Önderlik düşünceleri temelinde eğitmek, "Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü'' paradigma temelinde yeni bir zihniyet, kişilik, yaşam ve toplum yaratmayı esas almak olmaktadır. Dünyanın pek çok yerinde Önderlik savunmaları, kitapları o dillere çevrilip okunuyorken Kurdistan toplumu içerisinde yeterince okunmaması, bu yönlü ciddi bir çabanın olmaması, ihtiyaç duyulmaması ciddi ve trajik bir gerçekliğimiz olmaktadır. Dünya çapında Önder Apo'nun kitaplarını okuma günü yapılırken, pek çok ülkeden ve halktan insanlar bu çerçevede Önderliği okumaya çabalarken bu kampanyanın Kurdistan'da ciddi bir etki yaratmaması elbette hepimizin üzerinde düşünmesini gerektiren bir husus olmaktadır. Oysa ekmek ve sudan daha çok ihtiyaç duyduğumuz Önderlik savunmalarını ve kitaplarını okuma, anlamaya çalışma, bu yolla kendini eğitip bilinçli kılma en fazla ve öncelikli olarak Kurdistan toplumu için geçerli olmaktadır. Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü hepimiz istemekte, bunun için çabalamaktayız. Oysa Önderlik "Savunmalarım nerede ise ben de oradayım'' dedi. Madem Önderliğimize bu kadar bağlıyız, madem Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü mücadelemizin temeline koyuyoruz o halde hepimizin en temelde Önderliği okuması, öğrenmesi ve Önderlik öğretileri temelinde kendini eğitip bilinçli kılması gerekmektedir. Bu nedenle hamle süreci aynı zamanda seferberlik düzeyinde Önderlik savunmalarının ve kitaplarının okunması süreci olarak da mutlaka ele alınabilmelidir.

Dikkat edilirse düşman böylesi kritik bir süreçte Önderliğin tek bir cümlesinin dahi bize ulaşmaması için tecridi derinleştirmekte, mutlak iletişimsizliğe kadar vardırmaktadır. Bu ne anlama geliyor, esas tecridin bize uygulandığını, Önderlik düşüncesinden mahrum bırakılmak istendiğimizi gösteriyor. O nedenle "Önderliği Yaşama ve Yaşatma'' şiarıyla, Önderliği, Önderlik paradigmasını bizzat Önderlikten öğrenerek, o çerçevede kendimizi eğitip, değiştirip dönüştürerek Önderliği yaşama ve Önderlik paradigmasının inşasına girişerek Önderliği yaşatma bu süreçteki en temel görev ve sorumluluğumuz olmaktadır. Önderliğe doğru ve anlamlı bağlılık da bunu gerektirmektedir. Önderlik, anlamlı bağlılığın pratikte uygulama olduğunu sürekli vurgulamaktadır. O halde uygulamak için bilmek, bildiği kadarını uygulamak en doğru ve anlamlı bağlılık olmaktadır.

Bu hamleyi istendiği tarzda amacına ulaştırırsak sonuçları büyük olacaktır. Önderliğin de belirttiği gibi Fransa ve Rus devrimlerinden daha fazla sonuca yol açacaktır. Birinci ve ikinci dünya savaşında olduğu gibi kapitalist sistem güçlü değildir, kaos içindedir. Halkların arayışları vardır, Önder Apo'da bu arayışı gördü ve yeni paradigmayı bu arayışa cevap olma amacıyla ortaya çıkardı. Halklar da Önder Apo'nun paradigmasının tüm sorunlarına cevap olduğunu görüyor, gördükçe bu çizgiye, paradigmaya sarılıyor. Bugün uluslararası düzeyde pek çok halkın, çevrenin, bilim insanının, aydının, filozofun bu çizgi ve bu çizginin yaratıcısı olarak Önder Apo etrafında kenetlenmesi, Önderlik paradigmasının gücünü ve düzeyini gösteriyor. Bizim görevimiz bunu daha da güçlendirmektir, demokratik moderniteyi bu kaos sürecinde geliştirip güçlendirerek başarıya götürmektir. Bunun kadrolarıyız, militanlarıyız, yurtseverleri, sempatizan ve taraftarlarıyız. Tüm dünyada Önderlik paradigması etrafında büyük bir umut gelişiyor. Bunu geriye çekmemek gerekiyor. Komplocu güçlerde bu gelişmeyi gördüğü için hem Önder Apo üzerinde katı bir tecrit uyguluyorlar hem de Özgürlük Hareketi'ni tasfiyeye yöneliyorlar. O açıdan dikkatli olmamız gerekiyor. Önemli bir gelişme düzeyini yakalamışız bunu ilerletmeyi esas almalı, demokratik devrimi başarıya götürmeliyiz. Bu noktada yol yöntem üzerine yoğunlaşmalıyız. Hepimizin böyle bir sorumluluğu vardır. Hamleyi bu tarzda yürütürsek o zaman hamle amacına ulaşır. O nedenle her birimiz gecemizi gündüzümüze katarak, enerji ve çabamızı katlayarak, hamlenin başarısına odaklanarak, tüm yaşamımızı, çalışmalarımızı, ilişkilerimizi buna göre ayarlayarak sürece katılmayı esas alabilmeliyiz. Bu düzeydeki bir katılım başarıyı da beraberinde getirecektir.

■■■

İçinden geçtiğimiz süreç bizden tempomuzu oldukça hızlandırmamızı istiyor. Eski dönemin temposuyla çalışırsak sürece cevap olamayız. Gelişmeler oldukça hızlı olmakta, önemli değişiklikler yaşanmaktadır. Buna uygun bir tempoya sahip olmamız gerekiyor. Özgürlük Hareketi'nin gelişme düzeyi sadece Kurdistan'la sınırlı değildir, evrensel bir düzeydedir. Bu evrensel düzeyin giderek gelişeceği de ortaya çıkıyor. Bu açıdan başlattığımız hamleyi herkesin bulunduğu yerde başarıya götürmesi için çalışması gerekiyor. Bu öyle sıradan bir hamle değildir. Geleceğimizi belirleyecek bir hamledir.

Cemil Bayık Yerel seçimler.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:40 Page 4

31 MART YEREL SEÇİMLERİ ÜZERİNE

Cemil Bayık

Özgürlük Hareketi'nin ortaya çıkışı ve mücadelenin gelişmesi ile birlikte Kurdistan'da halkın kendini örgütlemesi ve yönetmesi de gelişmeye başlamıştır. Paradigma değişimiyle birlikte bunun önemi daha da artmış, demokratik halk sisteminin ve yönetiminin geliştirilmesi mücadelenin temel boyutu haline gelmiştir. Mücadelemizin amacını demokratik halk sistemini ve yönetimini gerçekleştirmek biçiminde özetleyebiliriz. Bunu gerçekleştirerek hem Kürt sorununun çözümünü hem de Demokratik Moderniteyi geliştireceğimize inanıyoruz. Bu açıdan yeni paradigmayla birlikte demokratik halk örgütlülüğü ve yönetimi önem kazanmıştır. Şüphesiz eskiden de halkın örgütlülüğü ve yönetimi önemliydi. Mücadelemiz demokratik halk örgütlülüğü ve yönetiminin geliştirilmesi üzerinden gelişmiştir. Bu örgütlülüğe dayanarak Kurdistan'da halk serhildanları ve diriliş devrimi gelişti. Diriliş devrimini halkın uyanışı, kendini tanıması, ulusal bilinç edinmesi ve irade sahibi olması şeklinde tanımlarsak, şimdi de özgürlük mücadelemizin ve devrimimizin en temel dayanağının bu olduğunu söyleyebiliriz. Öyle ki, diriliş devrimi, düşmanın hiçbir şekilde yok edemediği, Kürt halkının ise varlığını ve tüm gelişmeleri üzerine kurduğu temel olmuştur. Dolayısıyla diriliş devrimi Kürt halkı açısından çok önemlidir. Bunu bilmeden, kavramadan Kurdistan'daki gelişmeleri anlamak mümkün değildir. Kurdistan'daki gelişmelerin nasıl mümkün olduğunu, hangi temeller üzerinde geliştiğini anlamazsak yeni gelişmeler yaratmamız da mümkün olamaz.

Kurdistan'da her şey halkın örgütlendirilmesiyle olmuştur. Diriliş devrimi de halkın örgütlülüğünün bir sonucu olarak gelişmiştir. Halkın örgütlendirilmesi ve mücadeleye katılması Kurdistan devriminin yol açtığı en önemli sonuçlardan biridir. İkinci önemli sonuç, halk örgütlülüğünün doğal sonucu olarak ortaya çıkan demokratik halk yönetimidir. Hareketin henüz çıkış süreçlerinde bile bu yönlü önemli gelişmeler olmuştur. Yurtseverler daha o dönemde Hilvan ve Batman gibi yerlerde belediye yönetimini ve çalışmalarını üstlenebilmişlerdir. Bu düzeyde bir halk örgütlüğü söz konusuydu. 12 Eylül askeri darbesinin öne çekilmesi ve darbenin esas olarak Kurdistan'ı ve PKK'yi hedeflemesi bu gelişmelerle yakından ilgilidir. 12 Eylül darbesini gerçekleştiren generaller Kurdistan'daki gelişmeleri görüp anladıktan sonra bu karara ulaştıklarını açıkça söylemişlerdir.

Kürt halkının mücadelesi ve Kurdistan devrimi tüm dünyada ilgi görüyor

12 Eylül darbesi halkın örgütlülüğünü ezip dağıtınca Hareketimiz stratejisini değiştirdi. Çünkü o zamanki mücadele yöntemleriyle 12 Eylül rejimine karşı durup mücadele etmenin koşulları kalmadı. Hareket 12 Eylül'e karşı gerillayı geliştirdi. 12 Eylül rejimi hareketin gerilla stratejisine dayalı mücadelesini durduramadı ve böylece halk serhildanları dönemi başlamış oldu. Bu süreç diriliş devrimiyle sonuçlandı. Kurdistan'da diriliş devriminin gerçekleşmesiyle birlikte gerilla da kendisine verilen stratejik rolü oynamış oldu. Bundan sonraki süreçte Önder Apo halkın örgütlülüğü ve halk yönetiminin gelişmesi üzerinde daha fazla durdu. Çünkü mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar vardı. Ortaya çıkan halk gerçeğini örgütleyerek Kurdistan devrimine yeni bir düzey kazandırmayı amaçlıyordu. Bu amaçla Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün gelişmesi için de arayışlara girdi, bunun imkanlarını oluşturmaya çalıştı. Fakat devlet adım atmayarak uluslararası komploya buna yanıt vermiştir. Öte yandan devletçi paradigmaya dayalı kurtuluş stratejisi esas alındığı için halkın demokratik örgütlülüğü ve yönetimi bu sınırın kapsamında kalıyordu. Hem sosyalist devrimler hem de ulusal kurtuluş hareketleri öncelikle karşı oldukları devleti yıkıp kendilerinin yönettiği bir devlet kurmayı hedefliyordu. Toplumda arzu ettikleri dönüşümü devlete dayalı olarak geliştirmeyi amaçlıyorlardı. Strateji ve paradigma buna dayanıyordu. Bundan dolayı devrimler gerçekleştikten sonra da egemen sınıfların ortadan kaldırılması, ulusal gelişmenin tamamlanması gerekçelerinden dolayı demokratik halk yönetimi ve sistemi geliştirilemedi. Toplum devlet tarafından yönetilmeye devam edildi. Bu zamanla devrimci gelişimin durmasına ve devrimin çizgisinden saparak sisteme eklemlenmesine yol açtı. PKK de ulusal kurtuluş hareketi olarak gelişirken bu paradigmayı ve onun yöntemlerini esas alıyordu. Bu paradigma kapsamında demokratik halk yönetimini ve sistemini tam olarak geliştirmek mümkün olmuyordu. Fakat paradigma değişimiyle birlikte temelden değişiklikler oldu. Yöntem ve stratejide değişiklikler oldu. Devrime ve toplumsal olgulara olan yaklaşımlar değişti. Böylece Kurdistan'da diriliş devrimiyle ortaya çıkan halk gerçeğini daha üst bir aşamada örgütlemek ve demokratik halk yönetimini ve sistemini (KCK'yi) geliştirmek mümkün olmuştur. Yeni paradigmayla birlikte Kurdistan devrimi demokratik halk yönetimi ve sistemi (KCK) olarak varlığını sürdürmüş ve şimdi de bu temelde gelişmektedir. Bu, dünyada bir ilktir. Bundan dolayı Kürt halkının mücadelesi ve Kurdistan devrimi gittikçe tüm dünyada ilgi ve destek görüyor. Uluslararası alanda özgürlük ve demokrasi arayışında olanların Önder Apo etrafında kenetlenmeleri paradigmanın bu özelliğinden dolayıdır.

Öz yönetimin yitirilmesiyle insanlık özgürlüğünden oldu

İktidarın ve devletçi sistemin gelişimi ve gittikçe toplumu egemenliğine alarak biçimlendiren bir güç haline gelmesiyle yönetimin merkezileştirilmesi arasında güçlü bir bağ vardır. Yönetim olmadan toplumsal yaşamın sürdürülmesinden bahsedilemez. Fakat yönetimin nasıl olduğu ve işletildiği en az yönetimin olması kadar önemlidir. Yönetimin doğru işletilmemesi ile yönetimin olmaması arasında bir fark yoktur. Bu sorun ve çelişki devletçi sistemin gelişimiyle ortaya çıkmıştır. Devletin ortaya çıkışına kadar toplumda yönetim sorunu olmamıştır. Toplumsal yaşamın doğal döngüsü içerisinde toplum kendini örgütleyip yönetmiştir. Başkası tarafından yönetilme, yönetilmek için başkasına vekalet verme olmamıştır. Bugünün insanının gıptayla bakmaktan kendisini alamadığı demokratik yaşam ve yönetim sistemi söz konusu olmuştur. İktidarın ve devletin ortaya çıkışıyla birlikte toplumsal yaşamın bu doğal işleyişi bozulmuş, toplum öz yönetiminden olmuş, devlet tarafından yönetilir olmuştur. Zaten devlet toplumu yöneten bir mekanizma ve güç olarak ortaya çıkmıştır. Böylece iktidar ve devlet egemenliği altında yönetimin içi boşaltılmıştır. Öz yönetimden uzaklaşılmış, iktidar yönetimine geçilmiştir. İktidar yönetimine geçilmesi demek özünde yönetimin ortadan kaldırılması demektir. Öz yönetimin yitirilmesiyle birlikte insanlık aynı zamanda özgürlüğünden de olmuştur. Demokratik yönetim ve demokratik yaşam yerine iktidarın yarattığı bağımlılık ve egemenlik ilişkileri egemen olmuştur. Devlet, bu ilişkilerin sistem haline gelişi, kurumsallaşması olarak ifade edilmektedir. Bu, devlet için yapılan doğru bir tanımlamadır. Buna insanlığın büyük kaybedişi demek son derece doğrudur. Önder Apo yaşamın köklerini anlamak ve toplum adına bir çıkış yapmak için bu süreçleri çok önemsedi. Burada derinleşti ve ulaştığı sonuçları bizlerle paylaştı. Şimdi yeni paradigma ve demokratik konfederalizm anlayışıyla çıkış yapmak, demokratik modernite devrimini geliştirmek istiyoruz.

Devletin ortaya çıkışı ve yönetimin toplumdan alınarak devlet tarafından gasp edilmesiyle toplumun öz yönetimle kendini yönettiği süreler karşılaştırıldığında insanlık tarihinde devletli yaşamın çok az yer tuttuğu, toplumsal yaşamın ağırlıklı kısmının öz yönetimle geçtiği görülmektedir. Yüz binlerce yıllık insan yaşamı bu şekilde sürmüştür. Bilginin, üretimin ve teknik icatların arttığı neolitik dönem boyunca da toplumda öz yönetim sistemi vardır. Bu tarihsel olarak kanıtlanan bir gerçekliktir. MÖ 3-4 bin yıllarında ortaya çıkan devletle birlikte yöntemin gittikçe merkezileşmesi sonucu öz yönetim zayıflamaya başlamıştır. Bunun ilkin Mezopotamya'nın aşağısında, Sümer uygarlığında ortaya çıktığı, daha sonra dünyaya yayıldığı da

Cemil Bayık Yerel seçimler.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:40 Page 5

tarihsel bir gerçekliktir. Yönetimin tümüyle toplumun elinden alınması ise ulus-devlet sisteminin geliştiği kapitalist moderniteyle birlikte olmuştur. Bu sürece kadar devlet öncesi çağlarda olduğu gibi olmasa da yönetim üzerinde toplumun da etkisi vardır. Gerek devletin hakim olamadığı kent dışı kır-köy yaşamında gerekse de devletin olduğu kent mekanlarında yönetim tümüyle devlet egemenliğinde olmamıştır. Örneğin şehir devletleri olarak kabul edilen süreçlerde şehirler bir nevi özerktirler. Özerkliğin olması devletin topluma tümüyle hakim olmasını sınırlamıştır. Sümer şehirleri de ve çok sonraları ortaya çıkan Grek kentlerinde de böyle olmuştur.

Toplum demokratik komünal yaşamı koruyup sürdürmeli

Ulus-devlet öncesi Avrupa kentlerinde de özerklikler vardır. Almanya, İspanya ve İtalya'da kentlerin güçlü bir özerklikleri vardır. Ulus-devlet sistemine karşı kent özerkliklerinin önemli bir mücadelesi de olmuştur. Kent dışı mekanlarda ise zaten kabile, aşiret, etnisite olarak toplumun demokratik komünal yaşam tarzı söz konusudur. Buralar üzerinde devletin tesiri sınırlıdır. Devletle ilişkileri çelişkili-çatışmalı olmuştur. Yakın tarihe kadar toplumun ağırlıklı olarak kır-köy mekanında yaşadığı dikkate alındığında devletin toplum ve toplumsal yaşam üzerindeki hakimiyetinin sınırlı olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. İmparatorlukların oluştuğu ve geliştiği süreçlerde de devlet toplum üzerinde tümüyle hakim olmamış, kraliyet, hanedanlık, beylik sistemleri içerisinde toplumun özerkliği korunmuştur. Şüphesiz devletin ortaya çıkışıyla birlikte tam bir öz yönetimden, toplumun özerkliğinden bahsedilemez. Fakat tümüyle bir devlet hakimiyeti de olmamıştır. Toplumun yönetimden tümüyle dışlanması ve yönetim üzerinde tam bir devlet egemenliğinin kurulması ulus-devletle olmuştur. Ulus-devlette toplumsal bağlar aşındırılarak bunun yerine vatandaşlık hukuku konulmuş ve devlet toplum üzerinde tümüyle egemen hale getirilmiştir. Böylece tam bir devlet ve iktidar yönetimi söz konusu olmuştur. Tabi böyle bir gelişmenin sömürünün derinleşmesiyle çok yakın bir ilgisi vardır. Toplumun demokratik komünal yaşamı aşındırıldıkça sömürü de o düzeyde derinleşmiştir. Kapitalist modernitede sömürünün, soykırımın, savaş ve katliamların bu kadar artması toplumun zayıflatılmasıyla olmuştur. Bilim, bilgi, teknik, ekonomi ve yönetim tümüyle ulus-devlet tekeline alınınca toplumsallığın temel dayanakları da ortadan kaldırılmış oldu. Böylece toplumun kendini örgütlemesi, yönetmesi, ahlaki politik gelişimini ve demokratik komünal yaşamını koruyup sürdürmesi mümkün olmamıştır. Kapitalist modernite ve ulus-devlet egemenliği altında toplumun öz yönetimi ve özerkliği sona ermiştir.

Kürt halkı yaşadığı coğrafya ve özellikle neolitik sürece öncülük eden ana topluluk olması itibariyle ahlaki politik toplum bilincinin ve demokratik komünal yaşam anlayışının gelişkin olduğu bir yapıya sahip olagelmiştir. Tarih boyunca Kürt toplumu kabileler, aşiretler biçiminde demokratik ve özerk bir yaşamı tarzını esas almıştır. Sınıflaşma ve devletleşme sınırlı olmuştur. Kürt toplumunda sınıflaşma ve devletleşmeyi sınırlayan temel faktör gelişkin bir ahlaki politik toplum yapısına ve demokratik komünal yaşam tarzına sahip olmasıdır. Nitekim bu durum Kürt toplumunun tarih boyunca kabile, aşiret, kavim olarak devletle ve devletçi uygarlık yaşamıyla çelişkili ve çatışmalı olmasını beraberinde getirmiştir. Hurriler, Gutiler, Mitanni ve Med oluşumları ağırlıklı olarak aşiret konfederasyonları biçimindeki oluşumlardır ve dönemin ana uygarlık merkezleri ve devletleriyle çatışmalı olmuşlardır. Tarihte antikçağ olarak bilinen dönemden sonra ve feodal dönem denen süreç boyunca da Kürt toplumunda demokratik komünal toplum yaşantısı daha baskın olmuştur. Devletleşme beylik-mirlik düzeyinde kalmıştır. Mirlik sistemi içerisinde toplumun demokratik komünal yaşamı korunmuştur. Zaten Kürt mirlikleri de otonom bir yapıya sahip olmuşlardır. Beylikler biraz da devlet ile toplumun uzlaşması sonucu ortaya çıkmışlardır. Çünkü ne toplum devleti tümden ortadan kaldırabilmiş ne de devlet toplumu tümüyle boyunduruk altına alabilmiştir. Böyle olunca ortaya mirlik düzeni çıkmıştır. Böylece orta çağ boyunca Kurdistan otonom olmuştur.

Türk devleti Ortadoğu'nun kontrol edilmesi için kurulmuştur

19. yüzyılda Kurdistan'da kısmen İran, ağırlıklı olarak da Osmanlı İmparatorluğunca yerel otoritenin tasfiyesine girişilmesi ve merkeziyetçiliğin geliştirilmek istenmesi sorunların yaşanmasına ve bunun isyanlarla sonuçlanmasına yol açmıştır. Böyle bir süreç kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya etkisinin sonucu olarak gelişmiştir. Osmanlı devleti yönetim üzerinde yerelin etkisini sınırlayarak merkezin tasarrufunu artırmaya ve böylece devleti kapitalist modernitenin esaslarına göre dönüştürerek imparatorluk yapısını korumaya çalışmıştır. Fakat İngiltere o zamana kadar denge siyaseti gereği izlediği Osmanlı devletini ayakta tutma politikasından vazgeçince ve Osmanlı devleti de Birinci Dünya Savaşı'nda yenilip yıkılınca, Ortadoğu, kapitalist modernite güçleri tarafından kapitalist modernite sisteminin çıkarları çerçevesinde yeniden dizayn edildi. Ortadoğu'da kapitalist modernite güçlerinin himayesi altında ulus-devletler kuruldu. Türk devleti de Ortadoğu'nun kontrolde tutulması için kuruldu. Kurdistan ise dört ulus devlet arasında bölünüp parçalandı ve Kürt halkı için yok olma süreci dediğimiz süreç başlatıldı. Osmanlı yöneticilerinin merkezi otoriteyi güçlendirerek başaramadığı devleti ve toplumu kapitalist modernitenin esaslarına göre dönüştürme planı ulus-devlet eliyle uygulamaya geçildi. Kürt soykırımı politikaları işte bu planın sonucu olarak ortaya çıktı. Tarihsel olarak bahsettiğimiz ve bugün de devam eden Kürt sorunu da bu şekilde başladı.

Kürt soykırımı politikalarının uygulanmasına ve sonuca ulaştırılmasına Türk devleti öncülük etmiştir. Çünkü Türk devleti kapitalist modernite tarafından Ortadoğu'nun kontrol edilmesi için kurulmuştur. Bu görevi yerine getirmesi temelinde sistem tarafından kabul görmüştür. Kürt soykırımı politikası da Ortadoğu dizaynının bir parçası olarak kapitalist modernite güçleri tarafından desteklenmiştir. Bugün de Türk devleti dış güçlerden, ABD, İsrail, NATO ve Avrupa devletlerinden aldığı destekle Kürt soykırımı politikalarını yürütüyor. Uluslararası komplo bu güçlerin desteğiyle oldu. Zaten uluslararası komplo ABD'nin planıydı. Kürt özgürlük hareketine karşı savaş da başta ABD olmak üzere kapitalist modernitenin desteğiyle olmaktadır. Kapitalist modernitenin desteği olmadan Türk devletinin bu politikayı sürdüremeyeceği bilinen bir gerçekliktir. Kürt sorununu yaratan süreç böyle özetlenebilir. Kürt halkının soykırıma karşı mücadelesi de bu süreçle birlikte başlamıştır. Şimdi biz demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizmle bu mücadeleyi sonuca ulaştırmak, demokratik ulusu geliştirerek Kürt sorununu çözmek istiyor ve bunun mücadelesini veriyoruz. Demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizmle toplumun öz yönetimini geliştirmek istiyoruz. Önder Apo demokratik özerkliği ve demokratik konfederalizmi hem günümüzde sorunların çözülmesinin en doğru yöntemi hem de tarihsel toplumun demokratik komünal yaşamının gelişme bulacağı en uygun sistem olarak geliştirmiştir. Özü toplumun demokratik örgütlülüğüne ve demokratik yönetimine dayanmaktadır. Buna demokratik toplum sistemi de diyebiliriz. Kürt toplumunun kendini ifade edeceği, sorunlarını çözeceği, kapitalist modernitenin ve ulus-devlet sisteminin yol açtığı parçalılığı aşacağı sistem budur. Özgür ülke ve özgür halk gerçeğine bununla ulaşıyoruz. Kürt halkı ulus-devlete ulaşarak değil, demokratik ulusu geliştirerek, demokratik özerkliği ve demokratik konfederalizmi inşa ederek özgürlüğünü sağlamayı amaçlamakta ve bunun mücadelesini vermektedir. Hareket olarak biz bunun öncülüğünü yapıyoruz. Bunun paradigmasına ve ideolojisine sahip bir hareketiz. Bu temelde halk olarak özgürlüğümüze kavuşarak Ortadoğu devrimini gerçekleştirmek, Ortadoğu haklarının özgürlüğünü sağlamak, Ortadoğu'da demokratik moderniteyi geliştirmek istiyoruz. Önder Apo Demokratik Dünya Konfederalizmi'nin geliştirilmesini belirtti ve bunun mücadelesini önümüze koydu. Böylece demokratik modernite ideolojisine dayalı Ortadoğu devriminden dünya devrimine ulaşıyoruz. Mücadelemiz aynı zamanda bu amaca yönelik olmaktadır.

Demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü toplum paradigmamız demokratik özerkliği gerekli kılıyor. Ulus-devletle, diğer devlet sistemleriyle bu paradigma hayata geçirilemez. Zaten demokratik özerklik devlet karşısında toplumu savunan ve esas alan bir sistemdir. En ayırt edici özelliği budur. Bir de tabi demokratik bir muhtevaya ve işleyişe sahiptir. Devlet sisteminde yönetimin toplumdan alınması, iktidarın yönetimi vardır. Demokratik özerklikte ise yönetimin topluma devri, toplumun kendini yönetmesi vardır. Devletçi sistemde merkezi yönetim esasken, demokratik özerklikte yerel yönetim esastır. Özcesi demokratik özerklikte yönetim üzerindeki tasarruf yerele aittir. Yerelin bu tasarrufu olmadan demokratik özerklikten bahsedilemez. Dolayısıyla yerel yönetim olgusu demokratik özerkliğin oluşmasına kaynaklık etmektedir. Burada üzerinde durmamız gereken temel husus yerel yönetimin nasıl ifade edileceği, nelerin bu kapsama girdiğidir. Çünkü devlet sistemlerinde de yerel yönetim olgusu vardır. Örneğin Türkiye'de valiler, kaymakamlar, muhtarlar devletin yerel yönetim sistemi olmaktadır. Bunlara asayiş vb örnekler de eklenebilir. Hatta belediyeler de devletin yerel yönetim sisteminin bir parçasıdır. Devlet sistemi buna dayanarak işlemektedir. Belki belediyeler biraz ayrı tutulabilir, ama söz konusu ku-

Mücadelenin bütün alanlarında özgürlük ilkeleri ve çizgisi esastır. Özgürlük karşısında başkalarının çıkarları, kaygıları, hassasiyetleri olamaz. Mücadele alanlarında kişi, aile, aşiret, sınıf ilişkileri değil, özgürlük, yurtseverlik ve mücadele ilkeleri olmalıdır. Kişi, aile, aşiret, sınıf çıkarlarına yer verilemez. Mücadelenin imkanları bunun için kullanılamaz. Demokratik siyaset alanında herkes mücadele etmek için, mücadeleye bir şey katmak için yer almalı, özgürlüğe, halka hizmet etmeli.

Bazıları mücadele etmeden, bedel ödemeden mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlardan yararlanmak istemektedir. Orta sınıf anlayışı olarak böyle bir yaklaşım var. Özellikle demokratik siyaset alanında bu anlayışın kendisini örgütlemeye, demokratik siyaseti kendi çizgisine çekmeye çalıştığı görülmektedir. Orta sınıf bir yandan özgürlük mücadelesinin gelişmesi sonucu etkisi azalırken öbür taraftan mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlara konarak kendini yaşatmak ve etkinliğini artırmak istiyor.

Cemil Bayık Yerel seçimler.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:41 Page 6

rumlar yerele yerleşmiş birimler olmakta, yerel yönetim olarak ifade edilmektedir. Burada ayırt edici nokta bunların devlete mi yoksa topluma mı hizmet ettiği, kimin çıkarını esas aldığıdır. Bu ölçüye göre ele alındığında devletçi sistemde geliştirilen yerel yönetim sisteminin demokratik olmadığı, yerelin iradesinin yansıtmadığı, tam tersine devletin yerele uzanan kolları olduğu ve esas olarak bununla yerelin iradesinin bütünüyle yok edildiği ve devletin egemen kılındığı belirtilebilir. Yerel yönetimin gerçek anlamda olması ve topluma hizmet etmesi için demokratik olması gerekir. Bu diğer bütün kavram ve kurumlar için de geçerlidir. Demokratik bir süreç ve işleyiş olmadan demokratik içerikten bahsedilemez. Demokratik olmayan özgür de olamaz, özgürlüğe hizmet edemez. Dolayısıyla bu ayrımı ortaya koymak için demokratik yerel yönetimler denmesi anlaşılırdır. Şimdi böyle anlamayan ve ele almayan yaklaşımlar da vardır. Sadece yerel yönetimler konusunda değil, bir bütün paradigmaya, mücadele çizgisine doğru yaklaşmayan, kendine göre anlayan veya anlamak istemeyen anlayışlar olabilmektedir. Bunu görmek, anlamak ve ayıklamak için ne olduğumuzu ne yapmak istediğimizi ve nasıl yapacağımızı bilmemiz gerekir.

Özgürlüğü için mücadele eden bir halk gerçeği ortaya çıktı

Özgür halk ve özgür ülke amacıyla soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele başlatıldı. Diriliş devrimi gerçekleştirilerek Kürt halkı yok olmaktan kurtuldu. Soykırımcı sömürgeci işgalci düşman Kürtlerin yok olmasını beklerken özgürlük mücadelesiyle bu süreç tersine çevrildi, Kürt halkında özgürlük bilinci, kimliği ve iradesi oluştu. Özgürlüğü için mücadele eden bir halk gerçeği ortaya çıktı. Özgürlüğe olan inançla düşmanın bütün saldırı konseptlerine karşı direnildi ve düşmanın amaçları boşa çıkarıldı. Soykırımcı sömürgeci düşman her seferinde yenilmiş ve kazanan özgürlük çizgisi ve mücadelesi olmuştur. Yok olması beklenen Kürt halkı Ortadoğu'da özgürlük mücadelesine öncülük yapan bir düzeye ulaşmıştır. Şüphesiz bu başarı mücadeleyle elde edilmiştir ve bu mücadele Kürt halkının ve Kurdistan'ın özgürleşmesi için verilmiştir. Tabii ki büyük bedeller pahasına bu olmuştur. Şimdi de soykırımcı sömürgeci düşmana karşı Kürt halkının özgürlük mücadelesi devam etmektedir. Bazıları mücadele etmeden, bedel ödemeden mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlardan yararlanmak istemektedir. Bir orta sınıf anlayışı olarak böyle bir yaklaşım vardır. Özellikle demokratik siyaset alanında bu anlayışın kendisini örgütlemeye, demokratik siyaseti kendi çizgisine çekmeye çalıştığı görülmektedir. Orta sınıf bir yandan özgürlük mücadelesinin gelişmesi sonucu etkisi azalırken öbür taraftan mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlara konarak kendini geliştirmek, yaşatmak ve etkinliğini artırmak istiyor. Kurdistan'da böyle çelişik bir durum vardır. Devletin tunçtan yasalarla yürüttüğü Kürt soykırımı politikalarından dolayı Kurdistan'da devlete karşı durma iradesi gösteremeyen, devlete bağımlı bir orta sınıf oluşumu söz konusudur. Mücadeleye katılmayıp mücadele çizgisini bulandıran, saptıran, ortaya çıkan imkanları halk için değil kendisi için kullanan anlayış buna dayanmaktadır. Böyle pratikler bu anlayışın sonucu olmaktadır. Mücadeleyi bu şekilde zayıflatan, çizgisinden saptıran, özgürlük mücadelesinin imkanlarını kendisi için kullanmak isteyen bu anlayışa karşı mücadele olmalıdır. Bu mücadele özellikle de demokratik siyaset alanında olmalıdır. Bu anlayışın demokratik siyaseti böyle bir çizgiye çekmesine izin verilemez. Demokratik siyaset, özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Özgürlük mücadelesi olmadan demokratik siyaset de olmaz. Bu bilinmesi gereken birinci ilkedir. İkincisi, orta sınıf, ilkel milliyetçi yaklaşımların çizgisine terk edilirse ortada demokratik siyaset diye bir şey kalmaz. Bunlar temelinde bir demokratik siyaset örgütlülüğü olmalıdır. Şüphesiz bütün toplumsal kesimler demokratik siyasette olabilirler ve olmalılar. Sadece demokratik siyasette değil, mücadelenin her alanında yer alabilmelidir. Fakat mücadelenin bütün alanlarında özgürlük ilkeleri ve çizgisi esastır. Özgürlük karşısında başkalarının çıkarları, kaygıları, hassasiyetleri olamaz. Mücadele alanlarında kişi, aile, aşiret, sınıf ilişkileri değil, özgürlük, yurtseverlik ve mücadele ilkeleri olmalıdır. Kişi, aile, aşiret, sınıf çıkarlarına yer verilemez. Mücadelenin imkanları bunun için kullanılamaz. Demokratik siyaset alanında herkes mücadele etmek için, mücadeleye bir şey katmak için yer almalı, özgürlüğe, halka hizmet etmeli.

Biz soykırım tehdidi altında özgürlük mücadelesi veren bir halkız. Düşman bize soykırım ve yok olmayı dayatıyor. Özgürlük ilkelerine olan inançla buna karşı büyük bir mücadele veriyor, bedel ödüyoruz. Mücadelemizle varlığımızı koruyor, özgürlük çizgisini geliştiriyoruz. Yürüttüğümüz bu mücadele ve paradigmamız Ortadoğu'da ve dünyada da ilgiyle karşılanıyor. Mücadelemizin ve paradigmamızın bir de böyle bir etkisi ve sonucu vardır. Önder Apo mücadele çizgisini geliştirmekle kalmadı, elimize dünyanın en gelişkin ideolojisini ve paradigmasını verdi. Bizi ve mücadelemizi etkili kılan sahip olduğumuz bu ideoloji ve paradigmadır. Dünyada Önder Apo'yu tanıyan, okuyan herkes Önder Apo'nun düşüncelerinden etkileniyor, Kürt halkının dostu ve destekçisi oluyor. Çünkü Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik modernite fikri yeni bir model olarak görülüyor. Ezilen dünya halkları, kadınlar, devrimci-demokratik güçler bundan büyük bir heyecan duyuyor ve kapitalist moderniteden çıkışı Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik modernite ideolojisinde ve demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü toplum paradigmasında görüyor. Ortadoğu'da demokratik özerklik ve demokratik ulus yaklaşımımız halklar tarafından çözüm modeli olarak doğru görülüyor ve sahipleniliyor. Kadın özgürlüğüne dayalı toplum anlayışımız en az Kürt kadını kadar Ortadoğu kadınlarını da etkiliyor, heyecanlandırıyor, harekete geçiriyor. Önder Apo'yu, kadın özgürlük çizgimizi tanıyan her kadın Önder Apo'ya bağlanıyor, kadın özgürlük manifestomuzu sahipleniyor, bu felsefeyle özgürleştiğini görerek bulunduğu yerde mücadeleye atılıyor. Doğru geliştirildiği taktirde özgür birey ve demokratik komüne dayalı demokratik komünal yaşam sistemimiz halkın ilgisini çekiyor, halk, komün, meclis, savunma vb tüm demokratik örgütlenme ve yönetim birimlerinde yer almak istiyor. Elbette böylesine etkili, çekici bir ideoloji, paradigma ve yönetim modelini örgütlemek kolay değildir. Karşımızda sadece elinde silah olan ve zor kullanan düşman değil, kapitalist modernite zihniyeti ve dünyası vardır. Demokratik modernite zihniyeti edinmeden, bu çizgi esas alınmadan, kapitalist modernitenin liberal bireyci orta sınıf anlayışlarına karşı çizgi mücadelesi yürütmeden ve çizgi hakimiyeti sağlanmadan demokratik modernite yaşamı, demokratik özerklik örgütlenmesi, demokratik yerel yönetim modeli geliştirilemez.

Demokratik siyasete ve yerel yönetim sistemine yanlış yaklaşılıyor

Deniliyor ki bunca yıl belediyeler yönetildi ama yerel yönetim modeli oluşturulamadı. Neden? Çünkü mücadeleye, demokratik siyasete, yerel yönetim sistemine yanlış yaklaşılıyor. Eğer demokratik siyaset mücadelenin bir parçası olarak değil, imkanlarından yararlanılması gereken bir alan olarak görülür ve buna göre yaklaşılırsa sadece yanlış yapılmakla kalınmaz, bununla mücadeleye en büyük zarar verilmiş olur. Özel savaş rejimine zemin sunarak mücadeleyle, halkla oynamak anlamına gelir. Yanlış yaklaşım mücadele çizgisinin ve özgürlük ilkelerinin hakim olmasını önlüyor, orta sınıfın ve liberal bireyci kişiliğin mücadelenin yarattığı imkanlara konmasına ve kendisi için kullanmasına yol açıyor. İlkin bunun düzeltilmesi gerekiyor. Bu düzeltilmeden herhangi bir model yaratılamayacağı gibi soykırımcı sömürgeci düşmanın özel savaş sistemine zemin olmaktan ve ona hizmet etmekten kurtulamaz.

Demokratik siyaset ne mücadelenin kendisi ne de dışında olan bir alandır. Özgürlük mücadelesinin ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Demokratik siyasetin düşmanın hakim olduğu bir zeminde gelişmesi onun en önemli özelliğidir. Bu özellik demokratik siyaset alanına hassas yaklaşmayı gerektirir. Çünkü düşmanın en rahat ve en fazla yöneldiği alan olmaktadır. Düşman sadece fiziki olarak yönelmiyor. Baskı, sindirme, gözaltı ve tutuklama yanında özel savaş araçlarını ve yöntemlerini devreye koyarak siyasi çizgisiyle oynamaya ve siyasi çizgisinden saptırmaya çalışıyor. Demokratik siyaseti hassas kılan işte bu durumdur. Bu, demokratik siyasetin en temel sorunlarından biridir. Eğer demokratik siyasetin birinci sorunu halk çalışması ve halkla birlikte siyaset yapmaksa, ikincisi de düşmanın özel savaşını boşa çıkarmaktır. Bunu yapmak, düşmanın bu yönelimini boşa çıkarmak etkili bir çizgi mücadelesini gerektirir. Burada çizginin ne olduğu da önemlidir. Demokratik siyasetin bir çizgisi vardır. Demokratik siyasetin çizgisinin olmadığını düşünmek feci bir yanılgıdır. Düşmanın hakim olduğu bir alanda olması onun çizgisinin olmadığı anlamına gelmez. Her şeyden önce demokratik siyaset devletin iyi niyetli yaklaşımı sonucu oluşmamıştır. Devletin Kürtlere ve Kürt sorununa yaklaşımında bir değişiklik yoktur. Yanılgılı yaklaşımların ve peşi sıra bozgunculukların nedenlerinden biri demokratik siyasetin böyle geliştiğini düşünmektir. Kurdistan'da her şeyin mücadeleyle yaratıldığını bilmek gerekiyor. Demokratik siyaset de mücadelenin yarattığı bir gelişmedir. Gerilla mücadelesinin öncülüğünde 1990'ların başlarında Kurdistan'da diriliş devrimi gerçekleşti. Ortaya bir halk gerçeği çıktı. Bu gelişme Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü gündeme getirdi. İşte demokratik siyaset Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü amaçlayan ve bunun için mücadele eden bir alan olarak gelişti. Demokratik siyasetin böyle bir temeli vardır. Onun çizgisini belirleyen bu tarihsel temel ve misyondur. Bu da demokratik yurtsever çizgidir. Yurtseverliğe dayanmayan, demokratik ilkeleri esas almayan bir demokratik siyaset var olamaz. Böyle yapılırsa kendisi olmaktan çıkar. Demokratik siyasette yaşanan bütün yetersizleri bu denklemi doğru kurmama ve buna göre yaklaşmama olarak anlamak gerekiyor. Örneğin halktan uzaklaşma, halktan kopma, halktan kopuk siyaset yapma, halka dayanmama, halkın çıkarlarını esas almama, mücadele çizgisinden kopma vb sayılan tüm sorunların temelinde söz konusu ettiğimiz yanlış yaklaşım vardır. Eğer demokratik siyasete olan bu temel yaklaşım düzeltilirse, sıraladığımız bu sorunlar da ortadan kalkar.

Demokratik siyasette çizginin ve çizgi mücadelesinin gerekliliği dile getirilirken bunu PKK çizgisi ve ilkeleri olarak anlamak ve böyle yaklaşmak da yanlıştır. Böyle bir hataya da düşülmektedir. Bu yaklaşım da

Cemil Bayık Yerel seçimler.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:41 Page 7

tıpkı demokratik siyaseti çizgisiz gören yaklaşım kadar yanlıştır. Böyle bir hataya düşülmesinin nedeni mücadeleyi demokratik siyasetten ibaret görmektir. Halbuki demokratik siyaset demek mücadelenin bütünü demek değildir. Yine halk çalışması demek demokratik siyaset demek değildir. Demokratik siyaset de halk çalışmasının bir parçasıdır. Ama toplumun eğitilmesi ve örgütlendirilmesi çalışması demokratik siyasetle sınırlı tutulamaz, tümüyle ona bırakılamaz. Toplumun eğitilmesi ve örgütlendirilmesi, inşanın, yani KCK sisteminin geliştirilmesi anlamına gelir. Bunun içerisinde toplumun eğitim sistemi, öz savunması vardır. Bu demokratik siyasetle, legal siyasi faaliyetlerle yapılacak ve buraya dayandırılacak bir çalışma değildir. Bu, mücadelemizin temel çalışmasıdır. Dolayısıyla legal alana değil, bunun için görevlendirilmiş komitelere dayandırılması gereken bir çalışmadır. Mücadele içerisinde demokratik siyasetin yeri ayrıdır. Kendi çizgisi ve programı vardır. Buna göre bir üslubu ve çalışması vardır. Yapması gereken buna göre davranmasıdır. Kendisini başkalarının yerine koyarak hareket edemez. Ondan bunu yapması beklenemez. Eğer kendi ilkelerine ve misyonuna göre davranır, kendi tarzını ve üslubunu esas alır ve bu temelde çalışırsa zaten oynaması gereken rolü oynamış olur. Böylece mücadeleye gereken katkıyı vermiş olur.

Belediyeleri sadece maddi imkanların olduğu alan olarak ele almak yanlıştır

Yerel yönetim olgusunu ve bizim geliştirmek istediğimiz yerel yönetim modelini de doğru anlamak önemlidir. Yerel yönetimleri salt belediyecilikle ve belediyeleri kazanmakla sınırlı gören bir anlayışın olduğu görülmektedir. Eleştiri konusu yapılan model oluşturamama konusu bu yaklaşımla yakından bağlantılıdır. Yerel yönetim olgusu sadece belediye olarak anlaşıldığından ve belediyeler de maddi imkanların olduğu alan olarak görüldüğünden en yanlış yaklaşımlar burada olmaktadır. Halbuki yerel yönetim çok geniş bir alandır. Özünde öz yönetimi ifade eder. Demokratik özerkliğin de esasını oluşturmaktadır. Bir nevi devlet sisteminin karşı kutbu gibidir. Devlet yönetimin merkezileştirilmesi üzerinden ortaya çıkmış ve buna dayanarak varlığını sürdürmektedir. Tüm siyasi, ekonomik, askeri tekeller de buna dayanmaktadır. Yönetimi merkezi olmaktan çıkarmak, yerelleştirmek tekelciliğin altını oymak anlamına gelmektedir. Bu anlamda son derece demokratik bir gelişmedir. Devleti ve her türlü tekeli sınırlarken toplum güçlendirilmiş olur. Devlet karşısında demokrasi güçlendirilmiş olur. Bu da halkın güçlenmesidir. Eğer gerçekten bu temelde demokratik bir yerel yönetim sistemi geliştirilebilirse bu devrimci bir gelişme niteliğinde olur. Bunun da yapılması gerekmektedir. Hem paradigmamız hem de demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederal sistemimiz böyle bir gelişmeyi yaratmayı gerekli kılmaktadır. Şüphesiz bu mevcut yaklaşımları aşan, demokratik toplum paradigması temelinde bir yaklaşımla olabilir. Mevcut yerel yönetim sistemi ve yaklaşımları devlet paradigmasının kapsamında olmaktadır. Oluşturulan yerel yönetim sistemleri devletin topluma daha fazla taşırılması amacıyladır. Belediyeler de bu amaçla oluşturulmuştur ve bu amaca göre işletilmektedir. Yoksa toplumu yönetime dahil etmek, yönetimi topluma dayandırmak, topluma hizmet etmek gibi bir yaklaşım yoktur. Bu yaklaşım demokratik toplum paradigmasının yaklaşımı olabilir. O halde toplumsal çalışmalarımızın temel ayaklarından veya boyutlarından biri yerel yönetim modelini oluşturmaktır. Yerel yönetimlere böyle bir içerik yüklediğimiz için "demokratik yerel yönetim" tanımlanmasıyla karşılanmaktadır. Böyle bir kavram kullanılabilir.

Bilinmesi gereken temel husus, yerel yönetimlerin demokratik özerklik sisteminin ve demokratik inşa çalışmalarının önemli bir boyutu olduğudur. Böyle bir alan sadece belediye ve belediyecilikle sınırlı tutulamaz. Belediye ve belediyecilik de yerel yönetimin kapsamındadır. Onun önemli bir boyutu olarak görülebilir. Ama onunla eşitlemek yanlıştır. Böyle gören yaklaşımlar bu alanın imkanlarından yararlanmak maksadıyla olmaktadır. Özellikle orta sınıfın böyle bir yaklaşımı vardır. Yerel yönetim modelinin oluşturulamamasının temelinde orta sınıfın geliştirdiği bu anlayışa karşı yeterince mücadele edilememesi yatmaktadır. Eğer bu anlayış aşılabilseydi demokratik toplum sisteminin öngördüğü yerel yönetim modeli ve bunun topluma yayılmış örgütlenmesi başarılabilirdi.

Devlet kayyum siyasetiyle Kurdistan'da soykırımı sürdürmeye çalışıyor

Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da 31 Mart yerel seçimleri olacak. Yerel seçimler önemlidir. Kürt halkı açısından yerel seçimlerin önemi daha fazladır. Kürt soykırımı sadece merkezi devlet sisteminin faaliyetleriyle ve oranın yönlendirilmesiyle olmamış ve bu şekilde sürdürülmüyor. Bunun yerele taşırılması da vardır. Türk devleti Kürt soykırımı temelinde kurulmuştur. Lozan Antlaşmasıyla Kürt soykırımı uluslararası alana taşınmış ve onlar tarafından da kabul edilmiştir. Kürt soykırımı 1924 Anayasası'yla resmileştirilmiştir. Fakat sadece buna dayanılarak bu politika sürdürülmemiştir. Soykırım anayasasının yanında onu tamamlayacak ve uygulayacak planlar, tasfiye ve soykırım konseptleri, bunları uygulayacak yönetim modelleri de geliştirilmiştir. Soykırım politikaları bu şekilde uygulanmıştır. Kürt soykırımının ne olduğunu ve nasıl uygulandığını gösteren en meşhur belgelerden biri Şark Islahat Planı'dır. Şark Islahat Planı, Kürtlerin ve Kurdistan'ın soykırımdan geçirilmesi belgesidir. Sanırsam yurtsever bir Kürt aydını bu belgeyi açığa çıkardı. Bunun yanında Dersîm için çıkarılan Tunç Eli gibi planlar vardır. Bir de bu planları uygulamak için oluşturulan özel yönetim birimleri vardır. Bunlar devletin Kurdistan için oluşturduğu yönetim sistemleridir. Buna devletin yerel yönetimi de denebilir. Şimdi de devlet kayyumlarla ve kayyum siyasetiyle Kurdistan'da soykırımı sürdürmeye çalışıyor. Kürt halkı kayyumların ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. Halkımız kayyumların bir irade gaspı olduğunu belirtmekte ve buna karşı tutumunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla fazla söz söylemeye gerek yoktur. Halk her şeyin bilincindedir ve alınması gereken tutumu açık bir şekilde almaktadır. Yapılması gereken bu süreci örgütlemek, bunun için yoğun çalışmak, halka gitmek, halkı sürece katmak, halkın istemleri doğrultusunda hareket etmektir. Bir de düşmanın özel savaşını boşa çıkarmaktır. AKP-MHP Kürt soykırımını gerçekleştirmek için her türlü hile ve özel savaş yöntemlerine başvurarak Kurdistan'da demokratik siyaseti geriletmek, soykırım konsepti olan kayyum ve kayyum siyasetini kalıcılaştırmak istemektedir. Bunun için yerel seçimde halkın adaylarının kazanmasını engellemek istemektedir. Örneğin Kurdistan'da birçok yere seçmen kaydırdığını, ağırlıklı olarak seçmen kaydırmasının asker, polis, memurlar üzerinden yapıldığı ortaya çıkmaktadır. Dışarıdan getirdiği oylarla Kürt şehir ve kasabalarını almak istiyor. Devletin bütün imkanlarını ve özel savaşı seçimleri kazanmak için nasıl kullandığını daha önceki seçim süreçlerinden biliyoruz. 31 Mart yerel seçimlerinde Kurdistan'da bunu çok daha fazla yapacağı açıktır. Bu kadar seçmen kaydırmasının yapılması, çeteler, işbirlikçi aile ve kesimlerin yanında Hizbi-Kontra çetelerini de yanına alıp kullanmak istemesi bunu ortaya koymaktadır. İşte tüm bunlara karşı mücadele etmek, bunun için yoğun çalışmak, örgütlenmek ve düşmanın bu politikalarını boşa çıkaracak bir sonucu yaratmak gerekir. Örneğin sınır bölgelerinde bulunan yerlere yönelik devletin özel bir yoğunlaşması vardır. Seçmen kaydırmasını en çok bu yerlere yaparak buradaki il, ilçe ve kasabaları almak istiyor. Peki, bunun önüne nasıl geçilecek, düşmanın bu alçakça hilelerinin, özel savaşının önüne nasıl geçilecek? Demokratik siyasetin bunun üzerinde durması, bunu önemsemesi ve mutlaka boşa çıkarması gerekmektedir.

Geçen seçimde ortaya çıkan yetersizliklerden dersler çıkararak başarmak gerekir

14 Mayıs 2023 yılında genel seçim yapıldı. Kürt halkı faşizme ve soykırıma karşı özgürlük tutumunu korudu. Daha fazla sonuç almanın imkanları da vardı. Fakat kimi yetersizliklerden ötürü bu olmadı. Yine de Kurdistan faşizme geçit vermedi. Kurdistan'da halkın iradesi ve bu iradenin belirlediği temsilciler kazanmıştır. Dolayısıyla şu anda Kurdistan'da devletin, AKP-MHP iktidarının meşruiyeti yoktur. AKP-MHP iktidarı bunu bildiğinden daha fazla baskı, hile ve özel savaşla yerel seçimde halkın iradesini bastırmak, halkın temsilcilerinin kazanmasını engellemek, Kurdistan'ı alarak devleti yeniden Kurdistan'da hakim kılmak ve böylece Kürt soykırımını tamamlayarak tarihsel başarısını ilan etmeyi amaçlıyor. Bunu bilerek 31 Mart yerel seçimlerine yaklaşmak ve AKP-MHP'nin bu planını boşa çıkarmak gerekiyor. Şimdi demokratik siyasetin geçen seçimde ortaya çıkan yetersizliklerden de dersler çıkararak daha fazla çalışması, halkla birlikte çalışarak ve halkın istemlerini gerçekleştirerek bunu başarması gerekiyor. Basından izlediğimiz bazı çalışmalar oluyor. Örgütleme, halka gitme yetersiz olmakla birlikte seçim için belirlenen yöntemler olumludur. Bunların başında adayları ön seçimle belirleme yöntemidir. Bu yöntemin her zaman esas alınması gerekiyor. Halk kendi adaylarını belirlemelidir. Halkın ön seçimle belirlediği adaylar etrafında herkes kenetlenmelidir. Bir diğer yöntem kent uzlaşısı olarak ifade edilen stratejidir. Bu da yerinde bir karar olmuştur. Bu yöntemle Kürt halkı Kurdistan'da ve yoğun olarak bulunduğu Türkiye şehirlerinde kendi adaylarını çıkarıp başarılı kılarken, diğer Türkiye kentlerinde demokrat, özgürlükçü, Kürt sorununa demokratik yaklaşan, Kürt halkını dost gören ve Kürt halkının davasını haklı bulup dayanışma tutumu olan adayların kazanmasını sağlayarak siyasi ağırlığını daha da arttırabilecektir. Bu, özgürlük mücadelesinin gelişmesi ve Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü için atılmış önemli bir adım olacaktır. Devlet ve AKP-MHP iktidarının özel savaş yöntemleriyle bunun yanlış ve Kürtlerin zararına olacağı algısı yaratarak hareket edeceğini bilmek lazım. Zaten şimdiden bunu yapmaktadır. Bir taraftan Kürtleri terörist göstererek Türkiye halklarının ve demokrasi güçlerinin Kürtlerle ilişki kurmasını önlemeye, diğer taraftan da Kürtlerin kafasının bulandırarak içe kapanmasını, parçalanmasını ve yalnızlaşmalarını sağlayarak yutulmasını kolaylaştırmayı amaçlıyor. Özel savaşın bu oyunlarını görmek ve boşa çıkarmak başarmak açısından çok önemlidir. Önder Apo, egemen sistemi hep tersten okumak gerektiğini belirtmiştir. Düşman ne diyorsa kesinlikle bunun tersinin doğru olduğunu bilmemiz gerekiyor.

■■■

Önderlik Derleme SON-4.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:42 Page 8

HİÇBİR ŞEY YAPILAMAZ DENİLEN YERDE VARLIK VE ÖZGÜRLÜK SAVAŞINI SÜRDÜRÜYORUM

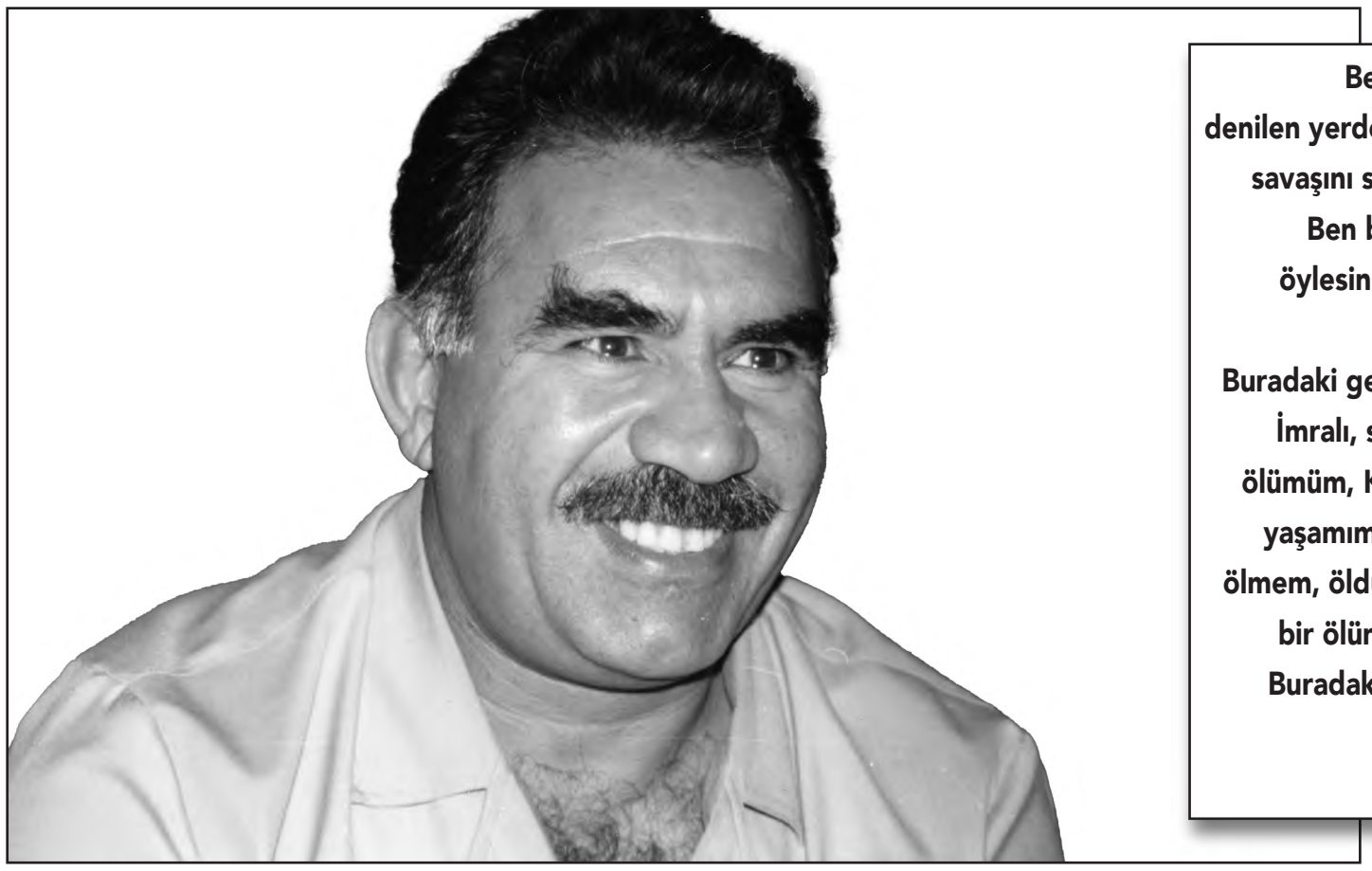

Ben; en olmaz, hiçbir şey yapılamaz denilen yerde ve koşullarda varlık ve özgürlük savaşını sürdürüyorum, siyaset yapıyorum. Ben burada çarmıhtayım derken, bunu öylesine güzel bir cümle kurmak, sadece bir söz olsun diye belirtmiyorum. Buradaki gerçekliği, hakikati ifade ediyorum. İmralı, soykırım sistemidir. Benim burada ölümüm, Kürtlerin ölümüdür. Benim burada yaşamım, Kürtlerin yaşamıdır. Ben burada ölmem, öldürülürüm. İmralı'da doğal, normal bir ölüm olmaz. İmralı'da öldürülme olur. Buradaki gerçekliğin bilincine vararak, bu hakikate göre hareket etmek gerekmektedir.

Rêber Apo'nun kitaplarından derlenmiştir

Nasıl bir savaşçı olduğumu, bu on beş yıllık işkence sisteminde herkese gösterdim. Savaşçılığımı; en olmaz, imkânsız denilen yerde bile nasıl savaştığımı, nasıl mücadele ettiğimi herkes görmüş oldu. Herkes, benim burada artık bir şey yapamayacağıma, biteceğime inandı. Bizim dışımızdakileri bırakalım, içimizdeki birçok kişi bile böyle düşünmekte ve buna inanmaktaydı. Diğer Kürt isyanlarının başına ne gelmişse, yakalanmamla birlikte, aynısının olacağına inandılar. Bunun gerçekleşmesini beklediler. Türk sömürgeci, soykırımcı faşist devleti de bunu yapabileceğine, bunun olabileceğine inandı. Benim gerçekliğimde de yaşanacak olanın; yine aynısı olduğunu göstermeye, kabul ettirmeye çalışmaktaydı. Uluslararası komplonun başlangıç tarihi olarak, 15 Şubat'ın seçilmiş olması ve benim idam tarihimin 29 Haziran olarak belirlenmiş olması ile Şêx Said isyanına gönderme yapmış oluyorlardı. Şêx Said ve 1925 direnişinin başına ne getirilmişse, şimdi benim ve Özgürlük Hareketi gerçekliğinde yaşananın, aynısı olacağını göstermeye çalışıyorlardı. Yani, benim uluslararası komplo sonucunda Türk devletine teslim edilmemle, her şeyin bitmiş olduğunu; Kürtlere, Kürt Özgürlük Hareketi'ne kabul ettirmek, bu temelde inançsızlık, umutsuzluk geliştirerek, her şeyin bitmiş olduğunun kabul edilmesini sağlamak istediler.

Benim gerçekliğim ise bambaşka idi. Bunu anlayabilmeleri mümkün değildi. Nitekim benim gerçekliğimi, nasıl bir insan olduğumu anlayamamış olduklarından, benim buraya getirilmemden sonra neler yaptıkları, nelere yol açtıkları bilinmektedir. Bu ihanetçi tasfiyecilerin, bu kadar çok ve büyük bir pervasızlık içerisine girmeleri; benim artık bir şey yapamayacağımı, artık bittiğimi düşünerek, buna inanarak hareket etmelerindendir. Fakat ben, herhangi bir Kürt Önderi değildim. Benim Önderlik gerçeğim, Önderlik hakikatim bambaşkaydı. Bu on beş yıllık esaret koşullarında, bu gerçeklik de kanıtlanmış oldu. Bu işkence sisteminde, bu Gladyo merkezinde, bir şey yapılamaz denilen yerde ve koşullarda, on beş yıllık Kürdistan Özgürlük Hareketi ve mücadelesinin nasıl olduğunu herkes görmektedir. Burada nasıl yaşadığımı, nasıl savaştığımı doğru, derinlikli, yetkin anlayamayanın Hareketimizin, halkımızın bugün gelmiş olduğu durumu da anlayabilmesi mümkün değildir. Ben yaşıyorum ve savaşıyorum. Bunun nasıl gelişmelere, sonuçlara yol açtığı ortadadır.

Benim durumumla ilgili devlet, kendi içerisinde çok yoğun tartışma yürüttü. "Ne yapmalıyız, devletimiz için nasıl yaparsak daha doğrusunu yapmış olacağız?" Bunun kararının verilmesi, onlar açısından çok zordu. Benim idam edilmem mi yoksa edilmemem mi, onlar için yararlı olacaktı? En son bilinen, kamuoyuna yansıyan, 1999'un sonunda 2000 Ocak'ında, devletin dört temel istihbarat kurumunun; MİT, Emniyet, Genelkurmay ve Jandarma istihbaratlarının, uzun süreli bir toplantısı gerçekleşmişti. O toplantıda, "İdam etmeyelim, kullanalım" diyorlar. MİT'in düşüncesi ve kararıdır. İdam etmeyelim, sonuna dek kullanalım, Kurdistan özgürlük mücadelesini, bunun sonucunda tasfiye edelim, Kürtleri soykırıma uğratalım. Ondan sonra da benim kullanılmam ve benim üzerimden amaçladıklarını, hedeflediklerini gerçekleştirmek, başarmak istemiyle sonuna dek hareket etmeye başladılar.

Kürt sorununun demokratik, siyasal çözümünü ve barışı gerçekleştirme! Asla, biraz bile olsa, bu temelde bir düşünceleri olmadı. Benim, sanki bunun farkında olmadığımı sanmaktalar. Ben her şeyin, çok iyi bilincindeyim. Ben de devleti, beni kullanamayacaklarını göstermek ve gerçek anlamda barışçıl, demokratik çözüme çekmek için her şeyi yaptım. Benimle burada, devlet heyetinin gerçekleştirdiği toplantılardaki değerlendirmelerim, rahatlıkla elli bin sayfa vardır. Bu kadar değerlendirmeler gerçekleştirmişim. Bunun için kendimi, her açıdan oldukça zorladım. Devletin herhangi bir kaygısı, korkusu olmasın diye demokratik çözüm çıtamızı, en alt seviyeye kadar getirdim. Amacımız, devleti gerçekten demokratik çözüme ikna ederek, bu temel doğrultuda adımlar attırmaktır. Benim kullanılmam, mümkün değildir. Tam tersine beni kullanmakta ısrar eden, kendisi kullanılır.

Kendimi mekân-zaman diyalektiği bağlamında büyük anlamsal güce kavuşturdum

İmralı'da nasıl bir yaşam sürdürmekteyim? Bu adada bir kişilik zindanda, bir hücrede ve dışarısıyla hiçbir ilişki imkanı olmadan nasıl yaşamaktayım? Bunların düşünülmesi, merak edilmesi anlaşılır bir durum olmaktadır. Benim buradaki yaşamım, doğalında normal bir yaşam değildir. Fakat ben burada nasıl on altı yıldır yaşamaktayım? Bunu nasıl yapabildim, nasıl başardım, anlam gücümü nasıl koruyabildim? Kendimi mekân-zaman diyalektiği bağlamında, nasıl bu nitelikte büyük anlamsal güce kavuşturdum? Ben bir kişi değilim. Dolayısıyla, benim burada yapacağım her şey, doğalında Hareketimizin, halkımızın ne olacağını da belirleyecek bir durumdur. Böyle olduğundan, ben burada istediğim gibi istediğim biçimde hareket edememekteyim. Her insanın yaşayabileceği normal yaşam koşullarının, imkanlarının, ortamının sağlanmasını isteyemem, bekleyemem. Beni buraya getiren güçler ve burada bu nitelikte bir sistem kurarak, beni bu tarzda tutanların amaçları, hedefleri vardır. Bunun ne anlama geldiğini bilmekteyim. Buraya adım attığım andan, günden itibaren buradaki durumu, ne yapmak istediklerini anladım. Bunu anladığımdan, ben de buna göre düşünerek duruşumu ve yaşamımı geliştirdim. Burada, bırakalım bu kadar yıl anlam gücünü koruyarak yaşamayı, çok kısa bir süre, birkaç ay içinde bile anlam gücünü koruyarak yaşamak, başlı başına çok büyük bir sorundur.

Burada yaşayabilmek için her anı, her günü büyük bir mücadeleyle, savaşla geçirmek gerekiyor. Ben burada, bir anlığına bile olsa biraz rahat yaşayayım, bunun için şu, bu koşulum düzeltilsin, bu yaklaşıma girmiş olsaydım, o zaman kendimle başlatarak varlık ve özgürlük savaşını, halk ve hareket olarak her şeyi, bunun sonucunda bitirmiş olurdum. Ne yapılmak istendiğini anladığımdan, ben de bunu boşa çıkartmak için hareket ettim. Kendi kendime, "beni nasıl bir duruma düşürmek istiyorsunuz ama ben sizin istediğiniz duruma asla düşmeyeceğim, sizden kendimle ilgili hiçbir talepte bulunmayacağım, ne yaparsanız yapın, en dayanılmaz koşullarınıza karşı irade direncini, iradi yaşam gücünü göstererek, en amansız koşullarınıza, dayatmalarınıza karşı iradi duruş içerisinde olacağım. Bir an bile olsa, bir zayıflık göstermeyeceğim, bir zafiyet içerisine düşmeyeceğim. Ben de yapmak istediğinize, bu temelde karşılık vererek, her anımı, her günümü buna göre yaşayacağım. Benim de size cevabım, böylesine bir nitelikte ve kararlılıkta olacaktır." dedim. Bu, herhangi bir kişi olarak kendini yaşatma değildir, çünkü ben bir kişi değilim. Benim gerçekliğimde bir halk, bir hareket ifadeye gelmektedir. Kendimi yaşattım derken, halkımızı ve Hareketimizi yaşattım. Varlık ve özgürlük savaşını, özgürlük mücadelesi temelinde koruyarak sürdürmelerini sağladım.

Ben; en olmaz, hiçbir şey yapılamaz denilen yerde ve koşullarda varlık ve özgürlük savaşını sürdürüyorum, siyaset yapıyorum. Ben burada çarmıhtayım derken, bunu öylesine güzel bir cümle kurmak, sadece bir söz olsun diye belirtmiyorum. Buradaki gerçekliği, hakikati ifade ediyorum. İmralı, soykırım sistemidir. Benim burada ölümüm, Kürtlerin ölümüdür. Benim burada yaşamım, Kürtlerin yaşamıdır. Ben burada ölmem, öldürülürüm. İmralı'da doğal, normal bir ölüm olmaz. İmralı'da öldürülme olur. Buradaki gerçekliğin bilincine vararak, bu hakikate göre hareket etmek gerekmektedir. Dolayısıyla benim ölümümle, yaşamımla Kürtlerin ölümünün, yaşamının böylesine bir diyalektiği vardır. Böyle olmasını istemezdim. Ama varlık ve özgürlük savaşımımız, tarihsel-toplumsal gerçeklik, böylesine bir gerçeklik ve durum ortaya çıkarmıştır. İmralı gerçekliğinin bilincinde olunarak, bu hakikate göre İmralı soykırım sistemini anlamalılar. Varlık ve özgürlük savaşını, buna göre yürütmeliler.

Benim burada öldürülmemin, önce koşullarını sağlamaları gerekmektedir. Benim burada öldürülmem için, kendileri açısından en doğru karar olarak; önce Kürt Hareketi'nin, Kürt özgürlük mücadelesinin gücünün zayıflatılması, tasfiye edilmesi gerekmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı güçlü olduğu sürece, beni burada imha etmeyi göze alamazlar. Böylesine bir durumda, sonuçlarını kaldıramazlar. Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve mücadelesinin güçlü olduğu bir durumda ve koşulda, bunu yapmaları çok zordur. Burada bulunan Özel Harp Dairesi'nin elemanları, öfkeli bir şekilde bana açık açık söylediler. "Önce dışarıda Özgürlük Hareketi'ni ve mücadeleyi bitirelim, sonra da sıra sana gelecek, sana dö-

Önderlik Derleme SON-4.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:43 Page 9

neceğiz.” Bunu söylerken, çok öfkeli bir biçimde belirtmişlerdi.

Benim buradaki durumumu, gerçek anlamda Kandil bir türlü anlayamıyor, kavrayamıyor. Arkadaşlar; benim burada, nasıl bir konumda olduğumu doğru bilince çıkartarak, buna göre nasıl bir tutum, tavır alacaklarını bilemiyorlar. Ben, gerçekten İmralı’da nasıl tutuluyorum? Benim buradaki hakikatim nedir, nasıldır? Bunu çözemiyorlar. Ben; sanki burada özgürüm, tümden gerçek irademi ortaya koyabiliyormuşum gibi anlamakta, böyle yaklaşmaktadırlar. Benim zindanda olduğumu unutmuş gibiler. Zindanda olan bir insana; devlet, kendisine karşı daha etkili bir şekilde mücadele etmesine zemin, imkân ve fırsat verir mi? Bunun olması mümkün mü? Bunun olacağını düşünmek, sanmak yanlıştır. Sadece yanlış da değil, aynı zamanda çok da tehlikelidir. Ben, burada rehine olarak tutulmaktayım! Benim, İmralı gerçekliğim rehineliktir! Mutlak rehine konumundayım! Rehine olmanın, mutlak rehine olarak tutulmanın ne anlama geldiğini anlamadan, kavramadan, burada benim nasıl hareket ettiğimi, neden bu tarzda politika yaptığımı anlamak, mümkün olmayacaktır. Ben burada, adeta Sırat Köprüsü’nde siyaset yapıyorum. Sırat Köprüsü’nde siyaset yapmanın, ne anlama geldiğini, arkadaşlar gerçekten anlıyorlar mı? Bu durumdaki insanın, siyaset yapma yaklaşımını, siyaset yapma tarzını, bu bağlamda doğru, derinlikli, yetkin anlamak, kavramak ve bu bilinçle hareket etmek gerekmektedir.

Kürtlüğe, Kurdistan’a ait ne varsa mutlak anlamda ne olursa olsun yok etmek, ortadan kaldırmak isteyen bir devlet, bir düşman hakikati vardır. Öylesine bir düşmanlık anlayışıyla da hareket etmektedir ki, bu düşmanlıkla da izah edilemeyecek bir durumdur. Sınırsız bir düşmanlıktır. Düşmanlık ötesi bir durum vardır. Böylesine bir gerçeklikle karşı karşıya bulunmaktayız. Öylesine bir durumdur ki, Kürtlüğün yokluğu üzerinden, Türklüğü var etmek istiyor. Bu düzeyde, dehşet ötesi bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Sanki Kürtlük yok edilmeden, Türklük var edilemeyecekmiş gibi bir durumla, bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Türklüğün yaşanması için, ne olursa olsun Kürtlüğün yok edilmesi gerekiyor. Kendileri, adeta böylesine bir diyalektik oluşturmuşlar. Bilinen anlamda, anlayışta bir düşmanlıkla, bu durum izah edilebilir mi? Soykırımcı sömürgeci devlet, yüz yıldır bu anlayışla, bu amaçla, mutlak anlamda sonuç alabilmek için tüm varlığını, gücünü ortaya koyarak, bunu gerçekleştirmeye, başarmaya çalışmaktadır. Önderlik gerçekliğimiz ve Özgürlük Hareketi gerçeğimiz, böylesine bir devlet zihniyeti ve onun uygulamalarına karşı ortaya çıkmıştır.

AKP’nin, iktidara getirilmesinden günümüze dek, tasfiye konseptleri hazırlayarak, yürütmektedirler. Özel savaş konsepti, özel savaş taktiği, özel savaş siyaseti, özel savaş oyunları, özel savaş süreci, özel savaş operasyonu yürütmektedirler. Bugüne dek; Kürt sorununu demokratik, siyasal, barışçıl çözümünü geliştirmek istiyoruz adı altında yapılan, yapılmakta olan her şey, Kürt Özgürlük Hareketi’ni tasfiye etmek ve bunun sonucunda da Kürtleri soykırıma uğratma temelindedir. Böylesine bir durum ve gerçeklik vardır. Bu özel savaş hükümeti ve faşist soykırımcı şefine verilen görev; Kurdistan Özgürlük Hareketi’ni tasfiye ederek, Kürtleri soykırıma uğratmaktır. Bunu siyaseten mi, askeri olarak mı, siyasi-askeri yöntemleri iç içe kullanarak mı, hangi tarz ve yöntemlerle yapabiliyorsa, onu yaparak sonuç almaktır. Esas olan, sonuç alınmasıdır. Bunu siyaseten mi yoksa askeri olarak mı yapar, ikisini birlikte iç içe kullanarak mı yapar, bu sorun değildir. Amaçlanan, tasfiye ve soykırım olmaktadır. Benim, İmralı’da ellerinde bulunuyor olmamı da kendileri açısından çok büyük, tarihi bir imkan ve fırsat olarak görerek, beni de istedikleri gibi kullanarak, amaçlarına ulaşacaklarını hesapladılar.

AKP zihniyeti; soykırımcı, faşist bir zihniyettir

AKP, Kurdistan Özgürlük Hareketi ve Türkiye demokrasi güçlerinin, kırk yıldır yürütmüş olduğu özgürlük ve demokrasi mücadelesinin sonuçları üzerine oturdu. Bu da yetmiyormuş gibi esas olarak, Kurdistan Özgürlük Hareketi’nin kırk yıllık savaşımının, mücadelesinin sonucunda, faşist oligarşik diktatörlüğü yenilgiye uğratmasının, ortaya çıkardığı sonuçlarının üzerine oturdu. Böylesine bir durum gerçekleşmiş oldu.

Bu partinin, hükümetin ve şefinin, son on yıllık zaman içerisinde, ne olduğu netleşmiştir. Fakat bu gerçekliğe rağmen, Kurdistan Özgürlük Hareketi, bu faşist soykırımcı rejime, hükümete, partiye karşı, gerçek anlamda siyasi, askeri bir savaş ve mücadeleyi geliştirerek yenilgiye uğratamıyor. Bunu yapabilmenin zemini, koşulları, imkanları, fırsatları vardır. Bunların, nasıl ortaya çıkmakta olduklarını görmekteyiz. AKP’yi bitirmenin koşulları, ortamı vardır. Ama AKP’ye karşı, gerçek anlamda politika yapılamıyor, mücadele geliştirilemiyor. Halbuki, AKP hükümetine karşı, etkili ve sonuç alıcı bir düzeyde politika geliştirmenin koşulları vardır. Eğer ben, zindanda olmasaydım, dışarıda olsaydım, AKP’yi altı ayda bitirirdim. Bunun ne anlama geldiğini arkadaşların, buna göre anlaması, kavraması ve bunun bilinciyle hareket etmesi gerekiyor. Neden, ‘eğer dışarıda olsaydım altı ayda AKP’yi bitirirdim’ dediğimi, arkadaşların anlaması gerekiyor. Hem benim buradaki gerçekliğimi, hakikatimi bunun için çok doğru anlayarak, bilince çıkartmalılar; hem de siyasi, askeri mücadeleyi bu gerçekliğin temel esası doğrultusunda, sonuç alıcı düzeyde, geliştirerek başarmalılar.

Kürt sorunu; barışçıl, demokratik, siyasal yöntemlerle çözülmezse, 21. yüzyıl Kürt-Türk savaşı temelinde yaşanacaktır. Bu karakterdeki bir savaşın, korkunç sonuçları olacaktır. Bu da iki halk açısından, onarılmaz bir durum ortaya çıkaracaktır. Eğer 21. yüzyıl böylesine bir Kürt-Türk savaşı gelişirse, bu durumda Türkiye parçalanır. Türkiye diye bir şey kalmaz.

Büyük bir savaşın içerisindeyiz. Bu savaşın durdurulması, demokratik çözümün gelişmesi, barışın sağlanması öyle kolay değildir. Barış nasıl olacak? Kürtlerin varlığı ve özgürlüğü nasıl kabul edilecek? Kürtlerin ulusal, toplumsal varlıkları, özgürlükleri nasıl güvenceye alınacak? Öz savunmaları nasıl olacak? Devlet, iki halk temelinde nasıl yapılanacak? Barışın gerçekleşmesinin nasıl, hangi koşullarda olabileceğini doğru, derinlikli, yetkin anlamak ve kavramak gerekmektedir. Yoksa; öyle “çatışma dursun, savaş bitsin!” sadece bununla barış gerçekleşmez. Neden silahlı mücadele başladı? Bu mücadele, bu savaş kırk yıldır neden sürmektedir? Dağa neden çıkıldı?

Benim, uluslararası komployu sonuçsuz bırakarak, boşa çıkartabilmemin tek seçeneği, yeni bir alternatif ortaya koyabilmeme bağlıydı. Beş bin yılı aşan eski paradigmaya, alternatif bir paradigma oluşturmam gerekiyordu. Bunu yapabildiğim, başarabildiğim oranda, komployu yenilgiye uğratmam mümkün olacaktı. Eski paradigmanın sisteminin içinde kalarak, sistemin egemen güçlerini yenilgiye uğratmanın koşulları, imkânı yoktu. Bu nedenle; beş bin yılı aşan hiyerarşik, sınıflı, devletçi uygarlık sisteminin dışına çıkmak gerekiyordu. Bu da alternatif yeni bir paradigmanın oluşturulmasını gerektiriyordu. Benim burada “Üçüncü Doğuşu” gerçekleştirmem; bu komplonun ortaya çıkardığı, yarattığı bir sonuç oldu.

Özel savaş şefi Tayyip Erdoğan ve faşist soykırımcı hükümeti ile partisi, Türkiye’de mutlak kurumsal faşist diktatörlük kurmak, Ortadoğu’da ise faşist bir hegemonya geliştirmek istemekteler. Türkiye’de mutlak kurumsal faşist diktatörlük kurmalarının, Ortadoğu’da ise faşist hegemonyalarını geliştirmelerinin önündeki tek ve en temel engel olarak, Önderlik ve Özgürlük Hareketi gerçeği vardır. Kendisi açısından bu kadar başarılı bir durum ortaya çıkarmıştır. AKP geliştirmiş olduğu özel psikolojik savaşla, Türkiye’de bugüne dek, gerçek anlamda özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten tüm güçleri tasfiye etmiştir. Türkiye’de herhangi bir güç, AKP’ye karşı durarak direnebilir mi, mücadele edebilir mi? Önderlik ve Kurdistan Özgürlük Hareketi’nin de tasfiye edilmesi durumunda, her şeyi kendi istedikleri gibi inşa edeceklerdir.

Kurdistan Özgürlük Hareketi’nin; Kurdistan’da, Türkiye’de ve Ortadoğu’da soykırımcı, faşist AKP ve şefine karşı direniş içerisinde olması demek, aynı zamanda insanlık adına da direniş, mücadele ve savaş içinde olması demektir. AKP’nin nasıl bir zihniyetinin, anlayışının olduğunu bilmekteyiz. Soykırım zihniyetli bir karakteri vardır. Soykırımcı faşist bir zihniyetin Kurdistan, Türkiye ve Ortadoğu’ya hâkim olmasının, bunun insanlık için nelere, nasıl gelişmelere, ne tür sonuçlara yol açacağının anlaşılması, bilinmesi gerekmektedir. AKP zihniyeti; soykırımcı, faşist bir zihniyettir, faşist bir anlayıştır. Mevcut koşullardan faydalanarak, bu düzeyde halklara ve insanlığa karşı saldırılar gerçekleştiren bir güç, eğer tümden mutlak anlamda hâkim olursa, o zaman neler yapacağını şimdiden öngörmek, anlamak gerekiyor. Dolayısıyla Kurdistan Özgürlük Hareketi’nin ve özgürlük mücadelesinin, neden halklar ve insanlık adına savaştığını belirttiğimi, bunun için hakikaten; çok doğru, derinlikli, yetkin anlamak, kavramak gerekmektedir.

AKP, cumhuriyet tarihinin, en korkunç özel savaş partisi ve hükümeti olmaktadır. AKP; iktidara getirildiği 2002’den günümüze dek, Önderlik ve Özgürlük Hareketi’ni siyasi ve askeri yöntemlerle, imha ve tasfiye edebilmek için, yapmadığı hiçbir şey bırakmadı. Fakat buna rağmen, Önderlik ve Özgürlük Hareketi’nin tasfiye olmaması, tam tersine varlık ve özgürlük savaşımını geliştirerek, büyüterek sürdürme gerçeği var. Böyle olunca, AKP özel savaş hükümeti, özgürlük ve demokrasi güçlerinin tümünü etkisizleştirerek amacına, hedeflerine ulaşmada büyük aşama sağlamış olsa da; nihai amacını, hedefini gerçekleştirebilmesi ve buna ulaşabilmesi için, Önderlik ve Özgürlük Hareketi’nin mutlaka, bir biçimde tasfiyesini başarması gerekmektedir. Eğer bunu yapamazsa, gerçekleştiremezse, bu durumda Türkiye’de, Kurdistan’da, Ortadoğu’da yapmak istediklerine, amaçladıklarına, hedeflediklerine ulaşamaz, gerçekleştiremez. Dolayısıyla ne olursa olsun, Önderlik ve Özgürlük Hareketi’nin tasfiyesini gerçekleştirmeyi başarmak istemektedir.

Bu kadar çok, bu kadar yoğun siyasi-askeri hamleler yapmalarına rağmen, şu ana dek bunu başaramadılar. Eğer bunu bundan sonrası için de başaramazlarsa, ülkede ve bölgede mutlak faşist diktatörlüğü ve faşist hegemonyalarını gerçekleştiremeyecekler. Bunu yapamayacakları gibi Türkiye’deki iktidarını da koruması, sürdürmesi mümkün olmayacak. Çünkü varlık ve özgürlük savaşımımız olmazsa, bu durumda amaçlarını gerçekleştirmek için önlerinde, başka hiçbir engel kalmayacaktır. Ülkede ve bölgede mutlak faşist diktatörlük ve faşist hegemonyalarını kurmuş olacaklardır. İktidarlarını güvenceye alarak, uzun sürede iktidarda kalmanın koşullarına, imkanlarına bununla kavuşmuş olacaklardır. Tayyip Erdoğan, ikinci Atatürk, hatta ondan daha büyük bir kişilik olarak, Türk tarihine ve Türk devlet tarihine geçmiş olacaktır. Böylece yeni Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu Tayyip Erdoğan, yeni kurucu partisi de AKP olacaktır. Böylece, 21. yüzyılı kendileri açısından kazanmış olacaklar.

Kürtleri soykırımı uğratmanın büyük felaketi devam ediyor

Ortadoğu’da, Kurdistan’da, Türkiye’de ve dünyada nasıl bir siyasi, askeri sürecin ve durumun yaşanmakta olduğunu hep beraber görmekteyiz. Kurdistan Özgürlük Devrimi’nin gerçekleşme imkanlarını, fırsatını mevcut durumda ve koşullarda ortaya çıkarmıştır. 21. yüzyılda, dünya siyasal sisteminin, hangi dinamikler üzerinden ve nasıl şekilleneceğinin, büyük savaşı ve mücadelesi yaşanmaktadır. Kürtler; yüz yıldır içerisine alınmış oldukları soykırım kıskacından kurtularak, varlık ve özgürlük savaşımını kazanmanın, tarihsel koşullarını, imkanlarını, fırsatlarını yakalamış durumdadırlar. Bunun, Kurdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı için ne anlama geldiği çok açıktır.

Benim gerçekliğimi, hakikatimi Türk devleti, hakikaten anlamalıdır. Bunu anlamamak, anlamamakta ısrar etmek, Türk devleti için büyük felakete yol açacaktır. Ben bu tarihsel uyarımı, açıktan yapayım. Bundan sonrasında gelişecek her şeyin sorumlusu, Türk devletinin kendisi olacaktır. Bu temelde devleti ve hükümeti; benim gerçekliğimi, hakikatimi ciddiyetle anlamaya ve bu ciddiyet doğrultusunda hareket etmeye davet ediyorum. Eğer bunu yapmazlarsa, bundan böyle gelişecek büyük felaketin sorumlusu, ben olmam. Ben, tarihsel-toplumsal sorumluluk temelinde uyarımı yapıyorum. Bunu, dikkate alıp almamak, kendilerinin bileceği bir şeydir. Herkesin bunu, böyle bilmesi ve anlaması gerekiyor.

İmralı sistemine, paradigmal temelde bakılmalıdır. Eski paradigmanın hegemonik güçleri, yeni paradigmanın alternatif duruma gelmesinin önünü almak, tasfiye olmasını sağlamak istemektedirler. İmralı’daki durumun, iki paradigma savaşımının odağı olduğunu; çok doğru, derinlikli, yetkince bilince çıkartarak anlamak, kavramak gerekmektedir.

Benim, uluslararası komployu sonuçsuz bırakarak, boşa çıkartabilmemin tek seçeneği, yeni bir alternatif ortaya koyabilmeme bağlıydı. Beş bin yılı aşan eski paradigmaya, alternatif bir paradigma oluşturmam gerekiyordu. Bunu yapabildiğim, başarabildiğim oranda, komployu yenilgiye uğratmam mümkün olacaktı. Eski paradigmanın sisteminin içinde kalarak, sistemin egemen güçlerini yenilgiye uğratmanın koşulları, imkânı yoktu. Bu nedenle; beş bin yılı aşan hiyerarşik, sınıflı, devletçi uygarlık sisteminin dışına çıkmak gerekiyordu. Bu da alternatif yeni bir paradigmanın oluşturulmasını gerektiriyordu. Komplocu güçler; iktidarcı, devletçi, sınıflı uygarlıklarını korumak, güvenceye almak isterken, tam tersi bir duruma zemin hazırladılar. Sınıflı, devletçi uygarlıkların aşılmasının yolunu

Önderlik Derleme SON-4.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:43 Page 10

açarak, bunu hızlandırdılar. Benim burada "Üçüncü Doğuşu" gerçekleştirmem; bu komplonun ortaya çıkardığı, yarattığı bir sonuç oldu.

Yeni paradigmanın kökü, Hareketimizin gelişme sürecindeki düşüncesinde vardır. Benim, burada yeni paradigmayı nasıl bir anlayışla geliştirdiğimi doğru, derinlikli, yetkin analiz ederek, bilince çıkartmak gerekmektedir. Ben; düşüncede derinleşerek, niteliksel dönüşümü gerçekleştiriyorum. "Kurdistan Devrimi'nin Yolu" adlı ilk manifestomuzdaki düşünceleri geliştirerek, derinleştiriyorum. Yeni paradigmanın kökü, İmralı'dan önceki düşüncelerimde vardır. Geçmiş düşüncelerim bu anlamda incelenirse, bu görülecektir ve anlaşılacaktır. Kurdistan Devrimi'nin Yolu'nu; zaman içerisinde geliştirerek, derinleştirerek, en sonunda düşüncelerimin zirvesi olan, son manifestomuz "Soykırım Kıskacında Kürtler", yani "Kurdistan Devrim Manifestosu" kitabıyla, bugünkü düzeye getirdim. Yani İmralı düşüncelerimin kökü, özünde birinci manifestomuzda var. Elli yıla yaklaşan düşünsel arayışlarımın, yoğunlaşmalarımın, derinleşmemin zirvesi; son 5. Kitap olan Kurdistan Devrim Manifestosu olmaktadır. Yeni paradigma; bu temelde oluşturularak, alternatif hakikat oldu.

Şimdi de liberal ideolojik hegemonya gücüyle, yeni paradigmanın alternatif Demokratik Modernite sistemini yaşamsallaştırmamızı, kapitalist moderniteye alternatif Demokratik Modernite'nin gelişmesini, bununla engellemek istemektedir. Demokratik Modernite güçlerinin esas belirleyici güçleri, onların yeni paradigması olmaktadır. Kapitalist modernist sistem güçleri, bunu çok iyi bildiklerinden dolayı, liberal ideolojik hegemonya güçleriyle, yeni paradigmayı çizgisinden saptırmak istemektedirler. Yeni paradigma ve yeni paradigma perspektifiyle alternatif sistemi, yani Demokratik Modernite sistemini geliştirmek isteyen Kurdistan Özgürlük Hareketi'ni, onun kadro-militanlarını ve çalışanlarını; ideolojik, örgütsel, kişilik olarak kendi liberal ideolojik hegemonyalarının etkisine almak istemektedirler. Bunu yaparak, Demokratik Modernite'nin kadro ve militanları olmaktan düşürmek ve Demokratik Modernite sistemini geliştirmesinin, başarmasının önüne geçmek istemekte, bunu hedeflemekteler. Bunu yaparak; yeni paradigmayla, alternatif Demokratik Modernite sisteminin mücadelesini, savaşımını boşa çıkartarak, liberal ideolojik hegemonyanın aşılmasının önünü almış olacaklar.

Liberal ideolojik hegemonya gücünün bilincinde olunmalıdır. Kendisini etkili kılmak için, çok büyük maddi gücü bulunmaktadır. Bu maddi gücünü çok boyutlu, sonuç alıcı düzeyde nasıl kullandığı ve bu konuda nasıl başarılı olduğu bilinmektedir. Liberal ideolojik hegemonyanın hem bu gerçekliği hem de maddi gücü birlikte düşünüldüğünde, ortaya çıkaracağı sonuçların bilincinde olunarak hareket edilmelidir. Bu durumun, Kurdistan Özgürlük Hareketi saflarında, kadro-militanlarında liberal ideolojik hegemonyanın, nasıl kadro-militan anlayışlarına, duruşlarına, pratiklerine yansıdığını, etkilediğini buradan baktığımda bile rahatlıkla anlayabiliyorum. Kurdistan Özgürlük Hareketi saflarında, kadro-militanlarında, nasıl bu kadar liberalizm anlayışı gelişebiliyor? Liberal ideolojik hegemonyaya karşı; bu kadar teorik, ideolojik, felsefik, düşünsel, politik, örgütsel, pratik savaşım içerisinde olan bir Önderlik gerçeği, Önderlik çizgisi var.

Bu aslında Kürt Özgürlük Hareketi'nin nasıl bir gerçekliğinin olduğunu, nasıl liberalleşmeyi yaşamakta olduğunu göstermektedir. Ateşkes oldu diye; siyasi, askeri mücadelenin, savaşın bittiği anlamına gelmemektedir. Sadece bir süreliğine birbirini öldürmenin durması dışında, her şey yapılmaktadır. Hatta ateşkese rağmen Türk ordusunun, fırsatını bulduğu anda gerilla güçlerini nasıl imha ettiğini bilmekteyiz.

Kürtler, kendilerini henüz soykırım kıskacından kurtarabilmiş değiller

Soykırımcı, sömürgeci Türk devletinin, nasıl bir karakteri olduğunu, kendisini inşa ederek nasıl bir sisteme kavuşturduğunu, varlığını nasıl sürdürdüğünü hakikaten çok doğru anlamak, kavramak gerekiyor. Bu devlet, kendisini nasıl var etti? Bu varlığını nasıl sürdürmektedir? Bunun tarihsel, toplumsal bilinciyle her koşul altında hareket etmek gerekiyor. Bu devletin temel stratejisi, Kürt düşmanlığıdır ve bu temel doğrultuda varlığını sürdürmektedir. Bu devlet, yüz yıla yakındır Kürtleri soykırıma uğratmak için yapmadığı hiçbir şey bırakmadı.

Önderlik gerçekliğimizin, Özgürlük Hareketi gerçekliğimizin ortaya çıkıp, varlık ve özgürlük savaşını gerçekleştirmesi sayesinde, Kürtlerin içerisine alındığı bu soykırım kıskacının nihai sonuç almasının önüne geçmiş oldu. Fakat, bu soykırım savaşı devam etmektedir. Bu savaşın sonucunun, ne olacağı daha belirsizdir. Kürtlerin, soykırıma uğratılmasının büyük felaketi hala sürmektedir. Kürtler, kendilerini henüz soykırım kıskacından kurtarabilmiş değiller. Kırk yıldır sürdürdükleri varlık ve özgürlük savaşında halk olarak, ülke olarak varlıklarını henüz güvenceye alabilmiş değiller. Dolayısıyla bu soykırım savaşının sonucunda Kürtler; soykırımcı devleti yenilgiye uğratarak varlıklarını, özgürlüklerini kabul ettirebilecekler mi? Bu konuda kesin bir şey söylemek, mümkün değildir.

Önderlik çizgisine inanan, bunun için mücadele eden, savaşan kadro-militanlarda nasıl bu düzeyde liberal anlayış, yaklaşım, duruş ve kişilik özellikleri gelişmektedir? Bu nasıl olmaktadır? Benim liberal ideolojiden, onun kişilik özelliklerinden, yaşam tarzından nasıl nefret ettiğimin bilinmesi gerekmektedir. Benim liberal ideolojiye, onun kapitalist modernitesine karşı, nasıl bir savaşım içerisinde olduğum ortadadır, bilinmektedir. Böyle bir Önderlik gerçekliği varken, nasıl arkadaşlarımızda liberal ideolojinin böylesine etkisi gelişmektedir? Bu olacak şey midir? Önderlik dediğiniz insan; kapitalist, modernist sisteme, onun liberal ideolojik hegemonyasına karşı amansız bir savaşım yürüttüğünden dolayı kapitalist, modernist sistemin hegemonik güçleri tarafından, büyük bir komployla kapitalist modernist sistemin esiri olarak, esaret altına alınarak İmralı'ya getirildi. Kapitalist, modernist sistemin hegemonik güçlerinin geliştirdiği İmralı sistemine alınarak, tasfiye edilmek istenmektedir. Bu güçler tarafından İmralı sisteminde tutularak; yeni paradigmanın, Demokratik Modernite sisteminin geliştiricisi olmaktan dolayı cezalandırılıyorum. Bu nedenle liberal ideolojik hegemonyanın etkisine girmek, Kurdistan Özgürlük Hareketi saflarında liberal anlayışın, duruşun kadro-militanlarda gelişmesi, kabul edilemez. Bunun mutlaka aşılması gerekmektedir. Önderliğin yeni paradigmasına inanan, Demokratik Modernite sisteminin kadrosu-militanı olmak isteyen, kendisini Önderliğin yeni paradigması doğrultusunda, kadro-militan durumuna getirmelidir. Önderlik dediğiniz gerçeklik, hakikat; doğru, derinlikli, yetkince anlamlandırılmalıdır.

Kapitalist, modernist sisteme ve onun liberal yaşam anlayışı ve yaşam tarzına karşı, alternatifin oluşturulması gerekiyor. Bu da ancak, kendi sistemimizi geliştirmek ve inşa etmekle olacaktır. Demokratik modernite sistemini, Demokratik komünal yaşam anlayışını, yaşam tarzını geliştirmek gerekiyor. Esas olarak bunun yapılması, başarılması gerekiyor. Halkın, toplumun, insanların sistemin dışına çıkarılması, sistemin etkilerine karşı korunabilmeleri için, Demokratik Modernite sisteminin geliştirilmesi gerekiyor. Bu olmadan, sistem ve liberal yaşam anlayışı ve tarzından korunmak, dışına çıkmak mümkün olmayacaktır. Sistem içerisinde kalındıkça, alternatif sistem ortaya çıkarılmadıkça, liberal yaşam anlayışından, tarzından arınmak, mümkün olmayacaktır. Bunun anlaşılması gerekiyor.

Demokratik Modernite sisteminin güçleri, kapitalist modernite sistemine karşı mücadele ederken, savaşırken aynı zamanda, bununla birlikte, kendi Demokratik Modernite sistemlerinin inşasını da birlikte yürütmeliler. Sisteme karşı mücadele ve savaş, alternatif sistemin inşasıyla birlikte yürütülmeli, geliştirilmelidir. Bu temelde, geliştirilen mücadelenin hem daha başarılı yürütülmesi hem de sonuç alması sağlayacaktır. Devrimci savaş ve devrimin İnşası, iç içe birlikte gerçekleştirildiğinde, başarılı olacaktır ve zaferi getirecektir. Alternatif sistem yaşamsallaştırıldıkça, kapitalist modernist sistemin yarattığı etkilerin önüne geçilmesi, daha sonuç alıcı hale gelir. Bu nedenle sisteme alternatif olacak olan kendi sistemimizin, demokratik komünal sistemin inşasının geliştirilmesi gerekiyor. Kürt Özgürlük Hareketi içerisinde bile, sistemin liberal yaşam anlayışından, yaşam tarzından bahsediyorsak, bunun temeline inmek gerekiyor. Buna karşı alternatif sistemin inşasının gerçekleşmesi, başarılması sağlanmalıdır. Bunun dışında, başka da bir seçenek yoktur. Buna göre Kürt Özgürlük Hareketi, kendi Demokratik Modernite sistemini, demokratik komünal yaşamını, inşa etmeyi başarmalıdır.

Önderlik dedikleri insanın nasıl düşündüğünü, nasıl yeni bir paradigma geliştirdiğini, mücadelenin, savaşın, toplumsal inşanın, toplumsal sistemin nasıl geliştirilmesini istediğini; gerçek anlamda doğru, derinlikli, yetkin anlayacak, kavrayacak duruma gelerek uygulayacak yaratıcılığı, yeteneği, sonuç alıcılığı geliştiremiyorlar. Önderliğin yeni paradigması bilinmeden, anlaşılmadan, kavranmadan nasıl uygulanmaya geçirilecek? Önderlik çizgisini uygulama oranınız ve düzeyiniz; Önderliği anlama, kavrama düzeyiniz olmaktadır. Önderlik çizgisindeki kadroluğunuzun, militanlığınızın ölçütü, uygulamadaki düzeyiyle gerçekliğini açığa vurmakta, kadro-militan hakikatinizin ne olduğu, bununla netliğe kavuşmaktadır. Kadro-militanlığınızın kriteri, Önderlik çizgisini uyguladığınız kadardır. Önderlik çizgisinin uygulanma başarısı oranda, Önderliği anlama durumunda olduğunuzu bileceksiniz.

Sorun çok bilmemek değildir bilmeye göre yaşamaktır

Demokratik modernite birimlerinin yeniden inşa çalışmalarında entelektüel ve bilimsel katkı şarttır. Bu şartın piyasadaki entelektüel sermaye ile karşılanamayacağı açıktır. Yeni akademi kaynaklı kadro ve bilim ancak bu ihtiyacı karşılayabilir. Entelektüel görev kapsamında yapmaya çalıştığım bu kısa değerlendirme ve çözüm ilkeleri şüphesiz öneri niteliğinde olup tartışmayı gerektirir. Kriz koşulları ancak yeni entelektüel ve bilimsel çıkışlarla olumlu yönde aşılabilir. Eski kalıpları, kurumları, bilimleri taklit etmekle veya eklektik kılmakla bir yere varılamayacağı yaşanan sayısız devrimci deneyimden ders olarak öğrenilebilir.

Demokratik Modernite'nin köklü bir aydınlanma devrimiyle iç içe kendini inşa etmesi, geçmişten öğrenilmesi gereken derslerin başında gelir. Bununla birlikte hemen vurgulamalıyım ki, geçmiş şimdidir. Toplumsal doğanın asli varoluş biçimi olan ahlaki ve politik toplumun tüm geçmişinden fazla söz etmesek de son beş bin yıllık sermaye birikim ve iktidar tekellerince kaybettirilen değerlerini yeniden kazanmak için devrimsel nitelikte entelektüel ve bilim üretimi en çok ihtiyaç duyulan desteği oluşturacaktır. Olmazsa olmaz kabilinden bu ihtiyaç için entelektüel görevlerimiz üzerinde yoğunlaşma, çözümleme ve çözme çabalarımız her zamankinden daha fazla hayati önem taşır. İlkel topluma 'ilkel' demekten kurtulmadıkça, sosyal bilimin bütün tespitleri yanlış üzerine bina edilmekten kurtulamaz. Kök hücre benzetmesine yine başvurmalıyız. Tüm çeşitlilik kazanan hücrelere göre ana hücre ilkel olabilir. Ama bu ilkellik, gerilik, aşınması gereken anlamda bir ilkellik olmayıp, ilke, esas anlamında bir ilkelliktir. Komünal toplum değerlerine bu yönlü bakmadıkça, diğer tüm kurumlarının analizi köksüz, kendi başına ciddi anlam yoksunluğu içinde değerlendirilecektir.

Toplumsal mücadelede tutarlı olmak istiyorsak, öncelikle toplumun var olma tarzına saygılı olmalı ve gerçekçi bakmalıyız. En radikal çağdaş toplumcuların sadece çözümlemelerinde değil pratiklerinde de komünallikten kaçış var. Kendisi özel, düşüncesi komünal demek bir aldatmacadır. Bu, kapitalist sistemin toplumu ahlaktan yoksun bırakmasının bir sonucudur. Toplumun komünal özü daha da iğreti, geriliğe özgü bir nitelik gibi yansıtılıyordu. Bireycilik ne kadar öne çıkarsa, toplumsal değerlere hakim olursa o denli önemli, onurlu sayılır oldu. Sosyal bilimciler rahiplere göre çok olumsuzdurlar derken, çok önemli bir hususta bahsediyoruz. Toplumun önde gelen şuurlusu olarak rahip, düşünüp inandığı gibi toplumla toplum için yaşar. Bilgisinin doğruluğu temel kıstas değildir. Toplumun komünalliğine bağlılığı esas kıstastır. 'Sosyal bilimci' ise, bilgisinin doğruluğu ne olursa olsun, toplumsal komünalliği esas almaz. Bir teknik eleman gibi yaklaşır. Felaket de böyle başlar. Genelde

Önderlik Derleme SON-4.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:44 Page 11

tüm bilimciler, özelde sosyal bilimciler toplum komünalliğinin kutsallığını tanıyıp ölümüne bağlı kalmadıkça, haklı olarak 'büyük ahlaksızlar sınıfı' olarak adlandırılmaktan kurtulamayacaklardır. Toplum komünalliğine bağlı olunsaydı ne savaş ve iktidar ne de sömürü ve istismar yaşanan boyutlara gelirdi. Atom bombasını hangi toplumsallıkla izah edebiliriz?

Ortadoğu'daki iktidar yapılanmaları da dünyanın diğer alanlarından önemli farklılıklar gösterir. Savaş ve iktidar olguları da zihniyet örgülerinden az karmaşıklık göstermez. Bölgenin en eski kurumlarından olmalarına rağmen, savaş ve iktidarla toplumsal ve ekonomik yaşam arasında müthiş bir kopukluk, paradoks yerleşmiştir. Karşılıklı ilişkiler en incesinden en kabasına kadar her demagojiye ve baskıya açıktır. Rasyonalite en az anlam bulan kardır. Sosyoloji de "sosyal bilim de" çözümlenmiş olmaktan uzak bir olgu olarak, iktidar ve savaş dinsel, etnik, ekonomik, sınıfsal, siyasal bağlamları içinde adeta sırlanmış gibidir. En soyut tanrısal bir kavramdan en kaba bir cop darbesine indirgenmiş haliyle iktidar ve savaş çözümlemesi doğru yapılmadan, Ortadoğu'nun gerçekçi bir görünümünü elde etmek zordur. Sosyal yapı kurumları ve özellikle aile olgusu en az iktidar kadar karmaşıklık taşır. Ortadoğu erkeği ve kadını özgün bir çözümlenmeyi gerektirecek bir karmaşıklık taşır. Siyasal, ideolojik ve ahlaki gerçeklik en katı ve karanlık yanlarıyla erkek ve kadında yansıtılır. Aile sosyal bir kurum olmanın ötesinde anlamı olan, adeta toplumların 'kara deliği' gibidir. Kadını mercek altına aldığımızda, belki de tüm insanlık dramını okumak mümkün olabilecektir. Açık ki, Batı uygarlık çözümleme kalıplarıyla Ortadoğu incelemeleri önemli teorik ve pratik yanlışlıklar içermektedir. Var olan güncel kaos biraz da bu yaklaşımların bir ürünüdür.

Kurumsal çözümlerden önce kavramsal çözümleri yeterince aydınlatmak önemlidir. Eğer toplumların tarihlerinde ve güncelliklerinde adeta birlikte yatıp kalktıkları kavramları doğru tanımlayamazsak, yapılacak varsayımların aydınlatıcı değeri hayli düşük olacaktır. Örneğin bir 'Allah' kavramının sosyal bilim analizi yapılmadan hangi tarihsel dönemi ve toplumu tanımlayabiliriz? Avrupalılar ortaçağ feodalizminden çıkarken, zihniyet düzeyinde en çok teolojiyi, (theodice) boşuna tartışmamışlardır. Theoyu, yani Allah'ı o denli tartışmışlardır ki, bundan bilim ve felsefenin ipuçlarını da yakalayabilmişlerdir. Theoya inanış, kutsallık da yoğun yaşanmıştır. Haklı olarak madem bu kadar inanıyor ve kutsuyoruz, o halde anlamını da bilmek en doğru yaklaşımdır diyebilmişlerdir. Dogmatizmi sarsabilecek düşünceyi tartışma ve yenilikler getirme cesaretini göstermişlerdir. Ortaçağdan çıkışta düşünsel tartışmanın temelinde teoloji vardır. Ortada bilim ve felsefe adına var olan düşünceler de teolojiyle sıkıca bağlantılıdır. Önemli olan, bu tartışmadan rasyonel felsefe ve bilim için gerekli bazı sonuçları çıkarmış olmalarıdır. İslam teologları ise tartışmadan sonuç çıkarma yerine, dogmayı kutsallaştırarak düşünceyi dondurmuşlardır. Bugün bile bu yönlü bir tartışmaya cesaret edilememektedir. Daha doğrusu bu yetenek gösterilememektedir.

Kördüğüm olmuş toplum kurumlarını aşmak ve yeniden yapılandırmak için zihniyet devrimi şarttır. Zihniyet devrimi sadece Batı düşüncesini özümsemek ve aktarmak değildir. Bu alanda bile sınırlı gelişmeler eklektik nitelikte olduğundan, yama olmaktan öteye rol oynamamaktadır. Batılı düşüncenin ezberi yaratıcı kılamaz; verimsiz kılacağı gibi, olası düşünce devrimlerini de engeller. Ortada ezberci çok aydın olduğu halde, gerçek bir sosyal bilimci yoktur. Ortalıkta çağdaş mollalık diyebileceğimiz üniversite softalığından geçilememektedir. Klasik çağ sofistlerinin bile çok gerisinde bir sofizm geçerliliği vardır. Batı'nın ideolojik malzemeleri daha da kötü aktarılmıştır. İster milliyetçilik, ister liberalizm ve sosyalizm olsun, çağdaş ideolojik formlar Ortadoğu aydın zihniyetinde gerici bir rol oynamaktan öteye gidememişlerdir.

Sorun çok bilmek değildir; bilmeye göre yaşamaktır. Bilmeyi tüm boyutlarıyla "bilim, felsefe, sanat" bütünsellik içinde toplumun zihniyet hali olarak sürdürmek, toplumsal varoluşun özüdür. Çağımızın yıktığı gerçeklik budur. Bilim bu nedenle muazzam yıkıcıdır. Örneğin nükleer yıkıcılık bir gerçeğin sembolik ifadesidir. İnsanın kendisine karşı atom bombasını gerçekleştirmek yamyamlıktan daha az vahşi eylem değildir. Bu parçalanmayı önlemek ve bütünselliği sağlamakla görevli olması gereken sosyal bilimin kendisi de daha da parçalanarak tehlikenin asıl kaynağı haline geliyor.

Devrimcilerin rolü nerede kaldı denilirse, her şeyden önce çizmeye çalıştığımız bu sosyal bilim gerçeklerine ulaşmayı bilmeleri gerekir. Sosyal bilimsiz devrimcilik veya toplumsal dönüşümcülük bazen farkına varmaksızın cinayet ve hıyanetlere karışabilir. Bunu önlemenin yegâne yolu, sosyal bilimimizi iktidar bilme güçlerinin elinden kurtarıp yeniden yapılandırmaktır; kendi sosyal bilim okullarımızı ve akademilerimizi kurmaktır. Politikamızın arkasına sosyal bilime dayalı zihniyetimizi esas kılmaktır. Belki de hepsinden en önemlisi, toplumsal ahlakı egemen kılmaktır. Ahlaki politikada doğrusu çizilen yolda sonuna kadar yürüme sabır, inanç ve iddiasıdır. Dönmemek, ihanet etmemek, bunlar için bahane bulmamaktır. Ahlak, bilimle yoğrulmuş zihniyet dünyamızla anı anına uyumlu olabilmektir. Bilinçle sürekli yaşamaktır. O halde bilim, politiklik ve ahlak el ele verdiğinde, genelde insanlığın ve özelinde onun ayrılmaz parçası olan bölgesel halklarımızın hizmetinde başarılamayacak, üstesinden gelinemeyecek bir toplumsal davamızın olmadığını göreceğiz.

Parti tanımımızın içeriğine yön veren temel bakış açısı olarak teorimize vereceğimiz ad da bu bağlamda olmak kaydıyla yine eskiden olduğu gibi 'bilimsel sosyalizm' olabilir. Veya sosyal bilimin en kapsamlı genellemesi olarak felsefe, toplumun özgürlük bilinci olarak ahlak ve dönüştürme iradesi demek olan politika üçlüsünün ortak ifadesi olarak 'demokratik sosyalizm' de denilebilir. Mühim olan ad değil içerik tanımlamasıdır. Parti teorisiz olamaz, zihniyetsiz beden düşünülemeyeceği gibi teorisiz parti düşünülemez. Teori bilimsel gelişmenin en üst genellemesini kapsamak kadar, ahlakı ve toplumu dönüştürme iradesi olarak politikayı bir sanat olarak kavramayı içermek durumundadır. Partinin zihniyeti sosyal bilimi, ahlakı ve politikayı birlikte sürekli kullanarak toplumsal dönüşümü kendi kendine yürüyen bir olgu haline getirinceye kadar, kapitalist sistem altında yaşadıkça gereklidir.

Özgürleşmemiş, açıklığa kavuşmamış ilişkiler her zaman köleliği yaşatır

Benim tüm mücadelem; gerçek anlamda, doğru temelde özgür kadını, özgür erkeği, özgür yaşamı ve bununla da hakiki sevgiyi, birbirini sevmeyi ortaya çıkarma ve bunu başarmadır. Eğer bunu yapmak, başarmak istiyorsak o zaman Önderlik gerçeği olarak neden böylesine bir ideolojik, felsefik anlayışla hareket ettiğimi, parti içerisinde bu kadar çok yoğun, sert ideolojik, örgütsel savaşımı, mücadeleyi verdiğimi gerçek anlamda bilince çıkartmak gerekmektedir. Eğer gerçek sevgiyi, gerçek aşkı bulmak, yaşamak istiyorsak; gerçek sevginin özgür aşkın ortaya çıkarılmasının başarılmasının savaşımını, mücadelesini zafer temelinde yürütmemiz, başarmamız gerekmektedir.

Çok önemli süreçlerden geçiyoruz. Savaş devam ediyor, savaşta henüz yenilmediğimiz gibi, tam başarıyı da yakalamış değiliz. En eskiniz ben olmakla, bu kadar yılını vermiş olmakla birlikte, nasıl ki aynı heyecanla, büyük duyarlılık ve sorumlulukla işlerin üstesinden gelmeye çalışıyorsam, sizler de sorumlu olarak görevlerin üstesinden aynı tutumla gelmeye çalışmalısınız. Benim kat ettiğim bu teorik, ideolojik yetkinliğe iki yoldan eşlik edilebilir: Ya güvene dayalı, samimi ve alçakgönüllüce katılım ya da teorik öze ve ideolojik yetkinliğe yüksek bilinç çabasıyla bilerek katılım. PKK'de büyük değer ifade eden başta Haki Karer, Kemal Pir, Mazlum Doğan, Hayri Durmuş, Mahsum Korkmaz olmak üzere, binlerce yoldaş bu iki tarzın dengeli uyumu ile katılım göstermişlerdir. Bu özlü katılım onları sonuna dek en kahramansı tavrın sahibi yapmıştır. Buna karşılık ne içten samimi, mütevazıca katılım, ne de yeterince yüksek teorik ve ideolojik çabalar temelinde katılım gösteremeyenler hep tökezlemiş; bazen ahbap çavuş grubu, bazen tasfiyeci gruplar ve çete eğilimleri biçiminde savrulmalar göstermiştir. Temel zihniyet gücümü kavramayan, buna saygı duymayan, mütevazice ve yüksek performansta teorik katılım gösteremeyenlerle ortak zihniyette buluşmamız zordur. Burada katılım sağlanması gereken, yüksek zihniyet sahipliğidir. Yoksa geri zihniyete prim vermek sapmaya yol açar.

Önemle vurguluyoruz ki, gerçekleşmiş kadın militanlığı, en gelişkin devrim değeridir, silahıdır, örgüt gücüdür. Bu konuda ne kadar mesafe alırsanız devrime o kadar hizmet etmiş olursunuz. Kadınlığını özgürleştirmeyen, köle kadın özellikleriyle saflarımızda bulunan, en büyük kötülüğü kendisine ve partiye yapıyor demektir. Saflarımızda, biçimde devrimci, özde köle olanları açığa çıkartmalısınız ve barındırmamalısınız. Gerçek devrimci ölçülerini temsil etmeyen bir kişi aramızda yaşam hakkı bulmamalıdır. Kadınlığını, onurunu, özgürleşme temelinde yakalayamayan her zaman sahtekardır ve devrime zarar verir.

Yine erkek yaklaşımlarına da kendi özgürlük ölçülerinizi, eşitliğinizi, hatta moral, güzellik anlayışımızı göz önüne getirmeden asla boyun eğmemeli ve dayatılanlara karşı sonuna kadar ilkeli davranabilmelisiniz. Bu konudaki savaşımın boş sözlerden ibaret olmadığını, pratik militanlık düzeyinizde günlük yaşamda kanıtlayabilmelisiniz. Kadının özgür kişiliğinin nasıl etkileyici, dönüştürücü olduğunu adım başı gösterebilmelisiniz. Her erkek özgür kadından çok şey öğrenmek zorunda olduğunu hissetmelidir. Bu gücü mutlaka göstermelisiniz. Günlük yaşamda ahbap-çavuş ilişkilerinden uzak durmalısınız.

Önderlik gerçeğinde bir yaşam planı nasıl gerçekleştiriliyorsa, her militanın da bir özgür yaşam planı sürekli gelişim halinde olmalıdır. Plansız bir gününüz bile olmamalıdır. Kaba anlamda savaş planından bahsetmiyoruz, bütün parti için plandan bahsediyoruz; ruhsal, moral, günlük yaşam planlarından bahsediyoruz. Yaşam sorunu, her bakımdan kabul edilir bir cevabı kişiliğinizde bulmalıdır. Dıştan etkilenme, dayatmalar karşısında değil, kendi iradenizin, ruhunuzun istediği yaşamı ısrarla savunabilmelisiniz. Yaşama saygıyı en güçlü bir biçimde ifade etmeyi bilmelisiniz. Sanıldığından daha fazla ilkeli yaşayabilen bir kadın değerlidir. Duygularına esir düşen, ahbap-çavuşça, yönü fazla belli olmayan ilişkilerden kendini alıkoymayan, ruhunu terbiye etmeyen, kendini kolay ele veren kadın düşmeye mahkumdur. Kolay seven, kolay sevgi bekleyen kadın da sıradanlaşmaya, alçalmaya mahkumdur.

Gerçek bir özgürlük savaşımının gerekli olduğuna, zor da olsa inanmak kadar gereğini günlük olarak yaşamalısınız. Kadının saflardaki varlığının değerli, kutsal olduğunu, hiç de ağırlık teşkil etmediğini güç verdiğini; tüm davranışlarınızda ciddiyetle göstermelisiniz. Egemen anlayışın, toplumda olduğu kadar saflarda da kadını değersiz görme anlayışını, devrimci pratiğinizle yıkmalısınız. Ne kadar gerekli olduğunuzu kanıtlayabilmelisiniz. Burada önemli olan bilinçli yaklaşımın ısrarla sürdürülmesidir. Kadının düşünsel, ruhsal, fiziksel gelişimine gösterdiğimiz çabalar giderek anlam bulduğu gibi bu çabaların asıl bundan sonra kendini somut bir örgütlenmeye; kadın gücüne dönüştüreceğini vurgulamalıyız. Sadece başlangıç için iyi bir aşama sağlanmıştır. Yürüme ve başarma her zamankinden daha fazla imkan dahiline girmiştir. Eğer mutluluk aranacaksa, o da bu özgürleşme imkanının elde edilmesidir. Buna oldukça inanıyoruz ve yüksek değer biçiyoruz.

Özgürleşen kadın ortamında her zaman güçlü olduğumuzu gördük. Bunun yanında özgürleşmemiş, oldukça eski yaşamın bunaltıcı kişilikleriyle karşılaştığımızda da kendimizi sıkıntılı bulduk. Halen tüm hassasiyetimizle, yaşayabileceğimiz özgür kadın ortamını geliştirmeye çalışıyoruz. Bunun çok önemli, yaşamın en temel bir koşulu olduğuna kesin inanıyoruz. Çok özelleşmiş kadın ilişkisi, erkek ilişkisi yerine; cinsin genel kurtuluşunu, cinslerin özgürleşmiş genel ilişkilerini geliştirmekle doğruyu yaptığımız açıktır. Bu konuda zorlanma da olsa, parti içinde özellikle örgütsel tutumların gelişmiş olması ve ne kadar engel varsa, halen bir türlü kabul etmek istemiyorlarsa da bunun aslında, en rahatlatıcı bir neden olduğunu görebilmelisiniz.

Özgürleşmemiş, açıklığa kavuşmamış ilişkiler, her zaman köleliği, eski toplumu yaşatır. Önderlik gerçeğimizde bu anlamda yürütülen savaş, yüzlerce kadın şehidini ortaya çıkararak binlerce kişilik kadın ordulaşmasına yol açarak en geri Kürt insanından, kadınından, serihildanlar yaratarak kendini dikkat çekici bir biçimde ortaya koymuştur. Bunun çok değerli bir gelişme olduğunu dost da düşman da görmüştür. Eksikliklerimiz olabilir ama, mühim olan binlerce kadın militanın ve savaşçısının ortaya çıkmış bulunmasıdır. İstediğimiz gibi yaşamayabiliriz, fakat umutlu olmanın bu kadar geliştiği bir aşamada, bireysel sıkıntıların da aşılacağı açıktır. Genel kurtuluş umudu geliştikçe, bireysel problemlerin de daha anlamlı aşılacağı kesindir.

Özgür yaşam planını geliştirmek kolay değildir. İraden kadar olursun. Azmin belirleyicidir. İstemlerin ne kadar güçlüyse, bu süreklilik o kadar olur. Basite takılmazsan, bireyselliğe takılmazsan, o kadar sürekliliği kazanırsın. Sorunların karmaşıklığına ne kadar göğüs gerersen, yine o kadar bıkmadan, usanmadan çaba gösterirsen, sürekli bir sevgi savaşçısı olursun.

Kadınlar özgürleşmek için kadın kurtuluş ideolojisinde derinleşmeliler, ideolojik güç olarak var olabilmeliler. Erkeklere karşı alacakları çok yol var, erkeğe fazla güvenmemeli. Kadın kendi bağımsızlığını koruyacak. Kadının özgürlüğünden korkmamak gerekir. Ben kadınlara çok görkemli yoldaşlık yaptım, kadınla çok güçlü bir arkadaşlığım var. Sevginin işçisi olarak tanımlıyorum kendimi. Sizler için yaşıyorum. Sizlerin özlemleri yaşam gerekçemdir, sizinleyim. Asla ucuza, değersize ve acılara anlam vermeyen ilişkilere girmeyin. Tüm ilişkileriniz acılardan süzülmüş, büyük ve anlamlı sevgi değeri olmalıdır. Dogmatik olmayın ama asla ilkesiz de olmayın.

Ben bir kadın özgürlük savaşçısıyım, bu konuda çok radikalim. Kadın özgürleşmesini Ortadoğu'da zekâ, savunma, güzellik temelinde baharla birlikte bir güneş gibi yaratacaklarına inanıyorum. Bir gün mutlaka gerici ve zorba erkeği hizaya getirecek güçlü kadına ulaşacağınıza dair duyduğum inançla, sürecin ruhuna uygun mücadelenizi yükseltmenizi diliyorum. Bu minval üzere tüm alanlardaki ve anlardaki siz yoldaşları, dostları bilgece, güzelce ve aşkla selamlıyor, kucaklıyor ve başarı diliyor, zamanınızın yıl ve yıllarını kutluyorum. Yeni dönem, umarım sizlerle buluşma onurunu da bahşedecektir.

Devam edecek

Cemal Serik Özel Savaş 22. Blm.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:46 Page 12

BİR ÖZEL SAVAŞ OLARAK ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI-2

Ortadoğu

Ekrem Havrani ve Mişel Elfak tarafından; Ortadoğu'da 'tek bir Arap Devleti'nin kurulmasını hedefleyen, 'Birlik, Özgürlük ve Sosyalizm' sloganını öne çıkaran; Baas Hareketi 1963 yılında yapılan askeri bir darbe ile iktidarı ele geçerdi. 1963 yılında Irak'ta Arap Sosyalist Baas Partisi kuruldu. Sonrası yıllarda düşüncelerinde farklı yönler öne çıkmış olsa da Baas düşüncelerini savunan Muammer Kaddafi'nin önderliğinde 1969'da Libya'da askeri bir darbe gerçekleşti. Bunlar dışında ise, 1952'de Mısır'da yaşanan 'subaylar darbesi' ile Abdül Cemal Nasır iktidar olurken, Kuzey Afrika ülkeleri olan: Cezayir, Fas, Tunus gibi ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişti ve bu mücadelelerin yükseldiği ülkelerin tamamında da var olan sömürge ve manda rejimleri birbirlerinin ardı sıra yıkıldılar.

Cemal Şerik

Ortadoğu, tarihsel olarak anacıl neolitik çağa ev sahipliği yapan; tarım ve köy devriminin yaşandığı, toplumsallığa geçildiği, farklı toplumsal kesimlerin oluştuğu sanat, kültür, dil, kimlik ve dinlerin bir arada yaşadıkları ve bu değerlerin dünyaya yayıldığı coğrafik bir bölgedir. Ancak, Ortadoğu'nun temel özelliği bunlarla sınırlı değildir. Aynı zamanda karşıtlığın başladığı, yaşandığı bir bölge olma konumundadır da. Ataerkilliğe geçiş, toplum dışılık ve karşıtlığı, doğa talan ve gaspı, sömürü, soygun, egemenlik, devlet, hegemonya, sömürgecilik; kısacası insanın, toplumun başına getirilen kötülük olarak değerlendirilebilecek ne varsa hepsi; çıkışını bu coğrafyada yaptı. Yaşanan tarihsellik içerisinde de var olan bu iki temel karşıtlık: toplum ve toplum dışılık hep çelişki ve çatışma halinde oldu. Dolaysıyla kapitalist modernite ideologlarının sosyalizme mal ettikleri kötülük, çelişki ve çatışmaların icadı sosyalizme ait değildi. Aslında doğru olan bu iddia edilenin tam zıddı, daha açık bir ifadeyle de böyle bir iddia da bulunanların kendileriydi. Çünkü bulunulan iddialar Reel Sosyalizm'den önce de vardı. SSCB kurulmadan önce Çarlık Rusya'sının 'Akdeniz'in sıcak sularına açılma' projesini pratikleştirmek üzere Ortadoğu'ya yönelik başlattığı askeri hareketler sürecinde de yaşanmaktaydı ve Reel Sosyalizm'in etkisini gösterdiği dönemde de varlıklarını korumuşlardı. Ancak 1917 Ekim Bolşevik Devrimi'nden sonra oluşan devrim hükümeti, Çarlık Rusya'sının işgal ettiği bölgelerden çekilmişti. Yine, Rus Bolşevik Devrimi Ortadoğu'nun yakınında Çarlık Rusya'sı toprakları üzerinde yaşanmış olsa da devrimci eylemler, atılımlar bazında etkisini Avrupa'da; Almanya, Avusturya, İtalya gibi ülkelerde de göstermişti. Ortadoğu'da ise, Birinci Dünya Savaşı'nda dağılarak, işgale uğrayan; Osmanlı toprakları üzerinde ellerinde tutabildikleri coğrafya üzerinde yeni bir devlet kurmak isteyen Kemalistler Rus Bolşevik Devrimi'nden yararlanma yoluna gitmişti. Rusya'da iktidarı ele geçiren Bolşevikler de, Kemalistlerin bu yaklaşımını kendi çıkarlarına görerek, onları desteklemekteydiler. İkinci Dünya Savaşı sonrasında TC Devleti'nin NATO üyeliğine kadar da bu böyle devam etmişti. Bunun dışında Rus Devrim Hükümeti'nin Ortadoğu'nun her hangi bir ülkesi ile yakın ilişkileri yoktu. Zaten bunun bir olanağı da bulunmuyordu. İngiltere Birinci Dünya Savaşı'nın galiplerinden olarak Ortadoğu'da pastanın en büyük dilimini almış, onu Fransa takip etmiş, İtalya da bu pastadan onlar kadar olmasa da bir payına düşeni almıştı. Ortadoğu coğrafyasının büyük çoğunluğu bunların kontrolü altındaydı. İran Şahlığı ise İngiltere ile yarı-sömürgecilik ilişkilerini korumaktaydı. O nedenle Rus Devrim Hükümeti'nin Ortadoğu'da etki alanını geliştirebileceği bir toprak parçası kalmamış ve hepsi paylaşılmıştı.

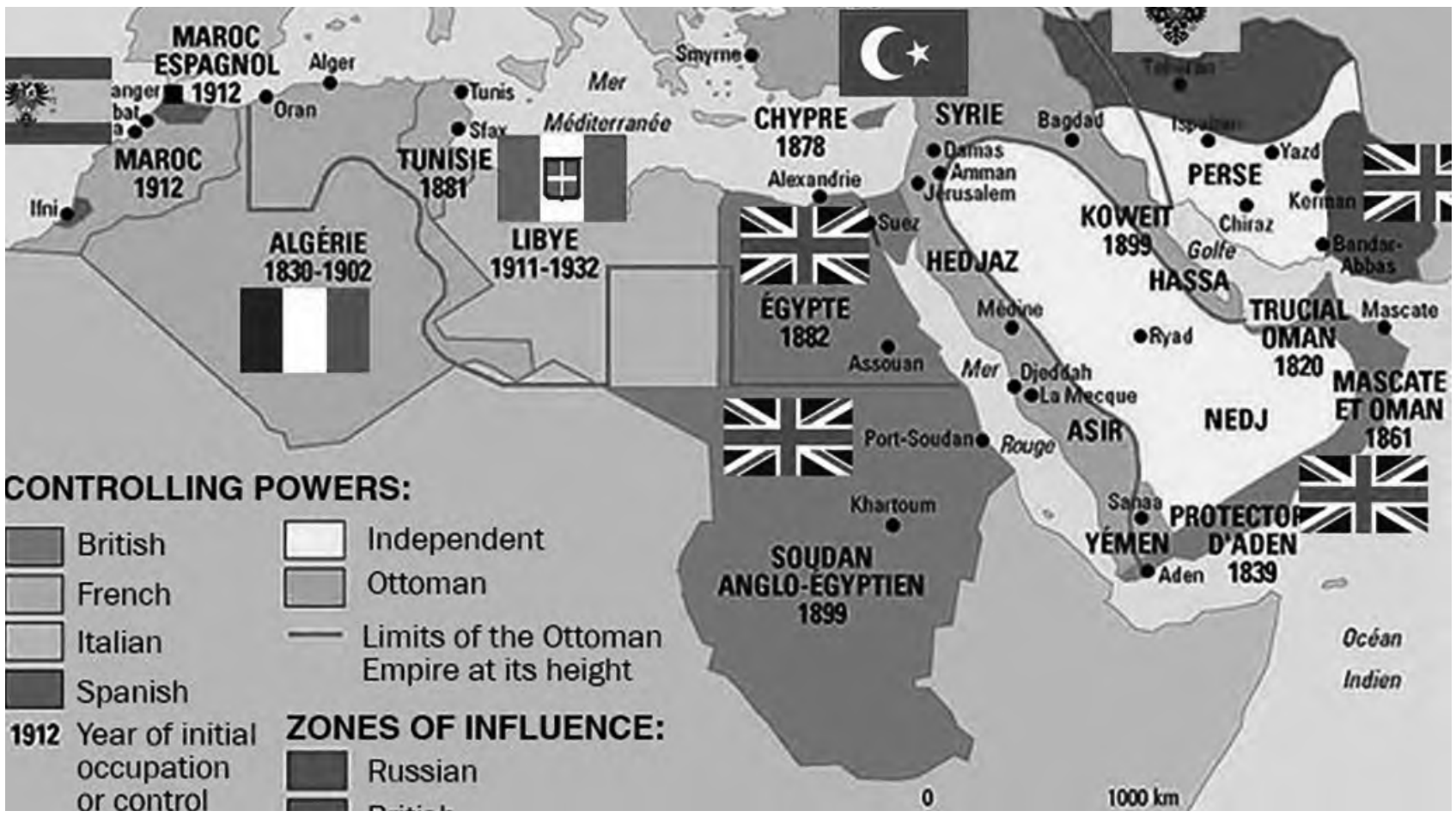

Baasçılığın temelleri Suriye'de atıldı

İkinci Dünya Savaşı sonrasında dünya koşullarının değişmeye başlaması Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB)'nin etki alanın genişlemesine de imkan sundu. Doğu Avrupa ülkelerinde bir dizi SSCB'nin etkin desteği ile "Halk Demokrasileri" altında başka devrim hükümetleri oluştu. SSCB'nin Ortadoğu üzerindeki etkisi ise, Doğu Avrupa'dakinden farklı bir yol izledi. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Ortadoğu'da İngiltere ve Fransa'nın kontrolü altında olan ülkelerde sömürgeciliğe ve manda rejimlerine karşı halkın tepkisi gelişmeye başladı. Halkın gelişen bu tepkisine, anti emperyalist özellikler taşıyan, ordu içerisinde örgütlü olan, İslam ve Arap Birliği'ni savunan Rus Devrimi ve ardından kurulan SSCB'den etkilenen düşünceler kendilerini örgütlendirdikleri, Diriliş (Baas) ve başka isimler altında hareketlerin, örgütlerin kurulması eşlik etti. Bu doğrultuda ilk adım da 1940 yılında Suriye'de atıldı. Ekrem Havrani ve Mişel Elfak tarafından; Ortadoğu'da 'tek bir Arap Devleti'nin kurulmasını hedefleyen, 'birlik, özgürlük ve sosyalizm' sloganını öne çıkaran; Baas hareketi ortaya çıktı ve 1963 yılında yapılan askeri bir darbe ile iktidarı ele geçerdi. 1963 yılında Irak'ta Arap Sosyalist Baas Partisi Kuruldu. Sonrası yıllarda düşüncelerinde farklı yönler öne çıkmış olsa da Baas düşüncelerini savunan Muammer Kaddafi'nin önderliğinde 1969'da Libya'da askeri bir darbe gerçekleşti. Bunlar dışında ise, 1952'de Mısır'da yaşanan 'subaylar darbesi' ile Abdül Cemal Nasır iktidar olurken, Kuzey Afrika ülkeleri olan; Cezayir, Fas, Tunus gibi ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadeleleri gelişti ve bu mücadelelerin yükseldiği ülkelerin tamamında da var olan sömürge ve manda rejimleri birbirlerinin ardı sıra yıkıldılar. İçerisine girilen böylesi bir süreçte 1967 yılında Yemen bağımsızlığını elde etti. Ve bunları farklı ülkelerde ortaya çıkan anti-emperyalist hareketler ve 1979 yılında ise İran Devrimi izledi. İsrail Devleti'nin (1948 yılında) kurulması; Filistin (dolayısıyla Arap)-İsrail çelişkisini daha da boyutlandırdı. Bu, Ortadoğu'da 'İslam Birliğini' savunanlar ile İslam-Yahudi gerginliğini tırmandıran sürecin yaşanmasında büyük bir rol oynadı.

ABD'nin Ortadoğu'daki etkisi

SSCB'nin Ortadoğu'daki etkinliği ise böylesi bir süreçte başladı. Anti-emperyalist, sömürgeci, Arap ve İslam ülkelerinin birliğini savunan düşünce sahipleri, örgüt ve hareketler ve bunlardan başarılı olarak iktidar olanlar arasında neredeyse SSCB ile ilişkili olmayan kalmadı. SSCB'nin Ortadoğu ile ilişkileri, bağları bunlar üzerinden kuruldu. Böylece 1960'lı yıllarla birlikte Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan çekilmeye başlayan İngiltere ve Fransa karşısında Ortadoğu da SSCB'nin etkisi daha da arttı. ABD'nin Ortadoğu'da etkisi ise daha çok 1960'lar sonrası kendini göstermeye başladı. O yıllarda 1948'de İsrail Devletinin kurulması ve TC Devleti'nin 1952 yılında NATO üyeliği, ABD-İran ilişkileri ABD'nin Ortadoğu'daki varlığı açısından önemli olmakla birlikte, ağırlıklı olarak ABD etkisini 1970'li yıllarla birlikte gösterdi. Türkiye'deki 12 Mart 1971 askeri faşist darbesi, Mısır'da Enver Sedat dönemi, Irak'da Baas rejiminin İran'la, yaptığı Körfez Anlaşması'nı takiben SSCB ile ilişkilerini kopma noktasına getirip, ABD ile içerisine girdiği ilişkilerle birlikte ABD'nin Ortadoğu'daki etkisi giderek daha fazla arttı. Onun içindir ki, yukarda da dile getirilen farklı dinler, mezhepler, kabileler, kültürler, kimlikler vb arasında zaman zaman çatışmalara varan sorunlar, öncesinde olduğu Reel Sosyalizm döneminde de varlığını korudu ve günümüzde de hala devam etmektedir.

Var olan böyle bir Ortadoğu gerçekliği içerisinde üç büyük tek tanrılı din olan; Yahudi, Hristiyan ve Müslüman dinleri arasındaki sorun ve çelişkiler ilk yaşanmaya başladığı yıllardaki gibi sürmektedir. Tarih kitapları bunlar arasında savaşlara kadar varan ve günümüzde de hala yaşanmakta olan sorun ve çelişkilerin anlatımlarıyla doludur.

Cemal Serik Özel Savaş 22. Blm.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:47 Page 13

Yine, Ortadoğu'nun yakın tarihi içerisinde savaşlara varan sorun ve çelişkilerde; dinsel, mezhepsel, kabilesel, kültürel, ulusal vb gibi yönlerin ideolojik ve siyasal kimlikler içerisinde öne çıktığı/çıkarıldığı bilinmektedir. Kavimler, kabileler, hanedanlar arasında var olan sorunlar, yaşanan çelişkiler, çatışmalar; ideolojik ve siyasal içerikli mücadelelerin içerisinde kendilerini yaşatabilmişler ya da onların birer etkin öğeleri haline gelmişlerdir. Ortadoğu ağırlıklı bir şekilde 19. yüzyılın sonlarına doğru gözle görülür hale gelen 20. yüzyılda halklarının başına musallat edilen Türk, Arap, İran ve Mısır milliyetçiliklerinin, iktidar İslam'ıyla kaynaştırılarak; ulus-devlet ideolojileri haline getirilmiş olmaları bunun en somut olan örnekleridir.

Avrupa'da 18. yüzyılın sonlarına doğru görülmeye başlayan ama ağırlıklı etkisini gösteren milliyetçiliği Ortadoğu'ya taşıran kapitalist emperyalist güçlerdir. Bu güçlerin etkisi ya da doğrudan müdahalesi böyle bir süreçle birlikte Ortadoğu coğrafyasında boy göstermeye başlamıştır. Proto-milliyetçiliğe dönüşme potansiyeline sahip olan kavimciliğin, yine din ve mezheplerin etkisinin Ortadoğu'da güçlü olması da milliyetçiliğin gelişiminde uygun bir koşul yaratmıştır.

Milliyetçiliğin Ortadoğu'ya taşınması

İdeolojik anlamda Avrupa, milliyetçiliğin boy verdiği coğrafya olarak kabul edilmektedir. Kapitalist modernite sisteminin önceki kölelik sistemlerini devralmakla birlikte, kendinden de kattıkları temelinde kendini ayrı formasyonlar üzerinden inşa etmesin de milliyetçilik belirgin bir rol oynadı. 1648 yılında Vestfalya antlaşması sonrasında Avrupa'da başlayan ulus-devletleşme sürecinde gelişmekte olan milliyetçiliğin etkileri çok net bir şekilde kendini gösterdi. 18. yüzyılın sonuna gelindiğinde de daha çok da 19. yüzyılda kapitalist modernitenin sistem inşasında bir burjuva ideolojisi olarak en etkin bir şekilde rolünü oynadı. Bu ideoloji, gelişiminde her ne kadar Yahudi sermayesinin ve düşünce yapısının etkisini taşıyor olsa da, en hakim haliyle Avrupa'nın Hristiyan inancına sahip ülkelerinde gelişip, boy verdi ve temel formasyonlarına kavuştu. Milliyetçiliğin Ortadoğu'ya taşınmasında da bunun rolü oldu. Ortadoğu'da İslam dünyası içerisinde sıkışmış olan Müslüman olmayan en kadim Hristiyan dinini kabul eden Asuri-Süryani-Keldani, Ermeni ve Grekler, mensubu oldukları dinin de etkisiyle, Avrupa'nın ev sahipliği yaptığı kapitalist modernite ve onun en belirgin ideolojilerinden olan milliyetçilikle ilk ilişkilenenlerden oldular. Bu etkilenmenin kendileri ve birlikte yaşadıkları coğrafyada bulunan diğer halklar üzerinde de etkisi oldu. Bu yönüyle de, çok kısa bir sürede diğer halklarda gelişmeye başlayan milliyetçiliklerle karşı karşıya gelinerek, büyük soykırım ve katliamların yaşanmasında tetikleyici bir rol oynadı.

Osmanlı, Acem ve Araplarda ise bu etkilenme, Asur-Sürayni-Keldani, Ermeni ve Greklerden sonra, Avrupa ile içerisine girilen ilişkiler neticesinde bir gelişme kaydetti. Bu da beraberinde aralarında var olan çelişki ve çatışmaların daha da derinleşmesine yol açtı. Bundan en fazla zarar gören de Ortadoğu'da milliyetçilikle ilk temas halinde olan Asuri-Süryani-Keldani, Ermeni ve Grek halkları oldu. Bu halklar ağırlıklı olarak Osmanlı'nın büyük bastırma hareketleriyle, soykırım ve katliamlarıyla, sürgünleriyle karşılaştılar.

İşlediği bu insanlık suçlarına rağmen, Osmanlı'da Ortadoğu'da gelişen milliyetçilikten zarar görenler arasında yer almaktan kendini kurtaramadı. Her ne kadar milliyetçilik onu da kapitalist modernite sistemine entegre ederken, aynı zamanda onu çöküşe götürecek nedenlerin de olgunlaşmasını sağladı. Bununla kalmadı, sömürgelerinde, ona karşı isyanların da fitilini alevlendirerek, ayrılmayı hedefleyen, daha geniş haklar talebinde bulunan, fiilen yaşadıkları özerkliği korumak isteyen arayışların ortaya çıkmasına neden oldu. Osmanlı'nın tahakkümü altında olan halklarda bunlar yaşandı. Yunanistan yarım adasında Osmanlı'dan ayrılmayla sonuçlanan İsyanlar çıktı. Arap-İslam dünyasında başlayan isyanlar bir yanda Arap milliyetçiliğinin ateşini yükseltirken; diğer yandan da Osmanlı hegemonyasını temellerinden sarstı. Kürtler de Yunanistan'da, Balkanlarda, Arap coğrafyasın vardığı boyutlara ulaşmamış olsa da kavimciliğin etkisini taşıyan, Kurdistan-i olma özelliklerin öne çıktığı isyanlar yaşandı.

Bugün İran olarak anılan coğrafyada yaşayan Acem'lerde (Fars), Osmanlı'da olduğu gibi, hanedanlıktan kendilerini kapitalist anlamda ulus-devlet olarak yeniden yapılandırmaya çalışırken, benzeri bir süreç yaşamaktan geri kalmadı. Yaşanan iktidar değişikliklerin ardından 20. yüzyılın ilk çeyreğinin son yıllarında Rıza Şah Pehlevi'nin iktidarı döneminde Fars milliyetçiliği temelinde belirlenen etkin politikalar devreye konuldu. Bunun bir sonucu olarak başta Azeri, Arap ve Kürtler olmak üzere İran devlet sınırları içerisinde kalan coğrafyada yaşayan halklar Acem milliyetçiliğinin özel hedefi haline getirildiler.

Milliyetçiliğin Ortadoğu'da gelişimi ve neticesinde yaşananlardan ise en fazla yararlanan başta İngiltere ve Fransa olmak üzere Avrupa'nın kapitalist modernite güçleri oldu. Osmanlı ve İran doğrudan İngiltere'nin yarı-sömürgesi haline geldiler. Birinci Dünya Savaşı sonrasında İran'da İngiltere'nin 'adamı' olarak bilinen Rıza Şah Pehlevi iktidar koltuğuna otururken, dağılan Osmanlı enkazı üzerinde İngiltere ve Fransa'ya bağlı irili-ufaklı birçok manda yönetimleri oluştu. Öyle ki, Birinci Dünya Savaşı'nın galipleri özellikle de İngiltere ve Fransa masa başında kararlaştırdıkları; bölüp parçaladıkları Arap-İslam coğrafyası üzerinde kendi sömürge egemenliklerini perçinleyecek şekilde oluşturdukları manda rejimlerini biçimlendirmeye çalıştılar. Buna göre, Arap-İslam toplumu arasında kabilelere ve mezheplerine göre keskin bir kopuşun yaşanmasına neden olabilecek bir şekilde kabileler ve mezhepler arasındaki çelişkilerin daha da derinleşmesinin önünü açtılar.

Aslında bununla İslam inancında 'Ümmet' olarak kabul gören 'İslam inancında olanlardan oluşan toplum' veya 'İslam enternasyonalizminin' ve İslam inancında olanlardan oluşan; 'millet' tanımından uzaklaşmanın önü açılmıştır. Sadece bununla da sınırlı kalınmayarak; kendi içerisinde bölünmüş, parçalanmış ve ayrı bir idari, siyasi yönetimleri olan, Arap-İslam toplulukları belirlenen sınırlar içerisinde ulus-devletleşme içerisinde kapitalist modernitenin ön gördüğü şekilde toplum mühendisliği planlamalarına göre yeniden biçimlendirilmeye başlanmıştır. Böylece Arap-İslam toplumunun içerisinden, birbirleriyle çelişki ve çatışma içerisinde olan; onlarca ulus ortaya çıkarılmaya çalışılmıştır. Oluşumuna gidilen bu uluslaşma modeli ise, İslami düşüncede anlam kazanan 'Ümmet' ve 'Millet' tanımından uzak tamamen inşaya dayalı bir devlet uluslaşması biçiminde yaşanmıştır.

Böyle bir gelişim seyri içerisinde bölgede bulunan başta; Türk, Acem, Arap gibi kimliklerle anılanlarla birlikte, diğer egemen iktidar güçleri de ulus-devletleşmeye giden kapitalist modernitenin bu burjuva ideolojisine dört elle sarılmışlardır. Ortadoğu'nun öne çıkan dört (Türk, İran, Arap ve bunlara eklenen; Mısır) etkili milliyetçiliğinin gelişiminde ve kendilerini birer iktidar gücü olarak örgütlendirmelerinde bunu görmek mümkündür. Ancak bu milliyetçilikler içerisinde, özellikle de Arap milliyetçiliğinin, 20. yüzyılın ikinci yarısından sonra, kendini ulus-devletler biçiminde örgütlendirmesinde, Türk Kemalist milliyetçiliğinden etkilenmeleri söz konusu olabilmiştir. Daha çokta Araplar da milliyetçilikle, sosyalizmin birbirine kaynaştırılmaya çalışıldığı; Baas (diriliş) adını alan hareket ve örgütlerin kendilerini iktidara taşımaları ve ulus-devletleşme de oynadıkları rol için bunu söylemek gerekmektedir. Ortadoğu'da milliyetçiliğin olduğu gibi, dinciliğin oynağı rolünü de bu kapsam da ele almak mümkündür.

Dini, Ortadoğu gerçeğinden ayrı düşünmek mümkün değildir. Denilebilir ki, din; tarihin belirli bir döneminden sonra insanın, yaşamı anlamlaştırma da en temel mana gücü haline gelmiş, yaşam tarzı, ilişki biçimi, davranışı gibi temel konularda yön tayin edici olmuştur. "Kutsal" olarak kabul edilen; tüm kitaplarda bu konularda ölçüler belirlenmiş ve bunlara uyulması istenmiştir. Helal-sevap, haram-günah, Cennet, Cehennem gibi kavramlar kullanılmıştır. İnanca dayalı öğretiler haline gelmişlerdir. O nedenledir ki, dini; insanın, toplumun varlığından ayrı düşünmek mümkün değildir. Hele hele bu belirleme dünya coğrafyasında en çok Ortadoğu için geçerlidir. Çünkü Ortadoğu ister adına çok tanrılı, ister tek tanrılı denilsin hepsine ev sahipliği yapmıştır. Buradan dünya yayılmış ve ulaştığı her yerde oranın özgünlüklerini de içerisine alarak varlığını korumaya devam etmiş ve genişlemiştir.

Kapitalist modernitenin dine yaklaşımı

Bu öğretilere iman ederek yaşayanlar, "dindar" olarak kabul görmüş ve öyle anılmışlardır. Kapitalist modernitenin dine yaklaşımı ise, taban tabana buna zıttır. Onun için her şey gibi, din; Sümer rahip devletinden günümüze kadar -onlardan devraldıkları- topluma karşı kullanılan en etkili silah, sömürü ve egemenlik için kullanılması gereken bir araçtır. Çıkarlarına uygun olduğu sürece bu silahı kullanmaktan geri kalınmamaktadır. Dinle alakaları çıkarlarına kullanabildikleri kadarıyladır. Dindar değildirler. Dini, ticari bir sömürü ve egemenlik aracı olarak gördükleri için; dincidirler. Bu yönüyle dindarlık ile dincilik birbirine karşıtlığı ifade eder. Aralarındaki sorunlar ve çelişkiler uzlaşmazdır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kapitalist modernite ise, var olan bu çelişki ve çatışmanın zirvede olma halini ifade etmektedir. Milliyetçilikle birlikte kapitalist modernite sisteminin inşasında oturtulması ve savunulmasında tarihsel bir rol oynamıştır. Sadece bununla da kalınmamıştır. Milliyetçilik ve dincilik hem emperyalistler arası savaşta hem de iki kutuplu dünya içerisinde Reel Sosyalizm'e karşıtlığın geliştirilmesinde etkin bir şekilde kullanılmışlardır.

Emperyalist paylaşım savaşları ve iki kutuplu dünya içerisinde öne çıkan; ideolojik, siyasal söylemler içerisinde "dincilik" ve "milliyetçiliğe" yaşanan süreçlerin özgünlüklerine göre farklı muhteva ve görüntü kazandırılarak etkin rollerin verilmiş olması da bunun bir göstergesidir. Dünya savaşlarında doğrudan kendilerine yeni sömürge, egemenlik ve hegemonya alanları açma, ucuz işgücü, hammadde ile pazar sorunlarına çözüm arayan emperyalist devletler; milliyetçilikle birlikte dinsel, mezhepsel, kültürel, ulusal vb özellikleri sürekli olarak kullanmaktan geri kalmamıştır. İki kutuplu dünya koşullarında da bu politikayı; işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci, demokratik güçlere ve Reel Sosyalizm'e karşı kullanmışlardır. Bu şekilde milliyetçilik ve dincilik temelinde kendi ideolojik ve siyasal hattını oluşturmaya çalışmışlardır. Strateji, taktik, örgütlenme ve propagandalar tamamen bunun üzerine kurulmuştur. Ulusal, sınıfsal, dinsel yönler ise, bunların içerisine yerleştirilmeye çalışılmış ve ona göre ele alınmıştır. Ortadoğu'da öne çıkan da daha çok böyle bir yaklaşım olmuştur. Bu doğrultuda geçmişten günümüze kadar gelen dinler, mezhepler, kültürler, kabileler vb sorunlar ve çelişkiler kullanılmaktan geri kalınmamıştır. Hatta sınıfsallığa dayanan ve kaynağını oradan olan (sağcı ve solcu gibi) ideolojik, siyasal nitelendirmelerle; dinsel, mezhepsel, ulusal, etnik, kültürel topluluklar, kimlikler, iç içe geçirilerek birlikte anılır hale getirilmişlerdir. İsrail-Filistin sorunu; Yahudi ve Müslümanlar arası; İran-Irak savaşı; Şia-Sünni sorunu olarak algılatılmaya ve zihinlere yerleştirilmeye çalışılmıştır. Lübnan da; neredeyse her inanç topluluğu kendine yakın gördüğü ya da ilişki içerisinde olduğu çevre ve devletlerin öne çıkardıkları ideolojik ve siyasal eğilimlerle anılır hale gelmiştir. Yine Lübnan iç savaşında 'solcu Müslümanlar', 'sağcı Hristiyanlar' biçiminde yapılan tanımlar bu konuda verilmesi gereken örnekler arasındadır. Aynı şekilde Türkiye'de Kürtler ve Alevilerin; solcu olarak görülmesi, Sünni Türklerin ve Türk olmadıkları halde kendilerini Türk olarak görenlerin de; sağcı olarak algılanıyor olması böyle bir yaklaşım içerisinde anlam kazanmaktadır.

Reel Sosyalizm'in çözülmesinden sonra yapılan "Tarihin sonu" ve "son insan" belirlemesiyle; o zamana kadar ideolojik, siyasal nitelemeler altında da olsa varlığını korumaya devam eden bu sorunlar, ideolojik, siyasal kimliklerin dışına çıkarıldılar. Sanki, o zamana kadar yokmuş; birden ortaya çıkmış ve bunların dönemleri başlamış gibi gösterilmeye, algılatılmaya çalışıldılar. Yapılan isimlendirmeler, öne çıkarılan söylemler de buna göre yeniden belirlenmeye başlandı. Daha çokta milliyetçilik, dincilik, mezhepçilik, bölgecilik gibi anlamlarla yüklü nitelendirmeler, adlandırmalar, taraflaştırmalar öne çıkarılır bir hal aldı. Oysa, bunlar; yukarıda da belirtildiği gibi, iki kutuplu dünya koşullarında da vardı. Kapitalizmle birlikte daha da derinleştirilmiş olan, hatta ondan önceki dönemlerden devralınan sorunlardı. Siyaset olarak anılmıyorlar ve adlarına ideoloji, parti denmiyordu; ama bunlardan her biri kendi dönemleri ve varlıklarını korudukları sürece ya belirli bir toplumsallık ya da toplum karşıtlığında ifadesini bulmaktaydılar. Bu yönleriyle sınıfsallığı ve siyasallığı ifade etmekteydiler ve ideolojiktiler.

■■■

Ota Sayfa- Komplo.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:48 Page 14

ASRIN KOMPLOSUNUN İÇ YÜZÜ NASIL ANLAŞILMALI?

1990'ların başından itibaren, iç ve dış komploların artan ayak sesleri adeta 'ben geliyorum' diyordu. 25 Ocak 1990'da en eski çocukluk arkadaşım Hasan Bindal'ın sözde kaza kurşunuyla öldürülüşü, aslında içinde birçok gizi saklayan bir olaydır. Bu, kamp yönetimindeki Sarı Baran, Mehmet Şener ve Şahin Baliç'in birlikte planlama ihtimali yüksek bir komploydu. Eğer olayı yutmuş olsaydım, çok kısa bir süre sonra operasyon benim tasfiyemle tamamlanabilirdi.

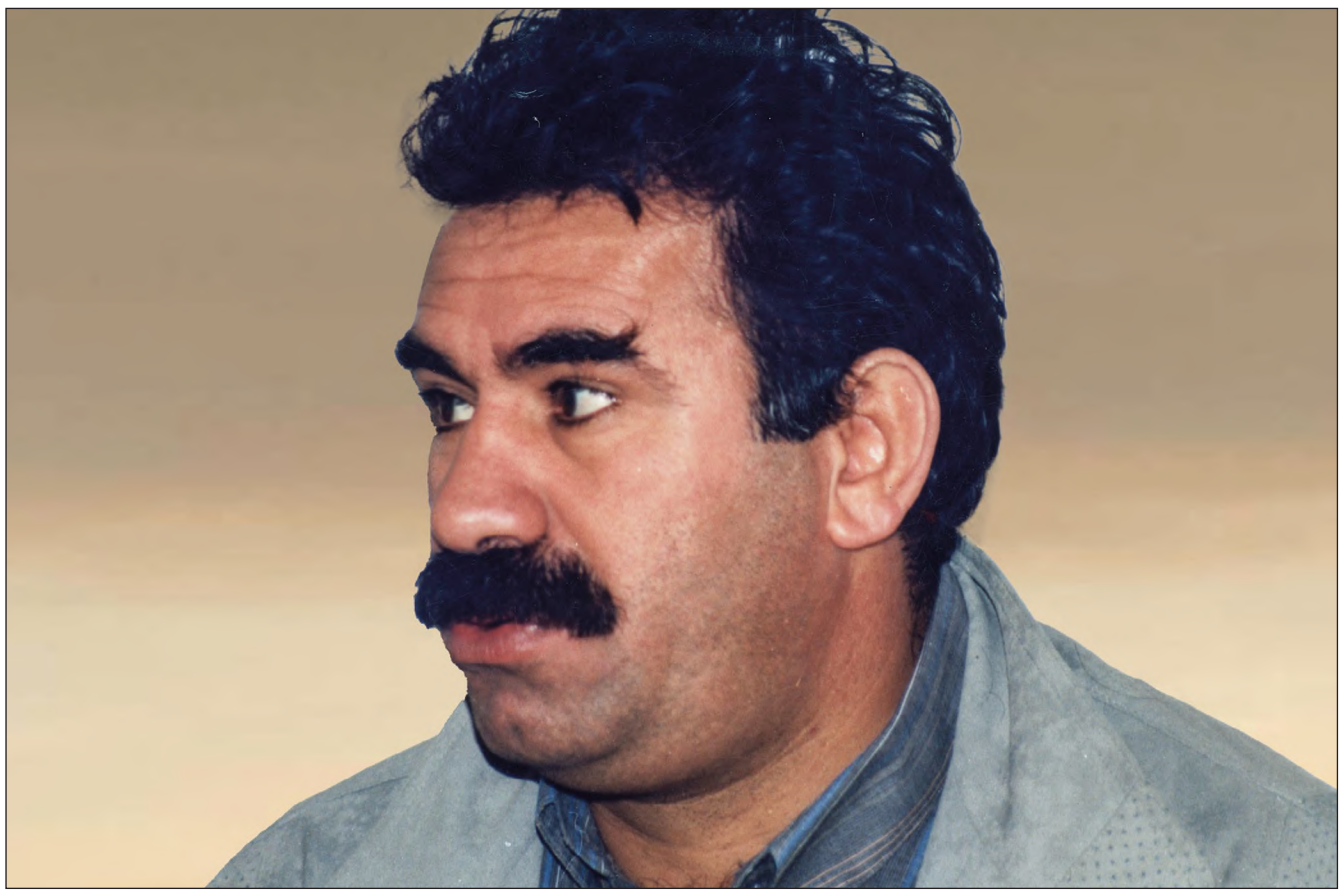

Rêber Apo'nun 'AİHM Savunması 2. Cilt' kitabından derlenmiştir

a- Tarihsel komplolar gelişmeleri durdurmaz, hızlandırır.

1990 sonrası; dünya, bölge, ülke, PKK ve benim açımdan yeni bir süreçtir. Reel sosyalizmin fiili çözülüş süreci resmen de kabul edilmektedir. Sovyet sistemi, iç tıkanmanın, gerekli dönüşümleri zamanında ve yerinde yapamamanın bedelini çözülme ve dağılmayla ödemektedir. Her toplumsal olgu için geçerli olan kural, bir kez daha doğrulanmaktadır. Amaç ve olgulaşma arasındaki çelişki uzun süre zorla sürdürülemez. Ya reform ya da devrim yoluyla ileriye doğru, daha üst bir aşamaya sıçrama kaçınılmaz olur. Bu sağlanamazsa, içten çürüme ve dağılma gerici zorla, çağımızda faşizm olarak adlandırılıp restorasyona tabi tutulur. Restorasyon, aynı binanın yeni malzemeyle eskisinden daha güçlü görünmesini ve kalıcılığı sağlar. Ama toplumsal dinamikler hareketi zorladığı için, bu binalar içinde oturulamayan müzeler konumuna düşer. Devrim ve karşı-devrimin ürünü olan reel sosyalist ve faşist sistemler normalleşme sürecine yanıt olamayınca ve gerekli dönüşümleri yapmamakta direnince, yıkılmaktan kurtulamamışlardır. Dünya ikinci büyük savaşın sonunda faşist yıkılışa tanık olurken, savaşın ürünü olan reel sosyalizmin içten çözülüş ve dağılışını da 1990 sonrasında yaşamıştır. İçine girilen süreç, sağın da solun da evrimleşerek ve dönüşümlerden geçerek buluştuğu demokratik uygarlık sisteminin üstünlük kazanmasıdır. Sorunların ağırlıklı çözüm yolu, sistemin hakim kriterleriyle sağlanacaktır. Uluslararası düzen bu temelde ilke ve kurumlarını gözden geçirerek, yeni koşullara yanıt verecek düzenlemeleri gerçekleştirmektedir. Dünya çapındaki dönüşüm bu ana doğrultudadır. 20. yüzyıldan 21. yüzyıla giriş, daha çok bu ana olguya bağlı olarak tanımlanmaktadır. 21. yüzyıl, demokratik uygarlık ve insan hakları çağı olarak adlandırılmak iddiasındadır.

Ortadoğu'da yüzyıl öncesine dayanan ve gericileşen milliyetçilik temelindeki savaş ve barış durumu tam bir tıkanma sürecindedir. Halkların enerjisi gerici milliyetçi uygulamalarla yutulmaktadır. Sorunlar çözülmemekte, bir avuç kriz rantçısıyla bir yaşam tarzı haline getirilmektedir. Süreç aşırı çözümsüzlük sonucu daha gerici ideoloji ve tarikatlaşmaların üremesine yol açmaktadır.

İç ve dış komploların artan ayak sesleri

Bölgenin ana ülkelerinden birisi olması nedeniyle Türkiye, tıkanmayı giderek sıkça tekrarlanan krizlerle en yoğun biçimde yaşamaktadır. Ne zihniyet değişimine, ne de yapısal dönüşümlere adım atabilmektedir. Genel bir seferberlik haline getirdiği özel savaş, devleti de geleneksel çizgisinden çıkararak, çetelerin türediği hukuk dışı bir uygulama alanına çekmektedir.

PKK'nin de yaşadığı benzer bir durumdur. Dünya çapında yaşanan değişim ve kendi iç bünyesindeki oluşumlar somut olarak değerlendirilememektedir. Eski anlayış ve tutumlar çoktan ideolojik, politik ve örgütsel çizgisinden çıkarak, örgütü çete gruplarına dönüştürmektedir. Böylesi yapılar, birçok alan ve silahlı savaş bölgesinde, kural dışı yaşam ve eylem tarzlarıyla PKK'yi çok farklı bir gerici biçime zorlamaktadır. Sorumlu olması gereken merkez ve kadrolar adeta akıntıya boşuna kürek sallamaktadır.

Önderlik pozisyonum, bu gerçekler karşısında giderek dar bir sahaya kısılmaktadır. Büyük çabalarla özellikle ülke içinde sağlamaya çalıştığımız çizgiye çekme ve dönüştürme hamleleri, çeteleşme anlayışları tarafından boşa çıkarılmaktadır. Devlette olduğu gibi PKK'de de fiilen çizgi dışı gruplar dönemi yaşanmaktadır. Bu durum en anlamsız eylemlere yol açmakta, trajik kayıp ve acıları çığ gibi büyütmektedir. Durumu aşmak için yoğun tekrarlama, Önderlik kurumunu da işlevsiz bırakmaktadır. Komplo ve tasfiyeler için en uygun ortam böyle gelişmektedir. 1990'ların başlarından 2000'lere doğru yıkılmasına çalıştığım kader komplo, giderek ağlarını her tarafıma dolayacaktır.

1990'ların başından itibaren, iç ve dış komploların artan ayak sesleri adeta 'ben geliyorum' diyordu. 25 Ocak 1990'da en eski çocukluk arkadaşım Hasan Bindal'ın sözde kaza kurşunuyla öldürülüşü, aslında içinde birçok gizi saklayan bir olaydır. Bu, kamp yönetimindeki Sarı Baran, Mehmet Şener ve Şahin Baliç'in birlikte planlama ihtimali yüksek bir komploydu. Eğer olayı yutmuş olsaydım, çok kısa bir süre sonra operasyon benim tasfiyemle tamamlanabilirdi. Beni tasfiyeyle görevli iki resmi ajanın, o günlerde Star TV'de kendilerine yönelik suçlamalar karşısında, -sanıyorum Cem Ersever'i savunma anlamında- şöyle konuştuklarına bizzat tanık oldum. "Biz başarısız değiliz. İstesek öldürebilirdik; ama sağ yakalanması isteniyor." Bu tarz sürüp giden bir itiraftı. Doğruluk payı vardı. PKK içinde oldukça mesafe alan çete yoluyla, bu rahatlıkla gerçekleştirilebilirdi. Fakat örgütün kontrolünün de ellerinde kalması için, benim sağ kalmam ve örgütün tümüyle çetenin eline geçmesinden sonra tasfiye edilmem, yaklaşım stratejisinin özüydü. Örgütün tümü ele geçirilmeliydi. Bunun için tehlikeli gördükleri bütün dürüst ve bağlı kadroların kaza süsü verilerek yok edilmesi gerekiyordu. Şemdin, Kör Cemal, Hogır ve Şahin kendi çapında bu süreci Mahsum Korkmaz'ın kuşkulu ölümüyle 1986'dan itibaren başlatmışlardı.

Şimdi anlaşılıyor ki, ya kaza süsü vererek, ya da 'ajandı' adı altında cezalandırdıkları yüzlerce dürüst ve değerli kadro ve yurtsever insan bulunmaktadır. Partinin en değerli kadro ve eylemci yapısını temizlemek için, bile bile eylem adı altında ölüme gönderiyorlardı. Bunun için komuta inisiyatifi konusunda korkunç hassas davranıyorlardı. Çünkü ne kadar komuta yetkisi varsa, bu o kadar komplo, cinayet ve güç kazanmak demekti. Tümüyle devlet demeyeceğim ama, Cem Ersever olayında da halen aydınlatılamadığı gibi, bir çevrenin PKK'deki bu çeteleşmeyle direkt veya dolaylı ilişkisi yüksek bir ihtimaldir. Zaten devlet bünyesinde bu dönemde çeteleşmenin kontrol altına alınmasında güçlük çekildiği bilinmektedir. Yine bu dönemde başta KDP olmak üzere, KUK'un bazı bölümleri, birçok aşiret ve özel görevli de yoğun biçimde bu süreç içinde görev yürütmüşlerdir.

Sürecin tam başarıya gidememesinin nedeni, çetenin elebaşılarının farkına varılmasıdır. Şahin Baliç'in ölümle cezalandırılması, Sarı Baran, Mehmet Şener ve Hogır'ın kaçmaları, Kör Cemal'in önceden cezalandırılması ve Şemdin'in kontrol altına alınması, çetenin etkinliğini büyük ölçüde kırdı. Hasan Bindal olayının büyük önemi, çetenin bütün niyetlerini ve olası bağlantılarını ele verir nitelikte olmasıdır. Bu olay çözümlenemeseydi, Önderlik ellerinde kalacak ve diledikleri gibi kullanmaya çalışacaklardı. Tümünün bilinçli ajanlık yaptığını söylemek zordur. Ama bir kısmının özellikle çeteleşen devlet odaklarıyla ilişkisi kesindir. Bu rollerini sicilli ajanlar olarak değil, Kürtlerde çok uygulanan kişi ve aile çıkarları temelinde, zımni uzlaşma biçiminde yürütmüşlerdir. Bunlar örgüt birimlerini ellerine geçirmek için her yöntemi deneyecek tiplerdi. Hizbullah liderinin PKK'ye karşı devleti kullanma tarzına benzemektedir. KDP ve KUK'un bazı grupları, çok sayıda aşiret ve çeşitli adlar altındaki örgütler bu yöntemle çok vurgun yapmış ve cinayet işlemişlerdir. "Apo primi" denen rantçılığın önemli bir kaynağı, bilinçli veya kendiliğinden ta PKK içine kadar uzanmıştı ve hastalık gibi yayılıyordu.

Şahsi kanaatim, Özal'a yapılan suikast ve Özal'ın ölümüyle, Jandarma Genel Komutanlığı yapmış bazı komutanların öldürülmesinde; devlete bulaşmış, sözde komutanları ve Özal'ı başarısız sayan bu

Ota Sayfa- Komplo.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:49 Page 15

tip çetelerin payı vardır veya bu ihtimal küçümsenemez biçimdedir.

1993 yılı kırılmanın en çok yaşandığı bir yıl oldu

1993 yılı, devlet ve PKK tarihinde önemli bir kırılma ve resmi çizgiden sapmanın yaygınlık kazandığı tarihtir. Turgut Özal'ın siyasi diyaloga açık yapısı, kontrol edemediği güçlerin kurbanı olmasına yol açtı. Bu tarihte Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in tartışmalı bir uçak kazasında yaşamını yitirmesi ilginçtir. Ardından çığ gibi artan Hizbullah maskeli cinayetler, binlerce köyün boşaltılması, yoğunlaştırılan operasyonlar bir imha seferi olarak anlaşıldı. PKK'nin pek de akıllı olmayan taktikleri, kayıpları arttırmaktan ve sürecin tıkanmasına yol açmaktan öteye gidemiyor; gerilla doğru bir meşru savunma anlayışı ve uygulanmasına çekilemiyordu. Dönemin askeri ve siyasi yönetimi terörü hukuk çizgisinin çok dışına taşımıştı. Devletin çığırından çıkması hız kazanmıştı.

Bu dönemin en önemli komplo suikastı, 6 Mayıs 1996'da Şam'daki kalabalık evimizin yakınında, yarım ton patlayıcı yüklü bir arabanın patlatılmasıdır. Telefonla dinlendiğim için, o saatte orada olduğum sanılarak araba patlatılıyor. Dönemin hükümet başkanı Tansu Çiller'in örtülü ödenekten 50 milyon dolarla finanse ettiği komplo oldukça boyutludur. Susurluk çetesi diye tabir edilenlerle Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın, Suriyeli bir Kürt aileden bazı kişilerin ve dönemin Viranşehir Belediye Başkanı'nın da bu komplonun içinde olduğu basına yansımıştı. Soruşturmamda askeriye adına hareket edenler, ısrarla bu ekibin sorumsuz olduğunu ve devletle kendilerini temsil etmediğini söylüyorlardı. İstemeleri halinde, kendilerinin bu işi füzelerle daha başarılı yapabileceklerini belirtiyorlardı. Devletin içinde iki farklı yaklaşımın varlığı zaten bilinen bir hususdu. Bu olayla birlikte, gönüllülük temelinde kendini bombalarla patlatma eylemleri gelişti. Şiddet sarmalı daha da tırmandı.

Devletin raydan çıkması herkesin endişe ile takip ettiği bir gelişmeydi. "Aydınlık için bir dakika karanlık" eylemliliği bu süreçle bağlantılıydı. Devletin laiklik karakterinde de hızlı aşınmalar yaşanıyordu. Tarihte 28 Şubat denilen süreç daha çok bir restorasyon hareketi olarak gündeme geldi. Dolaylı yoldan normalleşme adına PKK'yi de sorumluluğa davet ediyorlardı. Buna ihtiyatlı bir olumlulukla yaklaştık. En azından suçsuz insanların katledilmesi ve alan boşaltılması durur ve ambargo sınırlanır; savaş sürse de hiç olmazsa kurallarıyla yürütülür anlayışıyla bu tutuma girildi. Türkiye'nin İsrail'le 1996'da stratejik düzeye çıkardığı ittifakları istihbarata epey fırsat sunuyordu. İsrail'in dünya çapında istihbarat ve kontrolü, PKK'nin 'terörist örgüt' olarak ilan edilmesi, Önderlik takibini Türkiye açısından kolaylaştırmıştır. Bu tarihte Papandreu sonrası Yunanistan Başbakanı Simitis'le, ABD Başkanı Clinton'un 1996'da PKK Önderliği'ne yasallık tanımama ve fırsat varsa teslim etme konusunda anlayış birliği içine girdikleri daha sonra duyumu alınan diğer bir bilgiydi. PKK etrafındaki hukuk alanının daraltılması daha da artıyordu. Almanya, Fransa ve İngiltere başta olmak üzere, PKK yandaşlarına karşı siyasi amaçlı yoğun bir tutuklama kampanyasını açmışlardı.

Güney Kürdistanlı YNK ve KDP önderlikleri, PKK aleyhtarı kampanyanın en temel dayanakları olarak, 1996'da İsrail ittifakına benzer Ankara, Londra ve Washington merkezli yoğun ilişkiler içine girmişlerdi. PKK ve Önderliği'ni, Kuzey Irak üzerinden tecrit etmede ve operasyonlara her türlü desteği sunmada anlaşmışlardı. PKK ve Önderliği'ni tasfiye planının son halkası olarak Suriye kalmıştı. Mısır'ı da yanlarına alarak Suriye üzerinde geliştirilen psikolojik savaş kısa sürede ürün vermişti. Suriye bu baskılara boyun eğmeyi ve PKK konusunda anlaşmayı çıkarlarına daha uygun bulmuştu.

Suriye'den ayrılmadan önce, yaz boyu ordu adına dolaylı yoldan bilgilendirmede bulunan bir kanalın yaklaşımları ilginçti. Anlamlı bir ateşkesle birlikte yeni bir süreç arzulanıyordu. Bu konuya gerçekçi yaklaşımlar söz konusuydu. Örgütün bilgisi dahilinde, 1998 yılının ağustos ayı sonlarındaki tek taraflı ateşkes deneyimi bu bilgilenmelere dayanıyordu. Fakat bu ateşkesin yarıda kesilmesine pek anlam verilemedi. Meşru savunma hakkımızı kullanmaya dek varan ve olumlu yanı ağır basan bu dolaylı diyalog resmen başlatılsaydı, süreç çok daha olumlu gelişirdi. Bu, sanıyorum 28 Şubat sürecinin geçirdiği aşamalarla ilgili bir durumdu.

Tam bir yol ayrımına gelinmişti. Ortadoğu alanını eski biçimiyle kullanamayacağımız anlaşılmıştı. Yapılması gereken, ya Önderlik olarak dağlık alanı karargah olarak seçip savaşı daha üst boyuta sıçratmak ve şehir eylemlerini tırmandırmak, ya da uzlaşma arayışını Avrupa koşullarında daha güvenceli olarak geliştirmeye çalışmaktı. Savaşın tıkanmış durumu ve bir nevi kör bir noktaya gelip dayanması, dağda olmam halinde her türlü silahın kullanılma olasılığı ve benim durumumun ek bir sürü ağırlık getireceği düşüncesiyle, bunun tercih edilmemesi uygun görülmüştü. Benim etrafımda yoğunlaşacak bir savaş her bakımdan büyük sakıncalar taşımaktaydı. Ahlaki olarak kendimi yük yapmam doğru olmazdı. Ayrıca Kürt işbirlikçi önderlikleri her türlü istismarcılığa açıktılar. Orda bulunmamı çok kötü kullanacakları bilinen bir gerçekti. 17 Eylül 1998 Washington Anlaşması bunun bir göstergesiydi. Avrupa koşulları da çok riskli olmasına rağmen, siyasi, kültürel ve demokratik anlayışla, zımnen de olsa hukuka biraz güven duyuluyordu. Yunanistan'daki hükümetin ise, ilk 9 Ekim 1998 günü bu ülkeye ayak basar basmaz bu denli alçalacağı hiç tahmin edilmemiş ve düşünülmemişti.

20. yüzyılın sonlarında, Kürt halkının özgür iradesine karşı dünya çapında bir komplo ve darbe planı uzun bir hazırlık sürecinden sonra artık adım adım pratikleşiyordu. Filmi bir kez daha geriye çekip baktığımızda, bu planın aslında 1990'ların başında Londra kaynaklı olarak uygun görülüp uluslararası düzeyde hayata geçirilmek istendiği anlaşılacaktır. Planın Türkiye boyutları az çok bilinmekle birlikte, Avrupa ve ABD boyutu net olarak anlaşılamamıştır. Uluslararası boyutu görmezsek, değerlendirmelerimiz eksik kalacaktır. Tekrar da olsa özetlemek gerekirse:

PKK'nin terörist ilan edilip yasaklanması

1- Palme cinayeti, başka amaçları yanında, 12 Eylül rejimi ve sonrasında Türkiye'yi dışa bağlı tutmak için ve Kürt özgürlük devriminden korumakta bir araç olarak kullanılmıştır. Palme'nin Vietnam ve Güney Afrika gibi ülkelerdeki hareketlerin desteklenmesinde ve hoşgörüyle yaklaşılmasında, Başbakanı olduğu İsveç'i bir merkez haline getirmişti. İsveç, Kürt özgürlük hareketinin de merkezi olabilirdi. Palme, Kürt özgürlük hareketinin terörist olarak damgalanmasına karşıydı. Öldürülmesinde "Kürt izi" teorisi ve PKK'nin terörist ilan edilip yasaklanması çabaları, İsveç'in bu olumlu konumunu ortadan kaldırmakla yakından bağlantılıdır. NATO'nun o dönemde Avrupa'da güçlü ve henüz açığa çıkmamış olan Gladio örgütlenmesinin bu ve benzeri komplolarla ilişkisi bir gün aydınlanacaktır.

YNK ve KDP, PKK üzerinde oyunlarını yoğunlaştırmışlardı. HADEP bünyesinde benzer bir operasyon yürütülüyordu. Hatip Dicle, Leyla Zana ve teslim olmayan diğer milletvekilleri tutuklanırken, DEP örgütü kapatılıyordu. HADEP üzerinde ise bir çekişme yaşanıyordu. Kurdistan boşaltılıyor, Hizbullah maskeli dehşetvari yöntemlerle hiçbir örgütsel suçu olmayan binlerce dürüst yurtsever insan katlediliyordu. 6 Mayıs 1996'da Önderlik bombalanmasının gerçekleşmesinin üzerinden yarım saat geçmeden, Londra kaynaklı haberler Abdullah Öcalan'ın öldürüldüğünü veya bombalandığını dünyaya duyuruyordu. Yapılanları önceden biliyorlardı.

15 Ağustos 1984 eylemliliğinin hemen ardından, Almanya'nın da ağırlığını koymasından sonra, Türkiye hükümetiyle uzlaşma sağlanmıştı. Birçok ekonomik çıkarın sunulmasıyla tüm Avrupa'da PKK'ye karşı bir izolasyon süreci başlamıştı. Palme provokasyonu bu sürecin en önemli halkalarından biriydi. PKK'yi bölme, gündemleşen diğer bir gelişmeydi. Başlarında Çetin Güngör'ün bulunduğu bir gruba bu yönlü önderlik yaptırılıyordu. Kesire'nin tahrikleri ürün verir gibiydi. Birçok aydın, Mahmut Baksi, Şivan Perwer gibi insanlar uzaklaştırılmıştı. Bu, tek başına Türkiye'nin çabalarıyla izah edilemez. Aslında Avrupa merkezli bir karar olarak uygulanıyordu. Türk solu bu yolla çoktan iğdiş edilmişti. Dünyanın diğer özgürlük hareketlerine de benzer planlar uygulanıyordu.

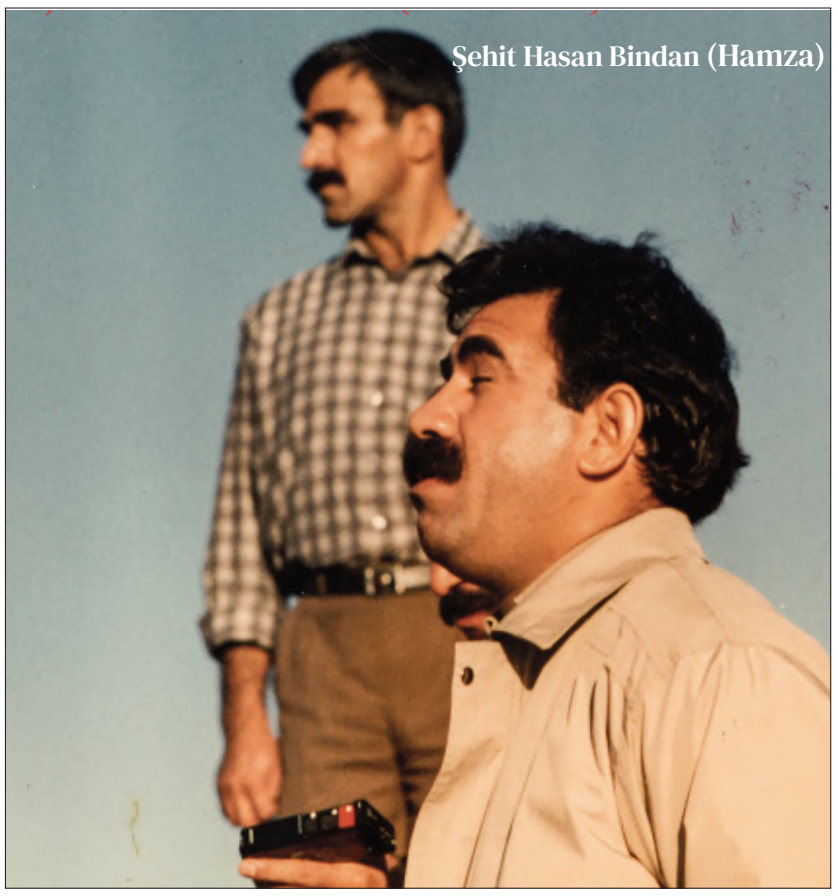
Şehit Hasan Bindan (Hamza)

Almanya'nın merkezi düzeyde PKK'lileri tutuklaması da bu planın bilinçli bir parçasıdır. Parçalama ve önemli bir bölümü kontrolüne alma amaçlanıyordu. 1990 başlarında Türk Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in Londra'ya yaptığı bir gezide, "planımız onaylandı" biçiminde bir değerlendirmesi basına yansımıştı. Londra'nın da Almanya gibi tasfiyede rol üstleneceği anlaşılmıştı. Yine 1991'de YNK Başkanı Talabani Avusturya'nın Başkenti Viyana'da Türk Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'le PKK'yi terörist ilan etme konusunda gizlice anlaşmıştı. Talabani'nin bu yaklaşımı Almanya, Fransa ve İngiltere'nin tavrıyla iç içe, terörist ilan edilme olayında temel bir rol oynamıştır. Avrupa çapında varılan bu anlayış birliğinde, PKK'siz bir Kürt hareketi amaçlanıyordu. PKK'siz bir Kürt hareketi ellerinde Ortadoğu çapında kullanabilecekleri çok gerekli bir kozdu.

2-1993'ten sonra Özal ile ateşkes deneyiminin başarısız kalmasından sonra, bu sefer gündeme oturan taktik, "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" biçimini aldı. Milyonlarca kitlesel tabana kavuşan PKK'yi tümden karşıya almalarının ve parçalama çabalarının sonuç vermemesi, böyle bir taktik yönelişi öne çıkardı. Her devlet kendine göre 'PKK kadroları' oluşturmaya başladı. Ortadoğu'dan Rusya ve Avrupa'ya kadar bu yönlü adımlar atıldı.

Şemdin Sakık için 'ikinci adam' unvanı icat edildi. Apo'nun tasfiyesi kararlaştırılmıştı, ondan sonrası hesaplanıyordu. Kani Yılmaz'a bu yönlü bir rol oynatmak için anlamsız bir tutuklama sürecine çektiler. Teslim olmak ve olası tasfiyelerden sonra bir PKK önderi gibi kullanmak amaçlanıyordu. Moskova Numan Uçar üzerinde çalışıyordu.

Ortadoğu'da birçok devletin tavrında bu seziliyordu. YNK ve KDP, PKK üzerinde oyunlarını yoğunlaştırmışlardı. HADEP bünyesinde benzer bir operasyon yürütülüyordu. Hatip Dicle, Leyla Zana ve teslim olmayan diğer milletvekilleri tutuklanırken, DEP örgütü kapatılıyordu. HADEP üzerinde ise bir çekişme yaşanıyordu. Kurdistan boşaltılıyor, Hizbullah maskeli dehşetvari yöntemlerle hiçbir örgütsel suçu olmayan binlerce dürüst yurtsever insan katlediliyordu. 6 Mayıs 1996'da Önderlik bombalanmasının gerçekleşmesinin üzerinden yarım saat geçmeden, Londra kaynaklı haberler Abdullah Öcalan'ın öldürüldüğünü veya bombalandığını dünyaya duyuruyordu. Yapılanları önceden biliyorlardı.

3- 1996 İsrail-Türkiye ittifakı ile, bu tarihte başlayan Kuzey Irak'taki Kürt ve Türkmen örgütleriyle Türkiye ilişkileri aynı kapsamdadır. 17 Eylül 1998 Washington Kürt Otonomi Antlaşması'nda en önemli madde, PKK'ye karşı tavırdı. Tıpkı 1925'de olduğu gibi, Türkiye'nin verdiği uzun tavizler halkası karşılığında, 2000'e doğru geldiğimizde benzer bir uzlaşma gerçekleşmişti. Bu bir bakıma Lozan'ın yenilenmesi demekti. PKK ve Kürt özgürlük hareketi tamamen izole ediliyor, Önderliği'nin tutsak edilmesi için her tür taahhütte bulunuluyor, gerilla üzerinde de Kürt işbirlikçileri, İsrail tekniği ve uzman elemanlarıyla birlikte her tür operasyona yeşil ışık yakılıyordu. Bu, topyekün bir tasfiye planıydı.

Kendi içinde çeteler meselesini bile çözememiş, güçlerini yeniden mevzilendirmekte vurdumduymaz ve Önderliğin sırtından ucuz yaşamaya alışmış sahte bir komuta ve yönetim tarzından kurtulamayan yoldaşlarla, başta Suriyeli ve Yunanlı sözde dostların içyüzü daha iyi anlaşılamamış, son derece çıkarcı ve panikçi yaklaşımları karşısında, PKK Önderliği'ne düşen, meçhule karşı kuşkulu bir yürüyüştü. Büyük bir iç burkulmasıyla 9 Ekim 1998 macerası başlıyordu.

Devam edecek

paris katliamı pkk açıklama son.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:49 Page 16

KATLİAMCI ZİHNİYETTEN HESAP SORAN MÜCADELEMİZİ HER ALANDA GELİŞTİRECEĞİZ

PKK Yürütme Komitesi

Yurtsever Haalkımıza Ve Demokratik Kamuoyuna!

Partimizin kurucularından Sakine Cansız (Sara) yoldaş ile devrimci militanlar Fidan Doğan (Rojbîn) ve Leyla Şaylamez (Ronahî) yoldaşların 9 Ocak 2013 tarihinde Paris'te Türk istihbarat örgütü MİT elemanı Ömer Güney tarafından katledilişleri üzerinden tam 11 yıl geçti. Fransa Devleti tarafından bu katliam aydınlatılmadığı ve sorumlularından hesap sorulmadığı için, aynı güçler 23 Aralık 2022 tarihinde ve yine Paris'te KCK Yürütme Konseyi Üyesi Evîn Goyi ile değerli yurtseverler Mir Perwer ve Abdurrahman Kızıl'ı da katlettiler. Böylece yakın dönem Paris tarihi Kürt kadın devrimcilerin ve yurtseverlerin katledildiği bir zaman dilimi haline geldi.

Değerli şehitlerimizin anılarını mücadele içinde yaşatacağız

Öncelikle, katiller ve arkalarındaki güçler son derece açık olmasına rağmen, her iki Paris katliamını da yargılamayıp üzerini örtmeye çalışan Fransa Devleti'ni, demokratik hukuk ve adaletin gereğini yerine getirmediği için şiddetle kınıyor ve protesto ediyoruz. Fransa Devleti katliamları aydınlatıp sorumlulardan hesap sormamış olsa da Hareket, halk ve demokratik insanlık olarak biz, 11 yıldır Paris katliamını aydınlatan ve katillerden hesap soran bir mücadele yürütüyor; kadın özgürlüğü ve toplumsal ekoloji temelinde özgürlük ve demokrasi hareketini her alanda geliştiriyoruz. 12'nci yılda söz konusu katliamcı zihniyet ve siyasete karşı hesap soran mücadelemizi her alanda daha çok geliştireceğiz ve değerli şehitlerimizin anılarını bu mücadele içinde yaşatacağız.

Bunlar temelinde, birinci katliamın 11'inci yıldönümünde her iki Paris katliamının çok değerli şehitleri Sara, Rojbîn, Ronahî, Evîn, Mir Perwer ve Abdurrahman yoldaşları derin saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. Amaçlarını başarma ve anılarını yaşatma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz. Bu katliamları protesto eden 6 Ocak Paris ve Berlin yürüyüşlerine katılan herkesi kutluyor ve selamlıyoruz. 12'nci yılda katillerden hesap sorma mücadelemizi, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen Küresel Özgürlük Kampanyamızla birleştirerek her alanda çok daha güçlü bir biçimde geliştireceğimizi belirtiyoruz.

Fransa Devleti Kürtlerin adalet çağrısına cevap vermeli

Her ne kadar Fransa Devleti gizlemeye çalışsa da biz ve demokratik kamuoyu her iki Paris katliamının tetikçileri ile birlikte arkalarındaki güçleri de çok iyi biliyoruz. Her iki katliamın da Tayyip Erdoğan yönetimi tarafından kararlaştırılmış ve o zamanın MİT Müsteşarı Hakan Fidan tarafından planlanıp hayata geçirilmiş olduğundan kuşku duymuyoruz. Zaten 9 Ocak katliamının tetikçisi Ömer Güney'in MİT elemanı olduğu ve katliam emrini MİT Müsteşarından aldığı açığa çıkmıştı. Yine katliam ardından Tayyip Erdoğan ve arkadaşları AKP yöneticileri tarafından basına yapılan açıklamalar bu durumu doğrulamıştı.

Olay bu kadar açık olmasına ve aradan 11 yıl geçmiş bulunmasına rağmen, Fransa Devleti bir türlü gerçekleri kamuoyuna açıklamadı ve olayı demokratik hukuk çerçevesinde yargılamadı. Tersine Ömer Güney'in ölümü ya da öldürülmesi temelinde olayın kapatılmasını tercih etti. Eğer söz konusu olaylarda kendisinin de payı yoksa veya olayların üstünü kapatmak için TC Devletinden çıkar elde etmediyse, o zaman Fransa Devleti'nin daha fazla uzatmadan gereken yargılamayı yapması ve suçluları cezalandırması gerekir. 6 Ocak günü Paris sokaklarından ve meydanından yükselen on binlerin adalet çağrısına cevap vermesi gerekir. Eğer böyle davranmazsa, o zaman katliamların suç ortağı olduğunu kabul etmiş olur.

Kadın devrimciler hedeflemiştir

Paris'in ortasında ve tüm dünyanın gözü önünde gerçekleştirilen 9 Ocak ve 23 Aralık katliamları hiçbir biçimde hafife alınamaz. Bunlar, Kürt halkı üzerinde yüz yıldır uygulanan sömürgeci ve soykırımcı saldırıların kopmaz birer parçası olduğu gibi, aynı zamanda kadın özgürlük devrimine ve demokratik insanlığa dönük de bir saldırıdır. Partimizin kurucularından Sakine Cansız yoldaşı bilinçli olarak hedeflemiş olması, söz konusu katliamların yüz yıldır uygulanan Kürt soykırımının birer parçası olduğu gerçeğini açıkça ortaya koymaktadır. Yine esas olarak kadın devrimcileri hedeflemiş olmaları, söz konusu katliamları birer kadın katliamı, kadın özgürlük çizgisine ve özgür yaşama yönelik birer saldırı yapmaktadır. Paris gibi bir yerde ve herkesin gözü önünde gerçekleştirilmeleri ise, adeta tüm demokratik insanlığa dönük bir tehdit ve saldırı haline getirmektedir. Bu nedenle, hiçbir biçimde hafife alınamayacakları ve sümen altı edilemeyecekleri gibi, mutlaka ve daha fazla gecikmeden tümüyle aydınlatılmaları ve gereken hesabın sorulması gerekir.

Kürt Özgürlük Hareketi, Kürt halkı ve demokratik insanlık olarak biz, 11 yıldır Paris katliamının daha fazla aydınlatılması ve suçlulardan gereken hesabın sorulması temelinde mücadele ettik. Bu mücadele hem Kurdistan Özgürlük Hareketi'ni ve hem de Kadın Özgürlük Devrimini güçlü bir biçimde geliştirdiği gibi, aynı zamanda bunları küresel hareketler haline de getirdi. 11 yıldır dünyanın dört bir yanında kadınların ve özgürlük mücadelesi yürüten insanların dilinde hep "Jin Jiyan Azadî! Sara Rojbin Ronahi" sloganı yükseldi. Böyle bir mücadele içinde kadınlar, gençler ve tüm ezilenler eğitilerek, stratejik özelliğe sahip olan ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 10 Ekim Küresel Özgürlük Kampanyasını geliştirdi.

Hesap sorma ve adaleti gerçekleştirme eylemleri her alanda daha güçlü gelişecektir

Şimdi katliama karşı 12'nci yıl mücadelesine böyle büyük bir hamle içinde girilmektedir. 9 Ocak katliamının 11'inci yıldönümü her alanda etkin protesto eylemleriyle yaşanmaktadır. 6 Ocak günü Paris ve Berlin'de gerçekleştirilen kitlesel eylemler gerçekten görkemli olmuş, 9 Ocak ve 23 Aralık katliamcılarının ve onları gizlemeye çalışanların suratlarına etkin birer şamar olarak inmiştir. Böylece halkımızın ve dostlarımızın, katillerin peşini bırakmayacağı ve onlardan sonuna kadar hesap soracağı bir kez daha herkese gösterilmiştir.

Belli ki 12'nci yılda da söz konusu hesap sorma ve adaleti gerçekleştirme eylemleri her alanda daha güçlü gelişecektir. Kadınlar ve gençler, yurtsever halkımız ve demokratik dostlarımız Paris katliamlarının hesaplarını sormaya devam edecektir. Suçluların tümünü yargılayıp adaleti gerçekleştirene kadar da bu mücadeleyi sürdürecektir. Bunu Küresel Özgürlük Kampanyası ile birleştirip, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü ve Kürt sorununun çözümü mücadelesini her alanda ve zafer çizgisinde yürütecektir.

Bir kez daha başta 6 Ocak Paris ve Berlin eylemleri olmak üzere Paris katliamlarına karşı geliştirilen tüm eylemleri selamlıyor, halkımızı ve dostlarımızı daha büyük ve yaratıcı eylemlerle devrimci adaletin gereklerini pratikte başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz!

Kahrolsun Katliamcılar,
Soykırımcılar ve Suç Ortakları!

Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

Yaşasın Kadın Özgürlük Devrimimiz!

Bijî Rêber Apo!

Duran Kalkan-ABD kürt politikası11.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:50 Page 17

İNGİLTERE'DEN AMERİKA'YA KAPİTALİST MODERNİTENİN YOL SAVAŞLARI VE DEĞİŞMEYEN KÜRT KIRIM POLİTİKASI

Duran Kalkan

Yağma ve talanla dünyanın zenginlikleri Avrupa'da birleştirildi. Devlet ve iktidarın doğuşundan bu yana denetlenen kapitalist sömürü tarzı; yağma ve hırsızlığın önü Avrupa'da açıldı. Avrupa'da sermaye birikimi sağlandıktan sonra büyük sermaye güçleri, tekel ve devletler kendi güçleri oranında dünya sömürü egemenliğini yeniden paylaşmak için kavgaya tutuştular. Bu, kapitalizmin gelişimiyle oldu. Önderlik bunu savunmalarda çok daha somut ifade etti. İtalya, Hollanda ve İngiltere'deki gelişmelerle ile böyle bir sonuç ortaya çıktı.

İngiltere, deniz ticareti yoluyla yağma ve talanla bir dünya imparatorluğu kurdu. Ardından Almanya farklı bir sömürü tarzıyla 19'uncu yüzyılın ikinci yarısında daha yeni ve güçlü bir sermaye birikimi gerçekleştirdi. Bu sermaye birikimi devlet desteğine sahip ve çok daha saldırgandı. Bir süre sonra Almanya da söz konusu ticaret adı altında denizden gelen yağma ile ele geçirilen zenginliklerden pay istedi. İktidar ve devlet sistemi, kapitalist modernite içindeki çelişki ve çatışma, gelişen kavga ve dünya çatışması esas olarak böyle şekillendi. Sosyalistler buna "kapitalizmin emperyalist aşaması" dedi. Esas kavga ham madde ve enerji kaynaklarını, yollarını denetim altına alma, ele geçirme ve sömürüden daha fazla pay alma kavgasıydı.

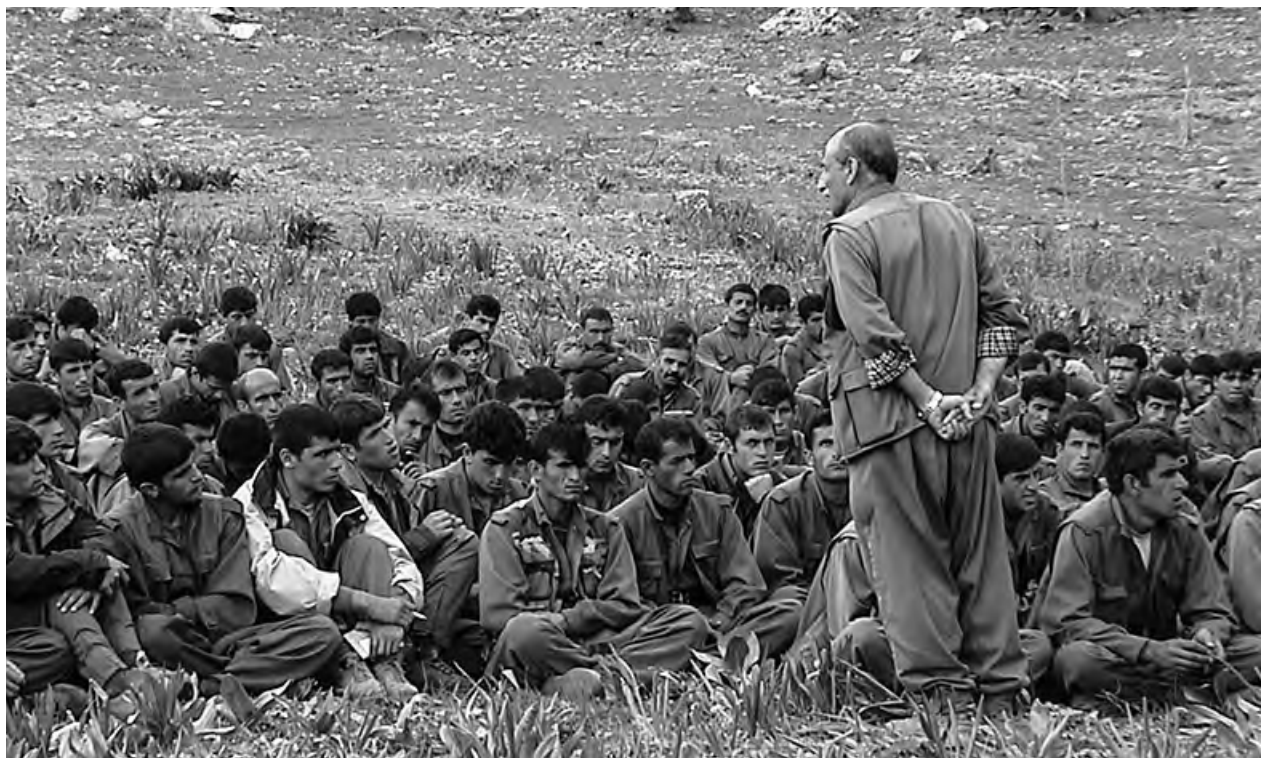

Sömürüden pay alma kavgası

Bulundurduğu zengin ham madde ve enerji kaynağı bakımından Avrupa'da biriken sermaye için en büyük pazar tabii ki Asya'daydı. Çünkü nüfusun büyük bölümü Asya'da birikmişti. Yine Asya enerji ve ham madde kaynağı bakımından çok zengin bir alandı. Dolayısıyla sorun Asya pazarı ve zenginlik kaynaklarının Avrupa'ya akıtılması sorunu olarak öne çıktı. Bu kaynakların daha kolay, daha kısa yollardan ve daha ucuz bir biçimde sömürüsü üzerine farklı sermaye grupları arasında bir mücadele gelişti. Bu, anlaşmalarla sonuçlandırılamayınca savaşa gidildi. İşte Birinci Dünya Savaşı böyle gelişti.

Yol çok önemli. Hindistan, İngiltere'nin yarı sömürgesiydi. İngiltere, Hindistan ve onun üzerinden Asya kaynaklarını daha kolay sömürebilmek için yeni yollar bulmak istedi. Hindistan'ın zenginliklerini Afrika'nın güneyinden Avrupa'ya taşımak zor, masraflı ve fazla zaman gerektirdiğinden daha kısa yollar bulmak istedi. İngiltere bu arayışını Osmanlı üzerinden gerçekleştirmeyi planladı. Amacı Avrupa-Osmanlı-Körfez üzerinden Hindistan'a en kısa yoldan ulaşmaktı.

Abdülhamit döneminde 20'nci yüzyılın başında bu yönlü bir proje gündeme getirildi ve uzun süre tartışıldı. Osmanlı sultanı Abdülhamit bunu kendisi ve Osmanlı için bir avantaj olarak gördü ve fazlasıyla da kullandı. Daha fazla taviz koparmak için sürekli gidipgeldi ama bu alandaki çekişme zamanla derinleşti ve sonunda Almanya ile anlaştı. Fakat esas olarak proje İngiltere'ye aitti. İngiltere, Hindistan'a Osmanlı topraklarından daha rahat inebilmek ve Hindistan üzerinden Asya ticaretini daha etkili yapabilmek için bunu istiyordu. Abdülhamit uzun süre Rusya, Fransa, İngiltere, Almanya arasında pazarlık yaptı. Pazarlığı yapabildiği kadar kızıştırdı ve sonunda Berlin-Bağdat Demir Yolu Projesi'nde karar kılarak Almanya ile anlaştı.

Bu anlaşmadan sonra İngiltere Abdülhamit'i düşürdü. Kuşkusuz İngiliz sermayesi bu yolu Almanlara veremezdi. Çünkü bu İngiliz sermayesi için Hindistan'ın kaybı demekti. O yüzden Birinci Dünya Savaşı'nı başlatarak yolun önünü kesti; önce Mısır'a çıktı, Arap sahasını tuttu, sonra körfeze geldi ve Irak'a girdi. Gelişen bu savaş, Osmanlı'nın yıkılmasına kadar gitti. Bugün Ortadoğu dediğimiz mevcut yapılanma, Osmanlı Ortadoğusu şimdi ki mevcut 25 ulus devletçik olarak şekillendirildi. Hepsi o savaşın sonuçları olarak ortaya çıktı.

İkinci Dünya Savaşı da benzer şekilde gelişti. Tek ekonomik boyutla bakmamak lazım. Sermaye sisteminden bahsediyoruz. Onlar için sömürü esastır ve her şey sömürü içindir. Sermayenin ideolojik ve siyasi çalışması da sömürü ve kâr içindir. Kapitalizm demek azami kâr, yani hırsızlık demektir. O bakımdan aynı şey hep gündemde oldu.

Sorun Asya'daki pazar ve enerji kaynağının Avrupa'ya taşınmasıydı; bu yol da Ortadoğu'dan geçiyordu. O halde yol kimin elindeyse o rahat ve kolay bir şekilde sömürü yapabilecekti. İşte 150 yıllık savaş bu temelde gelişmekte ve devam etmektedir. İşte küresel kapitalist sistem arasındaki iç çelişki ve çatışmaların temelini bu oluşturuyor. Hitler bir faşistti ve bu temelde geliştirdiği ideolojik yaklaşımları vardı ve Hitler'in izlediği politika, Almanya sermayesinin Birinci Dünya Savaşı öncesinde izlediği politikayla aynıydı. O da Asya-Hindistan yolunu ele geçirmek istedi.

Osmanlı Ortadoğusu devletlere bölünüp denetim altına alınınca bu sefer Kafkasya ve İran üzerinden Hindistan'a gitmek istediler. Alman stratejisi ona göre oluştu ve İkinci Dünya Savaşı bu strateji temelinde sürdü. Bu kez İngiltere, Amerika ve Sovyetler Birliği anlaşarak İran'da üslendiler. Nasıl ki Birinci Dünya Savaşı'nda bu projeyi Arap Sahası'nı tutup Osmanlı'yı yıkarak durdurdularsa bu kez de İran'ı işgal edip önünü kapattılar. Sovyetler Birliği'ni destekleyip cephe oluşturarak yeniden Almanya'yı yenilgiye uğrattılar. Ama öngörülen sömürü çarkı gerçekleşmedi. Değişik yol ve biçimlerde sömürüler sürdüyse de sermaye amacına ulaşamadı. Çünkü sermaye sistemi yol projesini sonuca götürerek çok daha büyük sömürü gerçekleştirmek istiyordu ama şu ana kadar da bunu gerçekleştirebilmiş değiller.

Üçüncü Dünya Savaşı da Körfez Savaşı ile başladı. En azından biz öyle kabul ediyoruz. Bu süreç 'Sovyetler çözülünce başladı' diyenler de var ama Önder Apo 1989'dan itibaren başlayan süreci Üçüncü Dünya Savaşı olarak değerlendirdi.

1990-1991 yılında Saddam yönetiminin Kuveyt işgali ile ABD, 150 bin asker ile çıkarma yaparak Körfez üzerinde denetim kurdu. Suudi hattını ve bütün o Körfez çevresini denetim altına aldı. Bu basit bir durum değildi. O zamana kadar ABD'nin böyle bir gücü yoktu. Ardından 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırılarını bahane ederek Afganistan ve Irak'a saldırıp işgal etti. Suudi ve Ortadoğu'daki hâkimiyetine dönük Irak'tan gelebilecek olası tehlikeleri ortadan kaldırdı. Yine Afganistan'ı da yol güzergâhı olmaktan çıkardı.

Eski İpek Yolu Afganistan'dan geçiyordu. Aslında Afganistan savaşı ve Afganistan'ın ABD tarafından işgal edilmesi yol projesinin sabote edilme savaşıydı. El-Kaide ve Taliban yönetimleri bahane edildi. Ortaya çıktı ki öyle Taliban ile bir karşıtlığı yokmuş. El Kaide'de zaten kendisinin örgütlediği bir güçtü. Önceden hazırladığı bu güçleri kullanarak birçok defa müdahale gerekçesi yapmış ve amaçları doğrultusunda hareket etmiştir.

ABD, Ukrayna savaşıyla Avrupa üzerindeki askeri denetimini güçlendirdi

Ukrayna Savaşı ile de Karadeniz'in kuzeyinden giden yolu sabote √etti. Ardından yürütülen diplomasi ve mücadelelerle bir anlaşma yaptılar. Bunu da Hindistan'da ilan ettiler. Bu temelde üç yıllık yoğun bir diplomasi süreci yaşandı.

Biden yönetimi, Trump yönetiminin kapalılığına karşı çıkarak 'ABD'yi dünyaya açma, dünyadaki ABD egemenliğini tesis etme' amacıyla yönetime geldi ve bunu açıkça da ilan etti. ABD, Ukrayna Savaşı'yla Avrupa üzerindeki askeri denetimini güçlendirdi. Baltık Denizi'ni, Finlandiya'yı NATO'ya katarak NATO denetimine aldı. Üstelik Avrupa NATO'dan ayrılmak üzereyken bunu yapabildi; Almanya ve Fransa bir Avrupa ordusu kurmaya hazırlanıyordu. Hatta çekirdek örgütlenmelerini, projelerini oluşturdular. Macron, "NATO'nun beyin ölümü gerçekleşti ve artık tarihe karışıyor" derken tersine NATO, Baltık Denizi'ni de denetimine alan bir ABD askeri hegemonyası haline geldi. Avrupa üzerinde denetim kurdu. NATO örgütlenmesi sayesinde çıkan Ukrayna Savaşı'ndan, geçmişte olduğundan çok daha fazla Avrupa üzerinde ABD'nin askeri denetimi ortaya çıktı.

Bir yandan Çin-Rusya yol projesini boşa çıkardılar. Çünkü o proje uygulanabilir bir projeydi; en kısa, en hızlı ulaşılabilecek yoldu ve de en ucuz olan ve tüm güzergâhı kara olan tek yoldu. Bu yol Çin-Rusya üzerinden Berlin'e, Londra'ya, Paris'e ulaştı mı kazançları daha çok artıyordu. Avrupa sermayesi de böyle bir ittifak için istekliydi. Zaten Rusya ve diğer güçlerle yoğun enerji ittifakları yapmışlardı. Onu bu biçimde daha ileriye götüreceklerdi. Bu gerçekleşseydi NATO dağılacak ve Avrupa üzerindeki ABD denetimi ortadan kalkacaktı. Avrupa bir irade haline gelecekti. Avrupa-Rusya-Çin ilişkileri gelişecekti.

Ama hem askeri hem de ticari, ekonomik-mali olarak ABD, Avrupa üzerinde etkinliğini geliştirdi. Şimdiye kadar olanlardan çok daha fazla Avrupa, ABD'nin askeri ve ticari denetimine girdi. Bu şekilde Rusya ve Çin'den kopartıldı. Bu, kuşkusuz ABD'nin Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra ilan ettiği "Yeni Dünya Düzeni" denen projenin uygulanması oluyor. Bazıları bunu "ABD'nin İmparatorluk kurması" olarak da adlandırdılar. İşte ABD, bu şekilde kendi imparatorluğunun kurulması yönünde adımlar atıyor.

Sanıldığı gibi savaşı Putin çıkarmadı. Nasıl ki Saddam kendi keyfiyle Kuveyt'e saldırmadı ve birileri Onu oraya yönlendirdiyse, Putin de benzer bir durumu yaşadı. Onun da Slav Birliği, Rus İmparatorluğu'nun Ukrayna'da kurulması, Ukrayna zenginliklerini bırakmama ve bir de esas olarak şimdiki Gazze Savaşı gibi yolun güvenliğini sağlama gibi istem ve o yönlü hazırlıkları vardı. O da savaşla değil de bir operasyonla Zelenski'yi etkisiz kılmak istedi. Kuşkusuz her şey komplo ile açıklanamaz; her şey çok planlı da oluyor diyemeyiz. Bir gücün bu kadar iradesi yok ama yaşanan istihbarat savaşları ve bu temelde gelişen siyasi hamleleri de hesaba katmak gerekir.

Saddam Kuveyt Emiri'ni yakalamak ve hazinesine el koymak için Kuveyt'e gitti. Fakat Kuveyt'e ulaştığında ne Emir vardı ne de hazine. Saddam'ı oraya yönlendirenler, Saddam harekete geçince hazineyi Kuveyt'ten çıkarmış ve Emir'i de Suriye'ye götürmüşlerdi. Putin yönetimi de Zelenski'yi yakalayacağım diye Kiev'e gitti. 'Sen yakalayabilirsin' diye yeşil ışık yakıp teşvik edenler alıp Zelenski'yi sakladılar ve böylelikle Putin boşa çıktı. Ondan sonra o savaş gelişti, o kadar yıkım oldu ve sonunda yolu sabote ettiler.

Mevcut haliyle Ukrayna Savaşı'nda, ABD'nin dünya hâkimiyeti politikası kazandı. Ukrayna yerle bir oldu, Rusya birçok hedefinden uzaklaştı. Hem Rusya-Çin ittifakında Avrupa'yı kendi yanlarına çekerek ABD'yi yalnızlaştırma po-

Duran Kalkan-ABD kürt politikası11.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:50 Page 18

litikaları yenilgiye uğradı hem de ABD askeri ve ticari olarak kazandı. Rusya ve Çin'i Avrupa'dan uzak tutarak, Avrupa'yı denetim altına alarak amacına ulaştı.

Ukrayna Savaşı başladıktan sonra gerçekleşen ilk NATO toplantısı bunu tescil etti. İsveç ve Finlandiya'yı da katarak bütün Avrupa'yı NATO'ya bağlayan bir toplantıdan sonra Biden İsrail'e geldi, orada görüşmeler yaptı, ardından Suudi'ye gidip konferans yaptı. O zaman "ABD'nin Ortadoğu ve Arap NATO'su kurmak istediği" söylendi, bir taraftan da Pasifik'teki gerginliği geliştirdi, bunun için de "Pasifike de bir NATO kurmak istiyor" denildi.

Şimdi mevcut son gelişmeler bu adımlar temelinde oluştu. İsrail ve Suudi toplantılarında temel antlaşmalar yapıldı. Ondan sonra Suudi'nin Ortadoğu'daki politik etkinliği çok arttı. Çünkü ABD, daha '90'da Suudi'yi denetime aldı. ABD'nin oradaki askeri denetimi çok güçlüdür. Aslında bir Suudi Arabistan yok, ABD hâkimiyeti, askeri denetim sistemi var. Ona dayanan ve bir de petrol zenginliğini kullanan Suudi'nin rolü arttı ve yoğun bir diplomatik hareketlilik oldu. İşte görüşmelerle Suudi-İran İttifakı gelişti. Ardından Mısır-İran görüşmesi oldu ve ittifak yaptılar. Almanya, Mısır ile stratejik ekonomik anlaşmalar imzaladı. Alıp Sisi'yi Almanya'ya götürdüler. Fransa oradan hiç çıkmaz oldu. Yoğun bir pazarlık, diplomatik ilişki gelişti. Bu arada Türkiye NATO çerçevesinde birçok rahatsızlık gösterse de ABD bunu görmezden gelerek Yunanistan'ı donattı. Askeri olarak güç gönderip Yunanistan'ı tahkim ettiler. Türkiye'yi F-35 projesinden çıkarıp Yunanistan'a teknik destek verdiler. Amerika bu şekilde Yunanistan, İsrail ve Suudi'yi hazırladı. Sonuç olarak ABD öncülüğünde İngiltere, Fransa ve Almanya başta olmak üzere Avrupa sermaye çevreleri Asya yolunda ittifak yaptılar. Hindistan'da ilan edilen yol buydu.

Türkiye-Irak-Körfez ve oradan Hindistan'a gidecek yol, Birinci Dünya Savaşı'yla sabote edildi. Yine Hitler'in girişimleriyle Kafkasya'dan giden yol, İkinci Dünya Savaşı'yla sabote edildi. Bu sefer ABD, Yunanistan-İsrail-Suudi üzerinden Hindistan yolunu açıyor. Bu yol üzerine bir anlaşma yapıp ilan da ettiler. Buna göre de çalışmaları başlattılar.

Şimdi Suudi kendisini yeniden şekillendiriyor. Prens Salman "Yepyeni bir Suudi Arabistan kuracağım" diye ilanda bulundu. Yola göre Suudi Arabistan'ı yeniden organize edecek. Hindistan'da netleşen yol ilanından sonra Türkiye "Bizim içinde bulunmayacağımız bir girişime izin vermeyeceğiz" diyerek bu anlaşmayı sabote edeceğini bizzat Tayyip Erdoğan'ın ağzından ilan etti. Bu gelişmelerden sonra Tayyip Erdoğan Karabağ Savaşı'nı geliştirerek Karabağ ve Zengezur'la güya bir alternatif yol örgütlemek istedi; Orta Asya-Azerbaycan ve Hazar üzerinden Türkiye ve oradan Avrupa'ya giden bir yol güzergâhı oluşturmak istedi. Orta Asya enerjisini Türki Cumhuriyetlere dayanarak Türkiye üzerinden Avrupa'ya aktaracak bir proje oluşturmak istedi. Rusya "bunu destekliyoruz" dedi. Karabağ'dan Ermenileri sürerek Azerbaycan'a verdiler, geriye Ermenistan'ın İran sınırındaki kısmı kaldı. Oradan Türkiye'ye bir kara yolu döşeyip yolu ucuz yapmak istiyorlardı. Öyle olunca İran ve İsrail'i devreye koydular. İsrail, Azerbaycan'ı harekete geçirdi, İran, bu projeye karşı Ermenistan ile anlaşma yaptı. Bu şekilde Türkiye'nin yol projesini bozarak onu da işlemez kıldılar.

TC, Kürtler yararlanmasın diye kendi sınırından geçecek olan yolu sabote etti

Mevcut imzalanmış yol İsrail-Gazze üzerinden Akdeniz'e gitmeyecekti. İlk proje Suudi'den İsrail sınırına gelince Ürdün-Irak sınırından Kuzey Suriye üzerinden Akdeniz'e girip Kıbrıs'a gidecekti. 2015'te ilk yol hattı öyleydi. ABD'nin Kobanê'ye gelişi, DAİŞ'e karşı savaşa katılması, Koalisyon'un oluşması, sadece DAİŞ karşıtlığı ve bir de Kürt dostluğu! değildi. Esas olan bu yolun hattını açmaktı. Bunun için Girê Spî düştüğü zaman ABD "Fırat'ın batısından ilerleyebilirsiniz" dedi. QSD yönetimi, "Biz hazır değiliz, çok yıprandık, hazırlanmamız gerekir" dedi. Oluşan bu boşluktan dolayı Türkiye, 'Kürtler yararlanıyorlar' diye devreye girdi. Bu şekilde 2015-2016 yılında NATO ilişkilerini de kullanıp ABD'ye bunu kabul ettirdiler. Bunun üzerine bir yandan Cerablus'tan Suriye'ye bir yandan da Çelê'den Irak'a dönük resmi bir şekilde ABD'nin de katılımı ve izni ile sınırdan asker geçirerek işgal saldırılarına başladılar. Türkiye "Terör koridorunu önledim" diyerek övünüyor. O terör koridoru değil, kendi sınırının yanından geçecek olan enerji yoluydu ve sonuç olarak o yolu önlemiş oldu. ABD buna "evet" dedi ama TC'ye bunu savaşla yapması gerektiğini belirtti. Daha sonra ABD, bu alanda gelişmesini istediği savaşı gerekçe göstererek bölgenin güvenilmez ve istikrarsız bir yer olduğunu ifade ederek üzerine anlaşma yapılmış olan Hindistan-Suudi-İsrail-Yunanistan yolunu herkese kabul ettirdi. Türkiye, bu şekilde Kürtler faydalanmasın diye kendi sınırından geçecek olan yolu sabote etti ama kendisi de yol dışında kaldı. Kıbrıs üzerinden dâhil olabilirse olacak olamazsa dışında kalıyor.

Yol, Türkiye sınırından geçecekti ve bu kendisi için daha kârlıydı. Eski İpek Yolu işleseydi ve Türkiye'nin içinden geçseydi ondan çok daha kazançlı çıkacaktı. Ama Kuzey Suriye'den geçecek yoldan da Türkiye'nin kazancı çok olacaktı. Fakat Kürt karşıtlığı, Kürtler faydalanmasın yaklaşımını hâkim kıldığı için, TC bu büyük fırsatı kaçırdı. Diyorlar ya "Sorun vatan oldu mu gerisi teferruattır." Kürtler yararlanır, Kürt sorununun çözümünü, Kürtlere hak verilmesini dayatırlar diye onu sabote ettiler.

Bütün bunlar Çin projesidir. Bu, Çin'in uzun süredir "Bir Kuşak Yol Projesi" adı altında tartıştığı, projelendirdiği, sermaye çevrelerine sunduğu, kitaplar, broşürler haline getirerek yayınladığı bir başlıktır. Birinci ve en yakın olan Ukrayna Yolu'ydu. İpek Yolu istikrarsız bulunuyordu ama o da değerlendiriliyordu. Şu anki yol en uzun, en masraflı yoldur. Bu yüzden tercih edilmiyordu. Bu dördüncü sırada gelen yoldur. Diğer yollar çatışmalar nedeniyle sabote olunca bu yolda anlaşmak durumunda kaldılar. Dolayısıyla bu yol kârlı olan yol değildir. Fakat şu anda anlaşmış durumdalar.

İran da bu yolun içindedir ve anlaşma sağlamış durumda. Suudi ve Mısır ile olan anlaşmalar yol güzergâhı üzerine olan ABD anlaşmalarıdır. Bu şekilde yol Hürmüz Boğaz'ından geçecek. İran'ın onayı ve katılımı olmadan bu kadar enerji Hürmüz'den geçemezdi.

Kuzey Gazze'de zengin doğalgaz yatakları var. Onu ele geçiriyorlar. O yüzden savaşın bitmesine dönük yapılan BM oturumlarında ABD, veto hakkını savaştan yana kullanıyor. Bu şekilde Hamas'ı ezeceklerini de göstermiş oluyorlar. Aynı şekilde El-Kaide'yi, DAİŞ'i etkisiz kıldılar, gelip DAİŞ savaşına katıldılar, etkisiz kılamayınca Taliban'a Afganistan'ı vererek anlaştılar. Hâlbuki bu yapıların hepsini ABD örgütlemişti. Bunlar "Ilımlı İslam Projesi" adı altında ABD'nin Sovyetler Birliği'ne, onun etkilerine karşı mücadelede örgütlediği güçlerdi. Bu güçler öyle kendiliğinden ortaya çıkmış, Ortadoğu'ya özgü değildi.

Bu yolu hattındaki pürüzlerden birisi Gazze-Hamas'tır. Çünkü yol oradan denize girecek ve bu savaş da onun için çıkartıldı. Zaten ABD ve İsrail buna hazırlanmış bekliyorlardı. Hamas'ı etkisiz kılıp Gazze'yi denetime almak için bir gerekçe bekliyorlardı, Hamas'ın saldırısı tam da bu zamana denk getirildi. Saldıran Hamas oldu ama niye 7 Ekim'de saldırdı? Sorgulanması gereken budur. Bu saldırıyı yaptıranın Tayyip Erdoğan olma ihtimali çok güçlüdür. Bunu Tayyip Erdoğan üzerinden yaptılar. Nasıl Saddam'a yeşil ışık yakıp "Kuveyt'e gidebilirsin" dedilerse Tayyip Erdoğan da o yolu sabote etmeye hazırdı. Zaten bunu ilan da etmişti. Birileri bu temelde Tayyip'i yönlendirince Hamas, Tayyip'in direktifleri sonucunda saldırı yaptı. Ama buna hazır olan ABD ve İsrail hemen hücuma geçince bu sefer "Ateşkes olsun" diye Hamas'ı kurtarmaya çalışıyorlar. Adeta iki aydır bunun için yalvarıyorlar. Oradaki yolu sabote etmek için bunu yaptılar. Fakat daha ilk anda tuzağa düştüklerini, yönlendirildiklerini anladılar. Kuşkusuz bütün bunların arkasında ABD var. Daha savaş başlar başlamaz ABD bütün gemilerini Doğu Akdeniz'e konuşlandırdı. Nasıl Kuveyt'e Saddam girince ABD, 150 bin askerle Suudi ve Körfez'i denetimine aldı, şimdi de bütün savaş gemileri ve uçaklarıyla Doğu Akdeniz'in, yolun geçeceği güzergâhın güvenliğini tuttu. Bu şekilde hem Akdeniz'in enerji kaynaklarını denetiminde tutuyor, hem de yolun güvenliğini sağlıyor. Rusya biraz itiraz etmek istedi ama hiç etkili olmadı.

Yol için Gazze'yi büyük bir enerji limanı yapacaklar. Oradan denize girecekler. Kuzey Gazze'de zengin doğalgaz yatakları var. Onu ele geçiriyorlar. O yüzden savaşın bitmesine dönük yapılan BM oturumlarında ABD, veto hakkını savaştan yana kullanıyor. Bu şekilde Hamas'ı ezeceklerini de göstermiş oluyorlar. Aynı şekilde El Kaide ve DAİŞ'i etkisiz kıldılar, gelip DAİŞ savaşına katıldılar, etkisiz kılamayınca Taliban'a Afganistan'ı vererek anlaştılar. Hâlbuki bu yapıların hepsini ABD örgütlemişti. Bunlar "Ilımlı İslam Projesi" adı altında ABD'nin Sovyetler Birliği'ne, onun etkilerine karşı mücadelede örgütlediği güçlerdi. Bu güçler öyle kendiliğinden ortaya çıkmış, Ortadoğu'ya özgü değildi. Önder Apo bu yapıları "Ortadoğu geleneğini ya da Ortadoğu toplumsallığını temsil etme durumları olmayan provokasyon güçleri, kapitalist modernitenin, sermaye sisteminin ajanları" olarak tanımladı.

Bu şekilde Gazze'den İsrail'e, oradan Güney Kıbrıs ve Yunanistan'a gidecek yolu her türlü yönteme başvurarak örgütlemeye çalışıyorlar. Dikkat edilirse bu yol güzergâhında deniz yolları fazladır. Sürekli denizden karaya indir-bindir yapılacağı için hem masraf hem zaman kaybı oluyor. Bu da kazancın az olması demektir. Ama bu yolu oluşturacaklar, gözüken o.

Bu noktada Lübnan biraz parçalı. Nasıl örgütleyecekler belli değil. Hizbullah'ın gövde gösterilerini çok dikkate almamak lazım. Çok fazla bir etkisi yok.

Suriye biraz daha kritik yerde duruyor. Çünkü bu projeye en çok karşı olan Rusya ve Türkiye burada. Rusya Ukrayna'yı kaybetti, Doğu Akdeniz'de de itiraz etme gücü kalmadı. Bu projeye Suriye'den dâhil olacak mı yoksa karşı çıkıp çatışacak mı onu göreceğiz. Bu daha belli değil. Kıbrıs'a gidince de Türkiye gündeme gelecek. Türkiye'yi bu projeye göre yeniden şekillendirecekler; ya bunu kabul eden, buna hizmet eden bir yönetim çıkaracaklar ya da mevcut durumun devam etmesi halinde Türkiye'yi de Suriye gibi bölecekler. Yani durum oraya kadar gidebilir.

Kısaca, Türkiye ile sistem arasındaki ilişkiler daha gergin hale gelecek. Türkiye siyaseti üzerinde daha çok duracak, daha çok yoğunlaşacaklar. Ona da bir biçim vermeye çalışacaklar.

Önderliği komplo ile İmralı'ya götürdükten sonra Bağdat'a saldırdılar

Görünen o ki durum bu noktaya gelmeden PKK'yi, kendi karşıtlarını daha çok etkisiz kılmak, yok etmek isteyeceklerdir. PKK'yi çok zayıflatmadan yolu ilerletemezler. Saddam'ın Bağdat'ta 10 yıl yaşamasına da 'PKK Irak'ı almasın' diye izin verdiler. Komplo ile Önderliği İmralı'ya götürdükten sonra Bağdat'a saldırdılar.

Türkiye ile çelişkileri artmadan PKK'yi zayıflatmak isteyecekler. Çünkü PKK güçlü kalırsa tüm projelerini sabote edebilir. PKK'nin alternatif bir projesi var. Öyle bir duruma yol açmamak için KDP'ye, TC'ye verdikleri desteği daha çok arttırıyorlar ve bunu daha da arttıracaklar. İmralı'daki baskı bu temeldedir. Bunun için Hamas gibi Hizbul-kontrayı devreye koydular. Baktılar ki PKK, KDP ya da AKP ile zayıflatılamıyor Kuzey'de Hamas gibi "Kürt Hamas'ı" dediğimiz Hizbul-kontrayı PKK dayanaklarını yok etmek için devreye koydular. Nasıl ki Hamas, savaş zoruyla Gazze'yi FKÖ'den aldıysa şimdi Kuzey'de Hizbul-kontra ile PKK'nin etkinliğini kırmak için savaş dâhil her şeyi geliştirebilirler.

Şöyle genel bir çerçeve çizilebilir: Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı dağıttılar, savaş oraya götürdü. Fakat savaşın sonuçlanması mevcut TC devletiyle Lozan'da anlaşma temelinde oldu. O da Osmanlı Kurdistanı'nın soykırıma uğratılması esasında gerçekleşti. O anlaşma Kürtlere soykırım getirdi. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda yeniden Şahlığı devreye koydular, birlikte destek verdiler ve o da Mahabad'taki gelişmeyi ezerek Kürtlere soykırım getirdi.

Şimdi bu savaşta Arap sahasını, İsrail sahasını, Doğu Akdeniz'i esas alıyorlar. Yolu oradan oluşturdular. İran'la şimdi anlaşmış görünüyorlar. Bu ilişkilerin anlaşmalı mı yoksa çatışmalı mı olacağına, yine Türkiye'ye nasıl yaklaşacaklarına bakmak lazım. Türkiye ve İran'ın Kürt karşıtlığı ve bir de Afganistan'da yapılan savaş nedeniyle bu yol projesi güneye kaydı. Yoksa yol kendi alanlarından geçecekti.

Şimdi her iki dünya savaşının sonucuna bakılırsa birinde Türkiye, ikincisinde Şahlık Kürt soykırımı üzerinden yeniden diriltildi. Bu işin hiç şakası yok, gerçekleri olduğu gibi görerek net ortaya koymalıyız. Şimdi ne olacak? Bu gidiş nereye doğru gidecek? Bu yol örgütlenebilecek mi? Bu yolu örgütlerken İran ve Türkiye'ye nasıl yaklaşacaklar? Buraları ne yapacaklar soruları önem kazanmakta. Peki, bu noktada tam bir anlaşmaya varırlar mı? Kuşkusuz o ihtimal de var.

Duran Kalkan-ABD kürt politikası11.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:51 Page 19

Hem İran hem de Türkiye 1975 öncesi gibi kendilerine bağlı, istediklerini yapan bir konuma gelip Rusya'ya karşı güvence olarak NATO'nun doğu kanadı olacak şekilde iki yönetim çıkarırlarsa anlaşırlar. Bu da Kürt soykırımının tamamen gerçekleşmesi üzerinde olur. Bu bir olasılıktır. İhtimal dışı görmemek lazım.

Diğer yandan Türkiye üzerinde gerginlik artarsa bizim için fırsat ve imkânlar daha çok artar. Öyle bir durumda o zamana kadar gelişecek saldırılardan kendimizi korur, ezilmeyi önlersek ortaya çıkacak imkân ve fırsatlardan yararlanabiliriz. Fakat Birinci Dünya Savaşı'nın sonucunda Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'nın sonucunda ulus devlet olarak İran yeniden oluştu, mevcut yönetim ona dâhil oldu. '79'da önceki yönetim İslami Devrimle bir çelişki yaşasa da ona dâhil oldu.

Üçüncüsünde Arap sahasını, Arap ve İsrail ittifakını güçlendirdiler. Projeyi oraya dayandırıyorlar. Tabii onun politik etkisi ne olacak diye çok iyi görüp değerlendirmemiz lazım. Bunu ne kadar uygulayacaklar, bu nasıl inşa olacak, gerçekleşecek mi, sabote mi olacak? Henüz sadece olup bitenleri söylüyoruz. Her şey olup bitmiş, sağlama alınmış değil. Öyle değerlendirmememiz lazım. Bu bir mücadele ve sürecek.

Mevcut sistem çok temkinli hareket ediyor

ABD, sistem çok temkinli. Önümüzdeki yıl ABD'de seçimler olacak. Önümüzdeki yıl seçim sonuçlarının nasıl olacağına da bakmak lazım. Dolayısıyla mevcut yönetim ve bu politikalar devam edecek mi? Tabii bunu şimdiden bilemiyoruz ama çok temkinli hareket ettikleri görülüyor. Çünkü bunun alternatifi de ancak 150 yılda gelişti. Böyle bir sürece girildiğinde önce Avrupa'da 1848 devrimleri denen süreçler var. Bu süreç başladığında 19. yüzyılın son çeyreğine girişte Paris Komünü vardı. Üçüncü Dünya Savaşı dediğimiz doksanlı süreç başlarken de PKK'nin Bakur'da serhildanı geliştirme ve Kurdistan'ın diğer parçalarını etkilemeye başlama durumu vardır. Bunlar birbirlerine paralel olan gelişmelerdir.

Ardından Birinci Dünya Savaşı sürecini reel sosyalistler, Rus sosyalistleri değerlendirdiler. Fakat bütün devrimci alternatif akımlar o süreçteki çelişkiler içinden çıktı. Anarşizm, Marksizm ve diğer akımlar bu süreçte ortaya çıkan ve alternatif olarak gelişen güçlerdi. Birinci Dünya Savaşı ardından Rusya'da Ekim Devrimi ile daha geniş alternatif olunacağı söylendi. Fakat bu dönemde birçok konu tartışmalıydı, teorik tartışmalar yürütülüyordu. Bu dönemde dünya devrim perspektifi olmazsa da en azından Avrupa devrim perspektifi vardı. Lenin, Rusya'da iktidarı almaya yönelirken Avrupa'da devrim olacak ve o devrim Avrupa'ya yayılacak umudu ve inancına sahipti. Dolayısıyla Ekim Devrimi'nin öyle ayakta kalacağına inanıyordu. Ama Almanya ve diğer yerlerdeki girişimler başarısız kaldı. Bu başarısızlıktan dolayı "Tek Ülkede Devrim" yaklaşımını teoriye dönüştürdüler. Avrupa ve dünya devrimi anlayışından vazgeçtiler. İngiltere ve Fransa saldırılarla devrimi yıkmak istedi. Buna karşı Kızıl Ordu'yu örgütlediler. Aslında bunlar Marksist teoride yoktu. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yaşanan askeri-siyasi mücadelelerin sonucunda ortaya çıktı. Siyaset ve askerlikteki başarısızlık ya da başarılar teori haline geldi. Bu kadar büyük bir devlet, diktatörlük, ordu bu saldırılar karşısında kendisini koruma anlayışı olarak alternatif olma iddiasıyla ortaya çıktı. Ama işte bu tür geri adımlardan dolayı devrim ileriye gidemedi, devletçilik yeni bir kapitalizmi doğurdu.

Ondan sonra Lenin bu konular üzerinde çok duruyor; Tekelciliğe karşı çıkıyor ama görüyor ki küçük sermaye de her gün yeni tekelleşmelere yol açıyor. Dolayısıyla özel mülkiyet konusunun, küçük sermayenin yeniden ele alınması gerektiği şeklinde yaklaşımları var ama saldırılardan dolayı tüm bunları ancak devlet mülkiyeti, devletçilikle önleyebildiler. Ama o da ancak 70 sene zor yaşayabildi. Fakat bu bir deneyim oldu. O zaman kapitalist modernite sistemi bu kadar ihtiyatlı değildi. PKK konusunda çok ihtiyatlıdır. Yeniden benzer bir sonuca yol açmamak için çok dikkatli davranıyorlar. Dikkat edelim Saddam'ın ordularını kırıp Bağdat'a hapsettiler ama on yıl onunla birlikte yaşamayı da öngördüler, ta ki uluslararası komployu gerçekleştirip Önderliği etkisiz hale getirene kadar. Önderlik mücadele yürütürken Bağdat'a saldırmadılar. Kesinlikle nedeni PKK'nin Güney Kurdistan'ı almaması, Irak'a, Arap sahasına yayılmaması içindi. Zaten 1991 Çekiç Güç Operasyonu'nun temel amacı PKK'nin Güney Kurdistan'a girişinin engellenmesidir. 32 senedir bu anlaşma devam ediyor. Bu temelde bize karşı ortak saldırı var. Bu konsept hala sürüyor.

Şimdi de benzer biçimde davranıyorlar. Böyle bir yol oluşturmaya çalışıyorlar. İlk defa bir anlaşma oluşturdular. Sermaye sistemi tam 150 yıldır bir anlaşmaya varamamıştı. Rusya ve bazı güçler dışında kalsa da ana gövde bu yol hattında anlaşmış gibi. Gerçekten bu gerçekleşecek mi? Yani 150 yıllık proje bu biçimde hayat bulacak mı? Asya'nın Avrupa tarafından sömürülmesi böyle bir anlaşmayla gerçekleşecek mi? Tabii bunların hepsi yeni durumlar olduğu için tam olarak bilemiyoruz. Geçmişte gerçekleştirilemeyen bu projelerin gerçekleştirilmesi için ABD iddia sahibi gözüküyor. Yoğun bir çaba harcıyor. Bu temelde diğer güçleri biraz daha etkisiz hale getirdi; Çin, Rusya ile birlikte Ukrayna hattını destekliyordu ama o kadar Rusya'ya bağlı değil. Zaten bunu Ukrayna Savaşı'nda da gösterdi. Sonra Hindistan'la anlaşma yaptı ve Suudi ile anlaşmalar yapıyor. Çin başkanı Amerika'ya gitti. Durumu Rusya gibi değil. Eğer Rusya bir alternatif geliştirir ve Çin onu kazançlı görüp oraya giderse ayrı ama şu anki durumda Hindistan yoluna Çin de bağlanıyor. Bu düzeydeki bir ticari ittifak ilk defa oluşuyor. Dolayısıyla Üçüncü Dünya Savaşı'nın sonu böyle bir yolun oluşması mı olacak? Tabii böyle bir sonuca ulaşmanın ciddi zorlukları var. Bu yüzden bunlar tartışma gerektiren hususlar.

Diğer yandan alternatifin gelişmesi ihtimali çok güçlüdür. Onları da adım adım engellemeye çalışıyorlar. Dikkatli, ihtiyatlı hareket etmeye çalışıyorlar. Bu konuda en çok dikkat ettikleri PKK'dir. Bu Demokratik Modernite alternatifinin önlenmesidir. Bunun için her şeyi yaparlar. Bizim de bunları bilerek dikkat etmemiz gerekli ama böyle bir süreç ciddi tehlikeler içerdiği kadar yeni imkân ve fırsatlara da ev sahipliği yapıyor. Bunları görerek bu mücadeleyi yürütmek, Demokratik Modernite çalışmalarını Kurdistan'da, diğer alanlarda geliştirebilmek gerekli.

İran konusunu genel Kurdistan ile birlikte değerlendirmek daha doğru. Fakat eski bloklar zaten biraz dağıldı. O muhalefet denen reformcular yok oldu. Bu katı iktidarcılar dağıldılar, Hamaney her halde gidecek. Bu, Reisi üzerinden İran'da da politika yeniden karılacak gibi. Türkiye de öyle olacak. Kılıçdaroğlu düştü. Görüldü ki Kılıçdaroğlu etrafında toplanan muhalefet Tayyip Erdoğan'ı iktidarda tutma muhalefeti oldu. Ama bu muhalefet dağıldı. O zaman bu iktidarı da etkileyecek. Türkiye'de de zorunlu olarak siyaseti yeniden yapılandıracaklar. Bu durum bizim mücadelemiz için hem Doğu hem de Kuzey Kurdistan'da imkân ve fırsatları artırır. Ama sistemin hâkimiyeti de var. O yüzden etkinliğimizin gelişmesini engellemek için çok yönlü hareket ediyorlar. Saldırılarını sürdürerek üzerimizdeki baskılarını artırıyorlar.

Öyle tek başına bir Kürt özgürlüğü yok

Esas burada dikkat edilecek husus KDP'dir. Yine ideolojik duruştur. Siyasetin ideolojisiz ele alınması, hele hele tek yanlı, sadece kapitalist sistemi değerlendirip alternatifi görmemek tek yanlılık olur. Siyaseti ideolojiden kopuk değerlendirmek kesinlikle yanlıştır. Bu noktada bizim en çok dikkat etmemiz ve bilmemiz gereken nokta şudur: Şu haliyle bu yol projesinin Türkiye'yi nasıl etkileyeceğini ve ortaya nasıl bir politika çıkaracağını bilemiyoruz ama hala bütün çelişkilerine rağmen bu sistem en küçük bir Kürt siyasi varlığını kabul etmiş değil. Amerika Güney'e geldi yerleşti ama burada kendi gücüyle ayakta duruyor. Çünkü Amerika, KDP'nin, Barzanilerin kendisini koruyamayacağını biliyor.

Bunlara arka çıkılması sadece PKK'ye karşı savaşmaları içindir. Bunu hiçbir zaman unutmayalım. Bileceğiz ki öyle tek başına bir Kürt özgürlüğü yok. Bir bölge devrimi, dünya devrimi, dünya demokratikleşmesi öngörmeden, onunla birlikte olmadan Kürt ulusal özgürlüğü yaklaşımı yanlış. Kurdistan böyle bir alan değil. 20. yüzyılda Sovyetler Birliği'ne dayanarak çeşitli alanlarda gelişmiş ulusal kurtuluş hareketleri sözde ulusal bağımsızlık ve özgürlük Kurdistan'da olmayacak, olmadı. Bu İtalya'nın başkenti Roma'da bitti. Önder Apo'nun sunduğu sekiz maddelik projeye karşılık sistem, Önderliğe İmralı yolunu göstererek bunu yok etti. Bunu görmemiz lazım. O nedenle KDP, Güney Kurdistan bir çözüm değil, Rojava'da PKK'ye karşı savaştığı ölçüde, PKK çizgisini bozduğu ölçüde çeşitli güçlere karşı savaşmak için orada tutulacak. ABD oraya kendi çıkarları için destek verdi, onun ötesinde hiçbir şey yoktur. Bizim bunu iyi görmemiz lazım.

Kürt işbirlikçiliği ve ihaneti karşısındaki duruşumuz her şeyin belirleyicisidir. Sistem bu kadar bize saldırırken onunla savaşmak lazımdı ama zayıf halka işbirlikçilikti. Bazı zorlukları olsa da beş sene önce KDP'yi yerle bir edebilirdik. Bütün gücümüzü TC ile savaşa yönlendirdik. Niye? Böyle dar bir Kürtçülük var. Niyetler ve zayıf oluşmuş ulusal duygular bizi somut gerçeklerden uzak tutuyor, gözümüzü kapatıyor. Biz KDP'yi, DAİŞ saldırılarından da koruduk ve bu konuma getirdik. Derler ya "besle kargayı oysun gözünü." Şimdi üzerimizde tam o uygulanıyor. Bunun için bu siyasi değerlendirmelerin hepsini, aslında Kürt işbirlikçiliğini ve onun ihanetini doğru anlamak için etkili mücadele etme ile bağlantılandırarak, devrimci-demokratik başarının, işbirlikçiliği-ihaneti etkisiz kılmakta geçeceğini çok iyi görmek lazım. Esas eleştirilmesi gereken yan budur. Burada 'bir çözüm olmuş ve varmış gibi' bir yaklaşım ve ona öykünme var. Rojava'da uygulanan her şey tıpatıp Başûr'un bir maketi gibidir. Çünkü burayı da son tahlilde Amerika örgütlüyor. 'Orası öyle olmuş biz de öyle olabiliriz' deniliyor. Gidip Amerikalılara "niye Başûr'a bir statü verdiniz de bize neden verilmiyor" diye söylüyorlar. Beklenti ve arayış o. Bu bizi devrimci çalışmalardan uzak tutuyor. Gerçeklerden, temel çalışmalardan uzaklaştırıyor. Örneğin halk çalışmasından uzaklaştırıyor, yönünü devletlerle diplomasiye veriyor, devrimi Suriye'ye, Arabistan'a yaymaktan uzaklaştırıyor, Amerika, Suriye ya da Türkiye ile anlaşarak var olan ile yaşama eğilimine götürüyor. Var olana razı olma var. Bundan dolayı devrimci çalışmadan uzak duruyoruz. Açık söylemesek bile pratikteki darlıklar, yüzeysellikler, başarısızlıklar, etkin olmama, bu kadar iç çekişme, didiştirme buradan kaynaklanıyor. Yoksa Rojava'daki kadro devrimci çalışmaya seferber olsa, Arap sahasına dağılsa "Arap Devrimi'ni biz yapacağız, Arabistan'ı biz kurtaracağız, buraları Amerika'ya vermeyeceğiz" dese içte bu kadar çelişki, çatışma çıkar mıydı? Demek ki bunların birbiriyle bağı var. Böyle o bizi tutuyor, onu iyi ve bir çözüm gibi görüyoruz. Her ne kadar zaman zaman değerlendirmelerde olmaz desek, eleştirsek de yine de bu bir Kürt kazanımı olarak görülüyor.

Geçen yıl biz Lozan'da konferans düzenledik. Buradan KDP yönetiminin korunması kararı çıktı. Buraya kadar gidiyor. Sanki Kürt varlık ve özgürlüğünün sahibi ve temsilcisi Hewlêr'deki yönetimmiş gibi. Çevre öyle algılıyor. Biz bunu aşan bir mücadele yürütemedik. Bu zihniyeti kıramadık. Buna yol açan etkenleri, duyguları zayıflatamadık.

Genel Ortadoğu'yu dünya ile birlikte ele almak, Kurdistan'ın bütünlüğüne bakarak İran'ı ve Rojhilat'ı değerlendirmek lazım. Bunlar çerçevesinde bakınca İran için de son bir şey söyleyeyim: Geniş yaklaşılıp devrimci temelde çalışılırsa çalışma imkânları vardır. Fakat ABD-İran karşıtlığı ve çatışmasına dayalı var olma ve yaşama, devrimcilik yapma süreci sona eriyor gibi. Tamam, saldırıyorlar. Onlar zaten öyle gösterecekler. ABD, İran'a, İran, ABD'ye karşı çıkacak. Çünkü onlar buna dayanarak var oldular. O yüzden bu imkânı elden bırakmazlar ama bunların eskisi gibi bir temeli yoktur. İran-ABD ilişkilerinde gizliden gizliye birçok değişiklik var.

Şimdiki havaları bambaşkadır. Artık o sıkışmış, gerginleşmiş İran yok. Kendini başarılı gören, başarılı sonuçlar aldığına inanan bir İran var. Dolaylısıyla şimdi gelinen süreci doğru anlamak ve değerlendirmek, onun gereklerine göre hızla, zaman kaybetmeden doğru politikalar belirleyip pratiğe yönelmek gerekiyor.

■■■

dr bahoz hamas saldırısı.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:51 Page 20

İSRAİL-HAMAS SAVAŞININ PERDE ARKASI VE DEVRİMCİ GÖREVLERİMİZ

Hamas 1987 yılında kurulan bir örgüttür. O dönemde dünyada iki blok vardı. Birincisi Sovyetlerin öncülük ettiği sosyalizm, ikincisi ise kapitalist sistem. Bu iki blok arasında soğuk savaş vardı. Tabii o dönemde ezilen halklar için sosyalizm daha cazip geliyordu. Hegemon güçlere karşı sosyalizm ezilen halkların kurtuluş umuduydu. Tüm dünya sosyalizmden etkilenmişti. Ancak kapitalist sistem bu fikirden korkuyordu. Sosyalist blokun Avrupa'ya ve diğer yerlere yayılmaması için sosyalist ideolojiye karşı İslam adına duvar örmeye çalıştılar. Buralarda sosyalizme karşı İslam adına hareketler oluşturdular, bunları güçlendirdiler ve büyüttüler. Birçok ülkede siyasal İslamcı hareketler oluşturdular. Hamas da böyle bir örgüttür.

Dr. Bahoz Erdal

Bölgemizde birçok gelişme, savaş ve çatışma aynı anda yaşanmaktadır. Bir yandan Rojava'ya dönük saldırılar gerçekleşirken, diğer yandan Medya Savunma Alanları'na aralıksız geniş kapsamlı saldırılar devam etmektedir. Yine Gazze'de İsrail ve Hamas arasında çatışmalar da sürüyor. Tüm cephelerde çelişki ve çatışmalar devam ediyor. Tüm bunlar birbirileri ile bağlantılı ve bölge halklarını doğrudan etkiliyor. Bu gelişmeler ayrı ayrı değerlendirildiğinde birbirinden kopuk veya farklı gözükebilir ancak İsrail ve Hamas savaşı ciddi bir gelişme olarak -askeri, siyasi ve stratejik etki anlamında- tüm Ortadoğu ülkelerini etkilediği net olarak görülmektedir. O nedenle bu gelişme şu an herkesin gündemindedir, herkes değerlendirip takip etmektedir. Bu savaşın tek gerekçesi Gazze ve Filistin ile sınırlı olmadığı gibi etkisi de sadece Filistin ile sınırlı değil. Bu savaşın tüm bölgeye, dünyaya, devrimimize ve ülkemize de yansımaları olmaktadır. Hiç şüphesiz bizler de yaşanan bu gelişmelerin dışında değiliz.

Yaşanan bu gelişmeleri iyi takip etmemiz lazım. Süreci doğru okumamız ve doğru sonuçlar çıkarmamız gerekiyor. Gerekli ve doğru adımları zamanında atmamız için bu gerekiyor. Bu, bizler için çok önemli ve hayati bir durumdur. Arkadaşlar hatırlarsa, DAİŞ 10 Haziran 2014'te Musul'a saldırırken Rojava'da bizim DAİŞ ile hiçbir çatışmamız yoktu ve kimse de bunların Rojava'ya saldıracağını tahmin etmiyordu. Fakat Musul'a saldırdıkları gün Önderlik, "Musul'a yapılan bu saldırı esas olarak Rojava'ya bir saldırı hazırlığıdır. Rojava kendini hazırlamalıdır" dedi. Olaylar ne kadar birbirinden kopuk ve farklı gözükse de gerçek öyle değil, aralarında kesinlikle yoğun bir ilişki ve bağlantı var. Eğer bizler İsrail ve Hamas çatışmasını doğru değerlendirmezsek, bölgeye, halkımıza ve Hareketimize yansımalarını doğru tespit edemez pasif ve hazırlıksız yakalanırsak o zaman olası gelişmelerden olumsuz etkileniriz. Olumlu fırsatları da değerlendirmemiş oluruz.

Önderliğin savunmalarını iyi bilince çıkaranlar bu savaşı doğru değerlendirir

Önderliğin savunmalarını iyi okuyan, doğru anlayan ve bilince çıkaran her arkadaş bu savaşın sonuçlarını ve Hareketimize yansımaları konusunda doğru sonuçlar çıkarır ve zorlanmaz. Yani Önderliğin fikirleri, paradigması, ideoloji ve teorisi iyi anlaşılırsa bu konuda zorluk çekilmez. Basında yoğun bombardıman olmasından kaynaklı bazen özel savaşın etkileri bizlerin değerlendirmesini de etkiliyor. Bu yüzdendir ki gelişen bu savaşı kapsamlı ve ideolojik bir bakış açısıyla değerlendirmek gerekir.

Parti yönetimimiz gelişen bu savaşa ilişkin açıklamalar yaptı ve bunlar basında yayınlandı. Bu açıklamalar bizler için çok önemlidir. Önderliğin tarihe ve Ortadoğu'ya bakış perspektifi temelinde yapılan açıklamalardı. Doğru okuma ve doğru değerlendirme böyle olmalıdır. Eğer bizler de böyle anlayıp ve böyle değerlendirirsek bize yönelik tehlikeleri azaltabiliriz, fırsatları değerlendirip bölgede çözüm gücümüzü artırabiliriz.

Doğru ve gelişme yaratacak sonuçlar elde edebilmek için savaşçı, komutan ve savunma güçlerimizin bu durumu iyi takip etmesi, doğru ele alması ve doğru sonuçlar çıkarması gerekiyor. Bu gelişmeler bizi ilgilendirmez gibi bir düşünceye kapılmamalıyız. Bu sorun sadece Gazze ve İsrail'i ilgilendirmiyor, tüm dünyayı ilgilendirmektedir. Bu doğrultuda bizlerin de bu gelişmeleri doğru okuyup doğru değerlendirmemiz gerekmektedir. İçerisinde ders çıkaracağımız yönler vardır, ders çıkaracağımız sonuçlar çoktur.

Hamas'ın gerçekleştirdiği bu saldırı askeri açıdan başarılı. Bilindiği üzere İsrail küçük bir devlet ve Yahudilerin nüfusu İsrail'de en fazla 6 milyondur. Filistinliler de yaklaşık 6 milyon nüfusa sahipler. Birçok Arap ülkesi var ve Arapların genel nüfusu yaklaşık 350 milyondur. Buna rağmen İsrail savaşta Arap devletlerine karşı durabiliyor. Çünkü İsrail teknolojik açıdan güçlü bir devlettir ve bölgede en güçlü devlet İsrail olarak bilinir. Örneğin bugün Türklerin F-16'ları hedeflerini bu kadar isabetli vuruyorsa bunun nedeni İsrail'dir. İsrail bu tekniği ve kullanım yöntemlerini 2001 yılında Türk devletine verdi. İsrail, istihbarat, teknik, takip, mobese vb konularda askeri olarak zengin bir devlettir. Güçlü bir güvenlik sistemini Gazze çevresinde oluşturmuştu. Hava sahasını da göz ve kulak olarak ifade edilen demir kubbe ile inşa etmişti. Buna rağmen Hamas güçleri 7 Ekim günü yaklaşık 2 bin kişi ile İsrail'e karşı büyük saldırı gerçekleştirdi.

İsrail'in tüm askeri ve teknolojik donanımına, güçlü istihbaratına rağmen Hamas bu kadar büyük bir güçle ve kapsamlı bir planlama ile İsrail'in birçok yerleşim yerine saldırı gerçekleştirip, geçici olarak bazı yerleşim alanlarını kontrol altına alabildi. Tarihte ilk defa İsrail ve Araplar arasında yaşanan savaşlarda Hamas tarafından böylesine kapsamlı bir saldırı gerçekleştirilmiş oldu. İsrail şimdiye kadar böylesine büyük bir darbe almamıştı.

1973 yılında savaşın ilk gününde İsrail'e bağlı Mısır Cephesi Bar Lev ile Suriye Golan Tepeleri Colan savunma hattı kırılmıştı, fakat 1973 savaşı 7 Ekim saldırısı gibi etkili değildi. Hiçbir savaşta İsrail bu düzeyde bir kayıp vermemişti. Özellikle bu kadar gelişmiş bir medyanın önünde gerçekleşen bu saldırı ile İsrail'in prestiji ve imajı yerle bir oldu. Hamas'ın saldırısı askeri yönden kusursuz bir saldırıydı ve bu yönüyle bizlere de örnek olmaktadır. Bu saldırıda bizim de çıkaracağımız dersler var. Yani bu saldırının hazırlık aşaması, tekniğin boşa çıkarılması ve özellikle gücün hazırlanması, moral ve motivasyon ile büyük bir güçle küçük gruplar halinde nasıl harekete geçilir, buna yönelik önemli bir örnektir. Ders çıkarmak gerekir.

Dikkat ederseniz eylem sonrası İsrail bir şok içerisine girmiştir. İsrail ordusunun sistemi yıkılmıştır. İsrail, daha bu saldırının nasıl geliştiğini anlayamamıştır. Hamas onları sersemletmiş ve hala da birçok kişi bu saldırının nasıl gerçekleştiğini bilmemektedir. Bu saldırıya ilişkin Hamas ilk başta paramotor görüntülerini paylaştı ve ardından yaptıkları açıklama ile "hava, kara ve denizde bir saldırı gerçekleştirdik" dediler. Yayınladıkları görüntülerle hava saldırılarına dikkat çekmişlerdi. Saldırıyı sadece havadan gerçekleştirmemişlerdi elbette, 2 bin kişi paramotorlarla saldıramaz. Hamas bilerek dikkatleri hava yolu üzerine çekmek istedi. Saldırı esas olarak yeraltından gerçekleştirilmişti. Denizden de saldırı yapılmıştı. Karadan motorlar ve pikaplar ile telleri keserek içeri girdiklerinin görüntülerini de paylaştılar. İsrail'in askeri noktaları düştükten sonra bu görüntüleri alıp yayınladılar. Ganimetleri toplamak için araçlarla gittiler ve esirleri de beraberlerinde götürdüler.

İsrail devleti şoku atlattıktan sonra Gazze'ye yönelik kapsamlı bir saldırı başlattı. Hamas üyeleri ise tünellerden geçip İsrail askerlerini arkadan vuruyor. Hamas'ın düzenlediği saldırıya sadece bir eylem olarak bakarsak eksik kalır. Hamas ve İsrail tarihinde ilk defa bu denli büyük düzeyde bir savaş yaşıyor. Aynı zamanda tarihten şimdiye kadar ilk defa İsrail bu denli büyük bir darbe almış durumda. Bunun askeri açıdan değerlendirilmesi gerekiyor. Burada ispatlanan insanın zekâ, irade ve aklının teknikten üstün olduğu gerçeğidir. İnsan en modern tekniği bile boşa çıkarabilir.

Yine siyasi yönden de birçok değerlendirme yapılmaktadır. Kuşkusuz Hamas'ın bu saldırısı sadece askeri boyutta değildir. Çok farklı boyutları var. Bu saldırı özellikle neden böyle bir süreçte gerçekleşti? Bu saldırının arkasında hangi güçler var? Hamas askeri bir saldırı gerçekleştirdi ama bu saldırının arkasındaki güçler kimler, bu saldırı neden özellikle bu tarihte gerçekleşti? Bu saldırıdan kimler fayda sağladı veya kimler nasıl zarar gördü? Öncelikle bunu anlamamız gerekir, yoksa yanlış değerlendirmelere gideriz.

Hamas kimlik olarak ideolojisini; Filistin adına İslam ideolojisi olarak belirtiyor. Aynı zamanda bir yandan da kendilerini Müslüman Kardeşler olarak tarif etmektedirler. Hem fikir olarak, hem de örgütsel olarak kendilerini Müslüman Kardeşlerin bir parçası olarak görüyorlar. Zaten böyledir de. Fakat son süreçte Müslüman Kardeşlerin fazla hedef olmasından dolayı Hamas 'Bir parçamız da Müslüman Kardeşlerden oluşuyor' cümlesini tüzüklerinden çıkardı. Şu anda da "Bizler Müslüman Kardeşler fikrini esardından yaptıkları açıklama ileas alıyoruz, fakat örgüt olarak bağımsızız ve Filistinli bir örgütüz" diyorlar. 2017 yılına kadar da "Bizler Müslüman Kardeşler örgütüyüz, Müslüman Kardeşler dünya İslami hareketidir" diyorlardı. Kısacası Hamas Müslüman Kardeşlerin bir parçasıdır.

Hamas 1987 yılında kurulan bir örgüttür. O dönemde dünyada iki blok vardı. Birincisi Sovyetlerin öncülük ettiği sosyalizm, ikincisi ise kapitalist sistem ve askeri gücü NATO idi. Bu iki blok arasında soğuk savaş vardı. Sovyetler ve Sosyalist blok ulusal kurtuluş hareketlerini kapitalizm ve işgalciliğe dönük mücadelelerini destekleyip yardım ediyordu. Küba'da, Afrika'da, Ortadoğu'da bazı hareketlere ve Filistin Hareketi'ne yardım ediyorlardı. Kapitalizm ve işgalciliğe karşı El Fetih, Halk Cephesi, Demokratik Cephe, komünist partiler, ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist düşünceye sahip kesimler sosyalist blok tarafından destekleniyordu. Soğuk savaş döneminde büyük güçler birbirleri ile direkt savaşmıyorlardı. Her blok farklı kesimleri destekleyerek bunlar üzerinden savaşı yürütüyorlardı.

Tabii o dönemde ezilen halklar için sosyalizm daha cazip geliyordu. Fransa, İngiltere, Hollanda, Amerika gibi işgalci ve hegemon güçlere karşı sosyalizm ezilen halkların fikri ve kurtuluş umuduydu. Aynı zamanda ezilen, yoksul, işçi ve emekçi sınıfının sahiplendiği bir fikirdi. Tüm dünya ve oluşumlar bu fikirden ve sosyalizmden etkilenmişti. Ancak kapitalist sistem bu fikirden korkuyordu. Sosyalist blokun Avrupa'ya ve diğer yerlere yayılmaması için NATO bunun karşısında ideolojik bir bariyer oluşturmaya çalışmıştı. Özellikle Ortadoğu'da, Asya ve Afrika'da sosyalist ideolojiye karşı İslam adına duvar örmeye çalıştılar. Buralarda sosyalizme karşı İslam adına hareketler oluşturdular, bunları güçlendirdiler ve büyüttüler. Yüzlerce cami, kuran kursu gibi merkezler açtılar. Birçok ülkede siyasal İslamcı hareketler oluşturdular. Pakistan'dan Afganistan'a, İran Şahı'ndan, Nurî Seîd dönemindeki Irak'a kadar, oradan da Türkiye'ye kadar Yeşil Kuşak adı ile siyasal İslamcı güçleri öne çıkarmaya çalıştılar. Sosyalizme karşı İslami hareketler teşvik edildi.

Müslüman Kardeşler'in merkezi Londra'dır

Müslüman Kardeşlerin merkezi şimdiye kadar da İngiltere'nin başkenti Londra'dır. Müslüman Kardeşlerin tüm teorisyenleri hala İngiltere'de yaşıyor. 1980'den 1984-85'e kadar Suriye'nin Hama, Humus ve Halep şehirlerinde Hafız Esad'a karşı 3-4 yıl boyunca bir savaş yürüttüler. Halep ve Humus'un yarısı yıkıldı, Şam'da katliam yaşandı, çok şiddetli bir savaş gelişti. O dönemde Türkiye, Amerika ve NATO da Müslüman Kardeşleri destekliyorlardı. Hakeza Mısır da aynı durumdaydı. Sovyetler Birliği Afganistan'a girdiği zaman ve komünist bir iktidar oluşturduğunda Usame Bin Ladin'in El Kaide örgütü NATO tarafından Sovyetlere karşı oluşturulan bir örgüttü. Her yerden kendilerine para akışı oluyordu. Bazı ülkeler ve Suudi Arabistan'da sosyalizme karşı radikal bir din hareketi oluşturmak için 80 milyar dolarlık bütçe ile camiler inşa ettiler. Bu anlamda ideolojik olarak İslam motifli hareketler oluşturuldu.

Hamas da bu temel üzerine kurulmuştu. El Fetih, Demokratik Cephe, Halk Cephesi ve diğer birçok Filistinli hareket sosyalizm fikrine yakındı. Hedeflerini Filistin halkı için demokrasi, özgürlük ve sosyalizm olarak adlandırıyorlardı. Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerden destek ve yardım alıyorlardı. Bu örgütler Filistin, Ürdün ve Lübnan'da etkili oldu. 1979'daki geri çekilmede Önder Apo'nun bizzat oraya gitmesinin nedeni de budur. Bu Filistinli örgütler ulusal kurtuluş hareketlerinin simgeleriydi ve İsrail'e karşı mücadele ediyorlardı.

İsrail, sosyalizme ve Filistin halk hareketlerine karşı planının bir parçası olarak Filistin'de İslami hareketi teşvik etti. İsrail istihbaratı, 'bağış'

dr bahoz hamas saldırısı.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:51 Page 21

adı altında 'hayır dernekleri' aracılığıyla onlara dolaylı olarak para imkânı sağlayarak ajanlaştırdı. Türkiye'deki Fethullah Gülen hareketi gibi hareket ettiler. El Fetih şehitlerinin ailelerine ulaşarak onlara maddi destek verdiler. Para verdiler, çocuklarını okuttular. Okullar ve medreseler yaptırdılar. Böylece Filistinliler içinde Hamas hareketi ve Müslüman Kardeşler fikri gelişti. Filistinlileri etkilemek için sloganları El Fetih'ten daha radikaldi. "Min el-nahir ila el-bahir" yani "Nehirden denize", yani "Yermük Nehri'nden Beyaz Deniz'e kadar Filistin yaratılmalıdır" diyorlardı. Tek bir Yahudi'nin bile kalmaması gerektiğini, tüm Yahudileri denizde boğacaklarını ilan ediyorlardı. Ama İsrail bu işin arkasındaydı. Fetih hareketini zayıflatmak, boğmak, Filistinliler arasındaki destekçilerini azaltmak için Hamas'ı ortaya çıkardılar. Hamas'ı ortaya çıkaran ve onu büyüten İsrail'in kendi istihbaratıydı. Hamas'ın ortaya çıkışından bu yana Hamas ile Fetih arasında birçok savaş yaşandı. Hamas, Filistin halkını öldürdüğü kadar Yahudileri öldürmedi. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra El Kaide'nin Afganistan'da yenilgiye uğratılması ve artık sosyalizm fikrine dayanan diğer hareketlerin zayıf kalması, bu dini hareketlerin gelişmesine fırsat verdi ve artık kendilerini davanın sahipleri olarak gösterdiler. Yani Filistin davası Fetih'ten çıktı. Hamas bu şekilde öne çıktı.

Özellikle İran İslam Devrimi'nden sonra İran daha önce Amerika ve NATO'nun hazırladığı tüm dini hareketlere el atmaya başladı. İran, Amerika ve İsrail'e karşı siyasetini güçlendirmek için bu yöntemi geliştirdi. Bu çerçevede bu tür hareketler, Amerika ve İsrail'e karşı harekete geçtiler. Hamas bu örgütlerden biridir.

Hamas hareketinin tarihi

Yaser Arafat'ın El Fetih hareketi ile İsrail arasında 1993'ün Eylül ayında Oslo'da bir anlaşma yapıldı. Yaser Arafat, dönemin İsrail Başbakanı İzhak Rabin ve İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres ile yaptığı bu anlaşma nedeniyle Nobel Barış Ödülü'nü kazanmıştı. Bu temelde İsrail, 2005 yılında tek taraflı olarak ordusunu Gazze'den çekerek "Difaa El-Xerbiyê" yönetimine bıraktı. Filistinliler için özerk bir yönetim var ama temelde federal ve pratikte devlet gibidir. İsrail, Yahudilerin yaşadığı birçok yeri boşaltıp geri çekildi. O yerler boşaltılınca Yahudiler İsrail polisine isyan etti. Yağı kızdırıp evlerin çatılarından polislerin üzerine döktüler. "Neden bizi köylerimizden çıkarıyorsunuz?" dediler. İsrail bu yerleri Filistinlilere bıraktı. Fakat bu kez de Filistinliler birbirlerine girdi.

2006 yılında Filistin yönetiminin denetiminin olduğu yerlerde seçim yapıldı. Gazze tarafında Hamas güçlüydü. KDP'nin Duhok'ta yaptığı gibi Hamas da aynı yöntemi Gazze'de kullandı. Fetih'in mensuplarını tutukladılar ve tehdit ettiler. Para dağıttılar ve "Gazze'de seçimi kazandım" dediler. Bunu İsrail'in yardımıyla yaptılar. Hamas 2006'da Gazze'de bu şekilde iktidara geldi. O zamana kadar Ramallah'ta ve Gazze'de El-Fetih'in iktidarı vardı. İsrail çekildikten sonra Hamas orada iktidara geldi. Bu İsrail'in de işine yaradı. İsrail Hamas'ı dolaylı olarak destekledi.

Filistin hareketi bu şekilde bölündü. Ramallah'da Difaa El-Xerbiyê El Fetih; Gazze'de ise Hamas iktidar oldu. Her ikisi de düşünce, ideolojik ve politik olarak birbirinin düşmanıdır. Hamas, "Fetih Filistin davasını sattı, İsrail'le anlaşma yaptı. Ben, Filistin davasına sahip çıkarım" dedi. El-Fetih de, "Ben savaşırken Hamas yoktu. Ama şimdi gelmiş emeklerimizin üzerinde oturuyor. Filistin devletinin kurulması için biz zemin hazırladık. Hamas geldi ortalığı karıştırıyor" dedi. Böylece İsrail, "Filistinliler birlik değiller. Birbirleriyle kavga ediyorlar. "Resmi olarak kiminle görüşeceğiz?" diyerek kendisine gerekçe oluşturdu. O dönemde Netanyahu hükümetti ve şunu diyordu: "Filistinlilerin muhatabı kim? Kiminle konuşacağım? Bir tarafta Hamas var, diğer tarafta Fetih var." Bu durum tam da İsrail'in istediği gibiydi. İsrail, Fetih'in Hamas'a karşı kazanmasını istemedi, bu şekilde Filistinliler arasında her zaman savaş olacağını biliyordu.

2006'dan bu yana da Gazze'nin yönetimi Hamas'ın elindedir. "Yeryüzünde İsrail olmamalı ve tüm Yahudiler denize atılmalı" sloganı, tüm Araplar ve Filistinli örgütler tarafından atıldı. Ancak bu slogandan vazgeçtiler. "İsrail de bir realitedir. Yahudiler de bu bölgenin insanıdır" dediler. Arap devletleri ve Fetih, İsrail'le anlaşmaya gitti. Bu slogan artık Hamas ve İran tarafından kullanılmaya başlandı. Suriye rejimi, Hamas ve İran'ı da destekledi. Daha önce Halid Meşal ve İsmail Haniyye gibi Hamas liderleri Şam'daydı. Bazı Hamas liderleri de İran'da yaşıyorlardı.

2011 yılında 'Arap Baharı' adı altında bölgeye müdahale oldu. Bu müdahale ile birlikte Suriye rejiminin de çökeceği düşünülüyordu. İşte böyle bir anda Hamas geri döndü ve çizgisini değiştirdi. Suriye Baas rejimini gayri meşru ilan ederek Şam'ı terk etti. Şam'daki ofislerini kapattılar. Bu müdahalenin liderleri Katar ve Türkiye ile ilişkilendi. Hamas yönetiminin yarısı Türkiye'ye, diğer yarısı da Katar'a gitti. Erdoğan, AKP ile birlikte Sünni İslam anlayışını güçlendirmeye çalıştı ve Suriye'deki savaşta Sünni-Alevi meselesini hep gündeme getirdi. Bölgedeki Osmanlı düşüncesini Sünni-İslam adı altında temelden yenilemek istiyorlardı. Bu amaçla din ve mezheplerden yararlanmaktı. Halifeliğin merkezi için de İstanbul'u işaret ettiler.

Müslüman Kardeşler Sünni bir harekettir. Zihinsel olarak da Alevilere, Şiilere karşılar ve onlara karşı birçok katliamlar yaptılar. Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidara geldi, Erdoğan onlara el attı, Tunus'ta Müslüman Kardeşlere bağlı El Nahda iktidara geldi. Erdoğan onlara da el attı. Suriye'de Halep, Humus, Hama ve İdlib'de rejime karşı yürütülen savaşta Erdoğan, Müslüman Kardeşlere destek verdi. 1980'li yıllarda bu bölgelerde halk Esad'a karşı ayaklanmıştı. Irak'ta Musul'dan Ramadi'ye, Felluce'den Bağdat'a kadar Sünni Araplar var. Erdoğan onlara da el attı. Erdoğan, Kurdistan'ın güneyinde Barzanileri, Nakşibendi tarikatını, kuzeyde Hizbullah ve Menzil gibi Sünni mezhepleri kontrol altına aldı. Ortadoğu'da emperyal bir güç olmak istiyordu. Bu Erdoğan'ın hedefiydi.

Erdoğan döneminde Türkiye'nin politikasında önemli bir değişiklikler yaşandı. İsrail devleti ilan edildiğinde onu ilk tanıyan Türkiye oldu. İsrail ile her zaman ilişkileri vardı ve Araplara çok mesafeliydi. Ama AKP din yoluyla Osmanlı'nın mirasını geri almak istiyordu. Erdoğan bizzat bunu açıkça söyledi. "Halep ve Musul bizimdir" diyor. İstanbul Müslüman Kardeşlerin merkezi haline geldi. Müslüman Kardeşler her yıl Türkiye'de kongreler yapıyor ve bunları televizyonda yayınlıyor. Medreseler açılıyor. Hamas da onun bir parçası haline geldi.

Erdoğan'ın gerçek yüzü deşifre oldu

Herkes Filistin davası üzerine ticaret yaptı, kendi çıkarları için gerektiğinde Filistin davasını kullandı. Hafız Esad döneminde Baas rejimi Filistin davasını kendisi için kullandı. İran da bu konuyu kendi açısından aynı şekilde ele aldı. AKP iktidarı döneminde Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ise Gazze'ye giderek gözyaşı döktü. Erdoğan, Filistinlilerin sahibi olarak kendini gösterdi. Araplar da çocuklarına Tayyip Erdoğan ya da Emine Erdoğan adını koydu. Filistinlilerin halifesi veya babasının ortaya çıktığı söyleniyordu. Ancak bu durum uzun sürmedi ve Erdoğan'ın gerçek yüzü deşifre oldu. Araplar ilk başta Erdoğan'ı tanımıyordu. Kısa bir süre sonra aynı Erdoğan gidip İsrail'le anlaşma imzaladı. Türk devleti daha önce İsrail ile yapmadığı anlaşmalara imza attı. İsrailli pilotlar eğitim için Konya Havalimanı'nı kullanmaya başladı. İsrail'de pilotların eğitim alanı yeterli olmadığı için Konya havalimanını kullanıyorlar. Orada eğitiliyorlar ve her yıl Konya'da tatbikat yapıyorlar.

Erdoğan, Hamas'a el atarak liderlerinden bazılarını Türkiye'ye getirdi, bazılarını da Katar'a gönderdi. Katar'ın kendisi de siyasi olarak Türkiye'ye bağlı. Türkiye deşifre olduktan sonra Katar Müslüman Kardeşlerin merkezi haline geldi. Hamas Müslüman Kardeşlerdir. Siyasi olarak şu anda Katar'ın, esas olarak da Türkiye'nin etkisi altındadır.

Hamas ve İsrail arasındaki savaşta neden İran'ın adı bu kadar çok geçiyor? Bu bilerek yapılıyor. Elbette İran da işin içinde. Ancak daha çok Körfez ülkelerini korkutmak ve Türkiye'nin NATO üyesi olması nedeniyle İran'ın adı öne sürülüyor. Hamas'ı mali olarak Katar, siyasi olarak Türkiye, askeri olarak İran destekliyor. Hamas'ın şu anki durumu bu.

İran Hamas'ı neden destekliyor? Ortadoğu'da sıranın kendilerine gelmemesi için sürekli farklı örgütler oluşturuyor. Ortalığı karıştırarak hegemon güçlerin hesaplarını bozmaya çalışıyor. İran bunu halkların çıkarları için yapmıyor. Örneğin Yemen'de Husileri örgütledi ama Yemen halkı için hiçbir şey yapmadı. Yemen'in çökmesine İran neden oldu. Husi güçlerine insansız hava aracı ve füze kullanmayı öğretti. On yıldır Körfez ülkelerini Yemen'le uğraştırıyor. Eğer böyle olmasaydı Suudi Arabistan Ortadoğu'da emperyal bir güç olurdu.

Hamas İsrail'in kucağında olduğu için İran harekete geçti. Ayrıca Kudüs meselesi tüm İslam ve Arap dünyası açısından çok hassas bir konu. İran'ın politikası da zaten bu yönde, sorunlara din adıyla el atıyor. Hamas liderlerini İran'a götürüp eğitti. Hamas'ın yayınladığı görüntülerin bir kısmı eğitim görüntüleri ve Gazze'de çekilmiş değil. Kısacası Hamas ilk elden Türkiye'nin daha sonra İran'ın ve Katar'ın etkisi altındadır.

Hamas bu süreçte neden saldırdı? Neden bir yıl sonra ya da bir yıl önce saldırmadı? Bu, elbette genel gelişmelere bağlı. İsrail devleti yaklaşık 80 yıl önce oluştu. 80 yıl boyunca İsrail-Arap savaşının tablosu çizildi. Savaşmasalar bile düşman gibidirler. Arap devletleri İsrail'le ilişki kurmadı. İsrail'i her zaman düşman olarak gördüler ve hiçbir şekilde siyasi, diplomatik, ticari veya farklı bir ilişki kurmadılar. Bu durumdan İran ve Türkiye yararlandı. Türk devleti bir yandan Arap devletlerine diğer yandan ise İsrail'e göz kırptı. Arap devletleri İsrail'i düşman gördüğü için İsrail Türkiye ile ilişki kurdu. İsrail'in Türkiye'ye ihtiyacı vardı. Arap ülkelerinin de Türkiye'ye ihtiyacı vardı. Çünkü bölgede gayrimüslim olan bir İsrail devleti vardı. Fakat Amerika ve NATO İsrail'i destekliyordu; bu yüzden Araplar kendilerini Türkiye'ye muhtaç görüyorlardı. Avrupa'ya gidebilmek, Avrupa'yla ticaret yapabilmek vb birçok şey için Türkiye'ye ile ilişkilenmek zorunda kaldılar.

Savaş atmosferinde bölgenin en istikrarlı yeri Türkiye görülüyordu. Avrupa'nın enerjiye olan ihtiyacı çok fazla. Enerji ve gaz Avrupa'ya Rusya ve Azerbaycan üzerinden gidiyor. Enerji ve gazın gidebileceği en sağlıklı hat ise Türkiye'dir. Mavi Akım Projesi ile Bakü-Ceyhan Petrol Hattı'nın yanı sıra 3-4 gaz ve petrol hattı da Türkiye'den geçiyor. Türkiye, gazın ve enerjinin Avrupa'ya gitmesi için sağlıklı bir enerji rotası olarak görülüyordu. Irak petrolü, Kerkük-Ceyhan hattı üzerinden Avrupa ülkelerine gidiyor. Bu sayede Türkiye bir ticaret yolu haline geliyor. Bu durum Türkiye'ye ticaret, para ve siyaset açısından daha fazla kazanç sağlıyor. Erdoğan bu nedenle sürekli Avrupa'yı tehdit ediyor, "Beni rahatsız ediyorsunuz, muslukları kapatırım" diyordu. "Petrol ve gazın akışını keseceğim" anlamına geliyor. Yani Araplarla İsrail arasındaki savaş, Türkiye'nin Avrupa'ya yakın ve güvenli bir kapı olmasını sağladı. Bu durum 80 yıl boyunca devam etti. Ancak son yıllarda durum değişti.

Arap ülkeleri İran ve Türkiye tehlikesini görüyor

Arap devletleri ile İsrail, düşmanlar ve birbirleriyle hiçbir ilişkileri yok. Irak'tan İsrail'in Yavne şehrine uzanan bir petrol boru hattı var; Irak petrolünü oradan Avrupa'ya satabilir, ama hat çalışmıyor. Suudi Arabistan'dan İsrail'in Hayfa şehrine uzanan bir petrol boru hattı var, bu hat da hazır ama çalışmıyor. Düşman oldukları için petrol Türkiye üzerinden Avrupa'ya gidiyor.

1979'da İsrail'le barış yapan Arap devletlerinden biri de Mısır'dı. Daha sonra İsrail Ürdün'le barıştı. Ardından Kuveyt, İsrail'le barıştı. Son yıllarda Arap devletleri ile İsrail arasındaki derin düşmanlık azalmış ve birbirlerine ihtiyaç duyuyorlar. Şimdi Araplar için İran ve Türkiye tehlikesi ön plana çıkmış bulunuyor. Arap devletleri İran'ın Safevi İmparatorluğu'nu yeniden canlandırmaya çalıştığını, Erdoğan'ın da neo Osmanlı zihniyetini gördüler. Bu nedenle Arap devletleri, birçok nedenden dolayı Türkiye ve İran'a karşı İsrail devletiyle yakınlaşmayı kendi çıkarları için daha iyi olacağını düşündüler. Bu proje ağırlıklı olarak hegemonik sistemin ve çoğunlukla da Amerika'nın projesidir.

Körfez ülkelerinden Umman, son birkaç yılda İsrail ile ilişkilerini resmileştirdi. BAE ve Bahreyn de İsrail ile ilişkilerini resmen geliştirdi. Katar da İsrail ile ilişkilerini resmileştirdi ancak bunu duyurmadı. Yani önemli Arap ülkeleri İsrail'le ilişkiler kurmuş durumda. Nihayet Hamas ile İsrail arasındaki bu savaştan bir ay önce, tarihte ilk kez İsrailli bir bakan Suudi Arabistan'a açık ve resmi olarak gitti. Suudi prens, Amerikan medyasına verdiği röportajda da "İsrail'le ilişki kurmaya hazırız" dedi.

Arap devletleri ile İsrail'in birbirleriyle ilişki kurması ne anlama geliyor? Birincisi; enerji ve boru hatları yirmi yıldır gündemde. Küreselleşen dünyada daha güvenlikli, ekonomik ve daha rahat ulaşılabilecek ticaret yolları konuşuluyor. Çin'e giden eski İpek ticaret yolunu yenilemek istiyorlar. Küresel hegemonik bir güç haline gelen Çin'in de Bir Kuşak Bir Yol projesi var. Çin bu proje için onlarca ülkeye milyarlarca dolar kredi verdi. Bu sayede Çin, hegemonik bir güç olarak Avrupa'ya doğru ilerliyor.

Çin'in bu projesine göre ticaret yolu İran ve Türkiye üzerinden geçecek. Bir kolu da Rusya ve Kazakistan'a gidecek. Türkiye'den de Avrupa'ya bir kol gidecek. Türkiye, "Ben Avrupa'nın enerji hattıyım" diyor. Yani gazın ve enerjinin kaynağı Rusya ve Azerbaycan, sağlıklı çizgi ise Türkiye'dir. Bunun yanı sıra "Sağlam ticaret hattı olacağım" diyor. Erdoğan da tüm ağırlığını bu konuya verdi. Türk devlet bakanı Irak'a geldiğinde bu proje kapsamında Basra'dan Nisêbin'e demiryolu hattı ve yol yapmayı planladılar. Doğu ve batı hatlarını birbirine bağlamak istiyorlar. Şu anda bunun üzerinde çalışıyorlar. Hattı Sihêla Köprüsü üzerinden Rabia'ya getirip Habur Kapısı'na kadar uzanacaklar. Türk yetkililer "Bu hattı hemen Rabia'dan Tirbespiyê'ye getirip Nisêbin'deki İpek yoluna bağlayamaz mıyız?" diye düşünüyor. Şu anda bu planın dörtte biri Irak'ta hayata geçirildi.

Bu projeyle Çin'in hegemonyası büyük ölçüde güçlenecek, diğer yandan Türkiye ve İran da bundan faydalanacak. Çin karşıtı Batılı ülkeler birkaç yıldır Çin'in hegemonyasını engelleyecek alternatif bir yol arıyor. Hindistan'da düzenlenen G20 zir-

dr bahoz hamas saldırısı.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:52 Page 22

vesinde yapılan son toplantıda bu duyuruldu. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE), Fransa, Almanya ve İtalya'nın katılımıyla Hindistan ile Avrupa'yı birbirine bağlayan bir ekonomik koridor kurulması amacıyla ABD ile bir mutabakat zaptı imzalandı. Bu, Çin projesine alternatif bir ticaret hattıdır. Buna göre deniz yoluyla Dubai'ye oradan da Suudi Arabistan'a kadar bir hat olacak. Demiryolu ile İsrail'in Yafa limanına gelecek. Oradan Avrupa'ya gidecek. İran ve Türkiye üzerinden geçen İpek yoluna alternatif bir yol olacak. İsrail Başbakanı Netanyahu yılın başında basının karşısına çıktı. Haritaya bir çizgi çizerek "Yeni bir Ortadoğu doğuyor" dedi. Bahsettiğimiz bu projeyi haritada mavi bir çizgi ile çizdi. Hattı Hindistan'dan Suudi Arabistan'a, oradan İsrail'e, İtalya ve Yunanistan'a taşıdı. "İsrail artık ticaretin merkezidir" dedi. Birçok kişi, "Netanyahu, hükümetini dağılmaktan kurtarmak için ucuz propaganda yapıyor" dedi. Ama bu gerçek. Bu gerçeğe dayanarak Arap devletleri ile İsrail birbirine yakınlaşıyor. Bundan en çok Türkiye ve İran zarar görecek. Türkiye bu anlaşmada yer almıyor.

Bu yıllarda başka bir gelişme daha yaşandı. Akdeniz'de gaz keşfedildi. İsrail'in deniz sınırlarında, Mısır'ın kuzeyi, Lübnan'ın güneyi ve Kıbrıs'ın güneyinde büyük doğalgaz kuyuları bulunuyor. Şimdi bu gazı çıkartıyorlar. İsrail ürettiği gazı boru hatlarıyla Mısır'a gönderiyor. Mısır hükümeti bu gazı Avrupa'ya satıyor. Anlaşmayı Ürdün, İsrail, Mısır, Kıbrıs, Yunanistan ve İtalya Kahire'de imzaladı. Türkiye kızdı, gemileri ve ekipmanlarını çıkarıp Kıbrıs'ta gezdirdi ve "Ben de gaz arayacağım" dedi. Bu devletlerin doğalgaz üzerine yaptıkları anlaşma Türkiye'ye bir darbe oldu. Şimdiye kadar Avrupa'ya doğalgaz Rusya ve Azerbaycan'dan Türkiye üzeri gidiyordu. Ancak başka bir gaz kaynağı bulundu ve bu gaz da Türkiye üzerinden Avrupa'ya gitmiyor. Artık Türkiye'nin karşısında başka alternatifler var. Bu iki konuda Türkiye büyük bir darbe aldı. Bu iki proje İsrail ile Arap devletlerinin birbirine yakınlaşmasıyla hayata geçiriliyor.

Arap devletleri ile İsrail birbirine yakınlaştıkça, Arap devletleri bundan faydalanıyor ve büyük bir küresel merkez haline geliyor. Ayrıca Batı ile Doğu arasında köprü görevi görüyorlar ve büyük bir ekonomik fayda sağlıyorlar. Dolayısıyla Arap devletleri ve İsrail, aralarındaki düşmanlığın boş olduğunu görüyorlar.

Filistin meselesine bir orta yol bulunursa, bu hem Arapların hem de İsrail'in yararına olur. Arap devletleri bunu anladı. Böylece psikolojik duvarı yıktılar. Artık her yıl yüz binlerce İsrailli turist olarak Mısır'a, Dubai'ye vs gidiyor. Arap devletleri ve İsrail bunda çıkarlarını gördüler. Geriye sadece Suudi Arabistan kaldı. Suudi Arabistan, İsrail diplomasi geliştirirse Arapların eskisi gibi Türkiye'ye ihtiyaçları kalmaz. Yine İsrail'in de Türkiye'ye ihtiyacı yok. Ayrıca Arapların İran'a da ihtiyacı yok ve İsrail ile İran, Humeyni'den beri düşmandır. Yani Türkiye'ye karşı hiçbir siyasi yükümlülükleri yoktur.

Hindistan'da imzalanan ekonomik koridor anlaşmasını Suudi Arabistan ve İsrail de anlaşmayı imzalayacağını açıkladı. Bu hat Suudi Arabistan ve İsrail toprakları üzerinden geçecek. Bu hat sabote edilirse bundan Türkiye ve İran faydalanacak. Bu yüzden Hamas'ın bu saldırısının zamanlaması tesadüf değil. Yani "Hazırlanıyorlardı, hazırlıklar bitince saldırıya geçtiler" diye bir durum söz konusu değil. Bu sefer kendiliğinden olmadı. Daha önce saldırı için DAİŞ'i Kobanê'ye nasıl yönlendirdilerse Hamas'ı da aynı şekilde Yahudi köylerine yönlendirdiler. Temelde Türk devleti bu saldırının arkasındadır. İran'ı bu saldırıya ikna eden, Türk devletidir. Türkiye, Hindistan'da projenin dışında kaldığını fark etti. Avrupa'nın ve diğer ülkelerin artık eskisi gibi Türkiye'ye ihtiyacı olmadığını gördü. Dolayısıyla bunu sabote etmek istedi. Hamas'ın bu saldırıdaki asıl amacı Arap devletleri ile İsrail arasındaki yakınlaşmayı durdurmaktı. Arap devletleri ile İsrail'in bir kez daha birbirine düşman olmasını, her iki tarafı zayıflatıp kendilerine muhtaç olmalarını istediler. İsrail, saldırıdan üç gün sonra büyükelçisini ve diğer tüm yetkililerini Türkiye'den geri çekti. Hamas'ın bu saldırısının ardından AKP'ye yakın televizyonlar: "Hindistan ve Avrupa Prensi Selman'ın bu projesi artık bitti. Bu proje artık suya düştü" diye mutluluklarını ifade eden açıklamalar yaptı. Elbette bu savaş İsrail ile Arap ülkeleri arasındaki ilişkileri daha da kötüleştirdi ve soğumaya neden oldu. Her iki taraf da zor bir durumla karşı karşıya kaldı.

İran ve Türkiye Filistin'i kendi çıkarları için kullanıyor

Bu saldırıyla birlikte Arap halkı duygusal olarak heyecan ve coşkuya kapıldı. Araplar İsrail'e karşı hiçbir zaman kazandıklarına tanık olmamışlardı. İsrail askerlerinin gözlerinin önünde öldürüldüğünü, yaralandığını, sürüklendiğini gördüler. Mehdi'nin gelip İsrail'i fethedeceğini sandılar. Bu saldırıdan dolayı heyecanlandılar. Ancak gerçek şu ki, İran yıllardır Filistin meselesini kendisi için kullanıyor, sürekli "Filistin ve Kudüs" diyor ama şu ana kadar İsrail'e ne bir kurşun ne de bir taş atmışlığı yoktur. Erdoğan da aynı şekilde davranıyor. Türk devleti kendisini merkez yapmak istiyordu. Ama bunu göremeyince bozgunculuk yapmaya başladı. Erdoğan'ın politikası bu şekilde, kendini her şeyin merkezi haline getirmek istiyor ama dışarıda kalınca ortalığı karıştırmaya, bozgunculuk yapmaya başlıyor. Bu şekilde muhatap alınacağını sanıyor.

Filistin davasını kendi çıkarları için en insanlık dışı biçimde kullanan, siyasetini Filistinli çocukların kanıyla yürüten Erdoğan ve İran devletidir. Erdoğan kendi çıkarları uğruna Filistin halkını katliama uğrattı. Yoksa Türkiye Gazze için ne yapıyor? Bu büyük bir sahtekarlıktır. "Hamas'ı aşırılıkçı, terörist olarak görmüyorum" diyor. Televizyonlarda "İsrail katliam yapıyor" diye bağırıyor ama bir yandan da her gün milyonlarca dolarlık Azerbaycan petrolünü alıp İsrail'e veriyor. Azerbaycan üzerinden

İsrail'e giden petrol Türkiye üzerinden gidiyor. Eğer sahtekar değilse İsrail'e giden petrolü neden kesmiyor? Erdoğan'ın görev süresi boyunca Türkiye'nin İsrail ile ticareti hacmi on kat arttı. Daha önce ticaret hacimleri 500 milyon dolardı. Ama bugün yaklaşık on milyar dolara ulaştı. Bir yandan petrol veriyor, diğer yandan tüm ihtiyaçlarını karşılıyor. Ama Kuran'dan bir ayet okuyarak o zavallı Filistinlileri aldatıyor.

Birçok Filistinli savaşçı Filistin için eylemler yaptığını düşünüyor. O Filistinli gençlerin niyeti ve düşüncesi budur. Ancak Hamas, Filistin davasına çok zarar verdi. Aslında dünyanın en meşru davası Filistin davasıdır. Filistin, BM tarafından bir devlet olarak tanınmaktadır. Yani Filistin'in durumu tartışmasızdı. Ama Hamas bu davaya çok zarar verdi. Hamas'ın saldırısının ilk üç gününe ait görüntüleri, büyük infial ve tepkilere neden oldu. DAİŞ'e çok benziyor. 1400 kişi öldürüldü. Bunların binden fazlası sivildi. Öldürülenlerin çoğu kadın, yaşlı ve çocuklardı. Kimi gördülerse öldürdüler. Yanlarından geçen her araca ateş ediyorlar. Hamas'a göre İsrailli çocuklar ve kadınlar sivil değil. Dünya bu görüntüleri izledi. Bu videoları bizzat Hamas kendisi yayınladı. Halk, Hamas savaşçılarının yaralıları nasıl tekmelediklerini ve cesetleri çiğnediğini gördü. Oysa Kuran'da ölülere düşmanınız olsa bile saygı duymanız gerektiği bildiriliyor. İsrail'in basını o kadar güçlü olmasına rağmen 20 yıl çalışsaydı Filistin davasına bu görüntüler kadar zarar veremezdi. Özellikle Hristiyan dünyasında Filistin meselesi denilince artık bu manzaralar gözler önüne gelecektir.

Avrupalılar İsrail-Filistin savaşında tarihi boyunca kayıtsız şartsız İsrail'in yanında yer almadı. Her zaman Filistinlilerin haklarını savunuyor ve bunun için İsrail'e baskı yapıyorlardı. Ancak bu sefer tüm Avrupa ülkeleri Fransa, Almanya, İtalya, İngiltere vb kayıtsız şartsız "İsrail'in yanındayız" dedi. Hamas tüm dünyayı İsrail'in safına çekti. Böylelikle İsrail'in Gazze'yi yerle bir etme bahanesine karşı kimse bir şey demedi, kimse sesini yükseltmedi. Çünkü insanlar Hamas'ın servis ettiği görüntülerin korkunçluğunu unutmadı. Geçmişte İsrail saldırdığında tüm dünya kamuoyu ayağa kalkıyordu. İsrail, Hamas'ı durdurmak ve ateşkes yapmak zorunda kalıyordu. Anlaşmalar yapıp ve esirlerini değiştiriyorlardı. İsrail bu saldırıdan önce bu kadar katliam yapamazdı. Ancak bu süreçte Hamas, İsrail'e Filistin halkını yok etmesi için bir gerekçe verdi. Bazıları bu konuda soru sorduğunda İsrail, "İlk üç günün görüntülerine bakalım" diyor. Bizimkiler de çocuk, kadın ve insan değil miydi? Başlatanlar zalimdi. Bunu onlar başlattı". Yani Hamas bu konuda Netanyahu'nun projesine hizmet etmiş oldu.

DAİŞ nasıl ki İslam adına İslam'a zarar verip kötü bir İslam imajı yarattıysa; KDP nasıl ki Kürtler adına Kürtlerin davasına karşı nasıl büyük bir sabotaj yaptıysa; Hamas da Filistin adına Filistin davasına çok zarar verdi.

Hiçbir Arap devleti Hamas'a arka çıkmamış, sahiplenmemiştir. Hamas İsrail'e büyük darbe indirse de tek bir Arap devleti dahi "Hamas'ın yanındayız" diyemedi. Bu devletlerin çoğu ilk hafta Hamas'ı protesto etti. "Sivillere yönelik bu katliamlara karşıyız" dediler. Çünkü bunda bir oyun olduğunu biliyorlar. İsrail'e de bir şey söylemiyorlar. Sadece "Siviller ölmesin" diyorlar. İsraillilerin kendisi de "Sivillerin öldürülmesini istemiyoruz" diyor. Bu saldırıların sebebi Hamas'tır. Mesela İsrail bir binayı vurmadan önce "Burayı boşaltın,10 dakika içinde vuracağız" diyor. Ayrıca "Onlara tahliye etmelerini söyledim ama Hamas izin vermiyor" diyor.

Önderlik Kürt-Arap dostluğunu kurdu

Hamas'ı ayrı, Filistin davasını ayrı ele almamız lazım. Filistin halkının davası meşru ve haklı bir davadır. Önderlik bölgeye geldiğinde ilk olarak Filistin hareketlerinden Demokratik Cephe ve Halk Cephesi ile görüştü. Onlarla Kürt-Arap dostluğu kurdu. Halkların kardeşliği temelinde Filistinlilere tam anlamıyla yardım eden bizim hareketimiz oldu. 1982 yılında Lübnan savaşında El-Fetih'in kendisi İsrail'e karşı savaşmadı. Suriye ordusunun askerleri tamamen kaçtı. Yalnızca Özgürlük Hareketi'nin kadroları savaştı. Arnon Kalesi'ndeki direniş tarihe geçti. İsrailliler, burada büyük bir direnişle karşılaşınca "Burada savaşanlar kesinlikle Arap değil" dedi.

Arnon Kalesi'nde büyük bir direniş yaşandı. O direnişte 8 arkadaşımız şehit oldu. Özgürlük Hareketi Kurdistan'da şehit vermeden önce Filistin'de şehit verdi. Önder Apo, Kürt-Arap kardeşliğinin temellerini kanla yeniden inşa etti. Özgürlük Hareketi bu temelde tüm Filistin ve Lübnan halkının saygısını kazandı. Özgürlük Hareketi Lübnan'da nasıl bu kadar uzun süre kaldı? Önder Apo halk adına gerçek bir ilişki yarattı. Önderlik, halkların özgürlüklerinin birbirine bağlı olduğunu, biri olmadan diğerinin var olamayacağına dikkat çekti. Filistin halkının özgürlüğü Kurdistan halkından bağımsız değildir. Kürtler özgür olmadan, Araplar hiçbir zaman özgür olamayacak. Araplar özgür olmazsa ve aralarında demokrasi gelişmezse Kürtler de özgür olmayacaktır. Önderlik bunu teorik ve pratik olarak gösterdi. Dolayısıyla o günden bugüne Hareket olarak ve Önder Apo'nun düşüncesiyle Filistin meşru davasının yanındayız. Barzaniler gibi ikiyüzlü olmadık. Biz gerçekten Filistin halkının yanındayız. Filistin davası uğruna şehitler verdik. Önder Apo'ya yapılan komplonun sebeplerinden biri de buydu. İsrail neden komploya bu kadar karıştı? Komploda başrolü İsrail oynadı. Çünkü İsrail, "Özgürlük Hareketi bana karşı savaştı" diyor.

Hareket olarak tüm Arap halkının, halklarının yanındayız. Önder Apo'nun Demokratik Ulus Projesi esasen budur. Ancak bazı hareketler Filistin halkını temsil etmiyor. Nasıl ki KDP Kürt halkını temsil etmiyorsa, Hizbullah Kuzey Kurdistan'da nasıl bir karşı örgüt, ajan ise ve Kürt halkını temsil etmiyorsa; Hamas da Filistin halkını temsil etmiyor.

Hamas artık Katar Emiri'nin, Erdoğan'ın ve İran istihbaratının elinde bir piyon haline geldi. Türk devleti İdlib'i ve ardından Efrîn'i işgal ettiğinde Hamas Erdoğan'ı tebrik etti. Yine Türk devleti Cerablus'u işgal ettiğinde Hamas hiçbir zaman "Burası Arap toprağı, bunu neden yapıyorsunuz?" demedi. Tam tersine açıkça Erdoğan'ı tebrik etti. Hamas'ın Araplarla, Arap halkıyla ve Arap milletiyle hiç bir alakası yok. Erdoğan şimdi Körfez devletlerini zor duruma düşürmek için Arap milletiyle oynamak ve bu şekilde onlardan birkaç milyon dolar almak istiyor. Bütün sorunu bu. Onun sorunu Filistin ve Arap halkı değil. Arapların en büyük düşmanı Erdoğan'dır.

Kürt halkının davası meşru olduğu gibi Filistin halkının davası da meşru ve haklıdır. Gazze'de yaşanan katliamların karşısındayız. Maalesef

dr bahoz hamas saldırısı.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:52 Page 23

bu kirli hesapların ortasında Karabağ'da Ermeni halkı katledildi, kimse sesini çıkarmadı. Kurdistan'da Kürt halkı katlediliyor kimse sesini yükseltmiyor. Binlerce Gazzeli de öldürüldü. Sivil insanlar bu yozlaşmış politikaların ve emperyal hesapların kurbanı oluyor. Biz bütün bu katliamcı politikalara karşıyız.

Önderliğin Demokratik Ulus Projesi bölgedeki çelişkilerin çözüm anahtarıdır

Siyonizm, Yahudilerin ulus devlet fikridir. İsrail farklıdır, Siyonizm farklıdır. Anti-semitizm farklı. Siyonizm, Yahudilerin milliyetçi düşüncesidir. Baas, Arapların milliyetçi düşüncesidir. Ne Baasçı ne de Siyonist fikirler Filistin meselesini çözemez. Her ikisi de yalnızca kan dökülmesine ve katliamlara yol açar. 80 yıldır bu böyle devam ediyor. Bu katliamcı politikaları değiştirmenin tek bir yolu var; o da Önderliğin Demokratik Ulus Projesi'dir. Bu bölgenin insanları 5 bin yılı aşkın süredir bir arada yaşıyor. Tarih, kültür ve inançlar onların ortak değerleridir. Sosyal olarak bağlantılıdırlar. Kürtler, Araplar ve diğer halklar için kavim düşüncesinden yola çıkarak bir çözüm bulamazsınız. Yakın gelecekte Filistinliler ve İsrailliler meselenin çözümü için Önder Apo'nun Demokratik Ulus Projesi'ni esas almaya çalışacaklardır. Çünkü başka bir şansları yok. Önder Apo'nun projesine sahip çıkacaklar.

Biz hareket olarak Hamas'ın siyasetinin yanında değiliz, Netanyahu'nun siyasetinin de yanında değiliz. Bizim politikamız Demokratik Ulus Projesi'dir ve üçüncü çizgi politikasıdır. Hamas'ın çizgisi Filistin halkını kurtarmıyor, Netanyahu'nun çizgisi de Yahudileri katliamdan kurtarmıyor. Yahudiler için daha fazla katliam tehlikesi yaratıyor. Netanyahu'nun politikası Yahudi halkına yönelik katliam tehdidini teşvik ediyor. Çünkü 6 milyon Yahudi var ama diğer tarafta 350 milyon Arap var. Netanyahu'nun bu politikası Yahudi halkını kurtarmayacaktır. Yahudilere karşı daha fazla öfke ve nefret yaratıyor.

Önder Apo savunmalarda milliyetçilik fikrini çok iyi anlattı. Bunu halklara çok iyi anlatmamız, kavratmamız gerekir. Halklara çözümün yolunun Önder Apo'nun "Demokratik Ulus Projesi" olduğunu anlatalım. İnsanlar bizi her zamankinden daha fazla dinleyecektir. Çünkü insanlar çözüm arıyor. Yahudiler artık katliama uğramaktan korkuyorlar. Gazzeliler "Gazze'den sonra sıra Diff'te" diyor. Hasan Nasrallah da paniğe kapıldı ve "Sıra Lübnan'da" dedi. Herkes katliamlardan korkuyor. Çünkü mevcut savaş ve siyaset sadece katliam yaratıyor. Şu anda bizler katliam siyasetini değil, ortak yaşam siyasetini geliştirmek mecburiyetindeyiz. Herkes için ortak yaşam ve özgürlük politikasını izlememiz lazım.

Türk devletinin ve Erdoğan'ın yaptığı tek şey Özgürlük Hareketi'ni nasıl ortadan kaldırabiliriz politikasını aktif şekilde yürütmeleridir. "Karabağ'da Ermenileri öldürdüler. YPG oraya gitti biz de o yüzden oraya gittik" dediler. Neredeyse "YPG Ukrayna'da savaşa girdi" diyecekler. "Gazze savaşında İsrail ordusunun arasında PKK ve YPG'yi görürsek şaşırmamalıyız" diye anti propaganda yürütüyorlar. AKP'liler, "YPG de İsrail'e gitti. Rojava hattını Akdeniz'e kadar götürecekler. YPG bir taraftan Efrîn'i kurtaracak diğer taraftan Ürdün'e kadar ulaşmaya çalışacak" diyorlar. Bunun bir oyun ve sahtekarlık olduğunu bilmeliyiz. AKP, Arap halkıyla Kürt halkı arasındaki ilişkiye zarar vermek istiyor. Güvensizlik ve şüphe yaratmaya çalışıyor.

Rojava'da halkların birliğini bozamadılar

Kürt halkının ve Arap halkının birliği Rojava, Kuzey ve Doğu Suriye temelinde yaratılmıştır. Önder Apo'nun Demokratik Ulus fikri ile aslında tüm halkların birliği burada sağlanmıştır. Ne kadar istedilerse de bu birlikteliği bozamadılar. Şimdi de bu Gazze meselesini kullanıp Arap halkının kafasında soru işareti yaratmaya çalışıyorlar. Bizim tutumumuz açıktır, nettir. Filistin halkının yanındayız. Hamas'ın çizgisine karşıyız. Hamas Filistin halkını temsil etmiyor. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Mahmud Abbas da "Hamas'ın Filistin halkıyla hiçbir ilgisi yoktur" diyor. Filistin halkına karşı asla İsrail'e yardım etmeyeceğiz. Sadece Arap halkına karşı değil, hiçbir halka karşı hiç bir iktidar gücüne yardım etmedik, etmeyeceğiz de. Çünkü bu devrimci ilkelerimize aykırıdır.

Soykırımcı Türk devleti, Rojava'da savaş ve keşif uçakları ile su ve elektrik istasyonlarını vurdu; ne Amerika, ne İsrail, kimse sesini çıkarmadı, tepki göstermedi. Bu güçler Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı yok edildiğinde en az Türk devleti kadar seviniyorlar. Amerika, Özgürlük Hareketi'nin yönetimi olan arkadaşlarımızın tutuklanmasına ödül açıklamadı mı? Bu konuda açık olmamız gerekiyor.

İsrail ve Hamas arasında Gazze'de yürütülen bu savaşın bu şekilde devam etme ve yayılma ihtimali var. Lübnan da savaşa girebilir. İsrail Hizbullah'a karşı Lübnan'a girerse savaş Şam ve Tahran'a kadar yayılabilir. Her durumda savaş tüm bölgeyi etkiliyor. Netanyahu, "Bu savaşla birlikte başka bir Ortadoğu ortaya çıkacak" diye boşuna demedi. Bu sadece onun dileği değil. Objektif olarak da böyle olacak. Birçok denge değişecek. Çözüm bölge halklarının birliğidir, kardeşliğidir. Dincilik, milliyetçilik, mezhepçilik ve şovenizm değildir. Sadece insanların değil, tüm canlıların bu doğada bir arada özgürce yaşaması gerekir diyoruz. Bu doğa herkese yeter. Ortadoğu zengin bir coğrafyadır. Boş yere "Altın Hilal" denmiyor. Herkese yetecek kadar yaşam kaynağı var. Herkes burada özgürce yaşayabilir. Siyasetimizin özü budur. Ancak tüm gelişmelere - siyasi ve askeri açıdan- hazır olmamız gerekiyor. Türk hükümeti ve Erdoğan, Özgürlük Hareketi'ne karşı Qendîl için İran'la ittifak yapmaya uğraşıyor. Bir yandan da İsrail'den bize saldırmak için bazı teknikler almayı düşünüyor. Ayrıca Qendîl ve Garê'ye saldırmak için Amerika'dan F-16 savaş uçakları almaya ve yine Rojava'ya saldırmaya çalışıyorlar. Erdoğan'ın tek derdi bu ve bu savaştan bazı çıkarlar elde etmek istiyor.

Özgürlük Hareketi artık sadece Kürtlerin hareketi değil, tüm bölge halklarının hareketidir. Bu gerçeği tüm bölge halklarına anlatmamız gerekiyor. Yaşanan gelişmeleri yakından iyi takip edip askeri güç olarak da dikkatli olmalıyız. Her şeye hazırlıklı olmalıyız. Madem herkes "Ortadoğu değişecek" diyor, yarın ne olacağı belli değil. Bu nedenle işgal altındaki topraklarımızı özgürleştirmek ve demokratik bir Suriye'yi inşa etmek için her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor. İşgal altındaki toprakları, Efrîn'den Serêkaniyê'e tüm işgal alanlarını özgürleştirmek için de hazırlıklı olmalıyız.

Nasıl ki Ermenilerin ve Gazzelilerin kanı üzerinde kirli oyunlar oynadılarsa, bölgedeki Kürtlerin ve Arapların kanı üzerinde de kirli oyunlar oynamaya çalışacaklar. Buna çok ciddi bir şekilde hazırlıklı olmalıyız.

Gerçek şu ki Erdoğan'ın başı büyük dertte ve sıkışmış durumda. Böyle devam edemez. Türk devleti derin bir ekonomik kriz yaşıyor. Bu yüzden bir çıkış kapısı arıyor. Suudi Arabistan'a, Katar'a, Kuveyt'e ve başka yerlere gitti. Ekonomik destek arıyor. Ancak bir adım ileriye gidemedi. İç sorunlarını bile çözemiyor. Erdoğan seçimi kazandı ama hiçbir şey değişmedi. Türkiye'de durum daha da kötüleşti. Ekonomi gittikçe zayıfladı. Türk parası daha fazla değer kaybetti. Toplum için hayat zorlaştı, halkın memnuniyetsizliği arttı. Türkiye'de hem iktidar, hem de muhalefet krizde. CHP de parçalanmış durumda. Var olan tek muhalefet sadece Kürtler. Onlar da devletin ciddi baskısı ve terörü altındadır. Bu nedenle Kürt muhalefeti güçlü bir irade ortaya koyamıyor. Kendisini tam olarak toplumla bütünleştiremediğinden dolayı zayıf kalıyor. Belli bir dereceye kadar etkileri var ama mevcut potansiyeli örgütlü kılmada yetersiz kalmaktadırlar.

Türk devleti ve Erdoğan bir çıkış aramakta ve bu çıkışı Rojava'ya saldırarak gerçekleştirebilir. Ancak Gazze'deki bu savaş Erdoğan gibi diktatörleri alaşağı etmesi de mümkün. Bu uzak bir ihtimal değil. Eğer halkların demokratik devrimci hamlelerinin önünü açılırsa, Türkler de, Araplar da, Kürtler de bu diktatörlükten kurtulacaktır. Bugün veya yarın olmayabilir ama bu süreç başlamış durumdadır. Bütün bunları görmemiz ve kendimizi buna göre hazırlamamız gerekiyor. Kesinlikle tehlikenin büyük olduğunu görmeliyiz. Türk devleti yarın Rojava'daki binaları bombalayabilir. Annelerimizi, çocuklarımızı katledebilir. Bu, düşmanın yapmayacağı bir saldırı değildir. Bunu görmemiz ve ona göre tedbir almamız gerekiyor. Bu nedenle her türlü saldırı ihtimaline hazırlıklı olmalıyız. Savaşın nereye kadar gideceği de belli değil. Bütün hegemonik güçler bu konuda net bir şey söyleyemiyor. Ne kadar ileri gideceğini bilmediklerini söylüyorlar. Tehdit altında olan bir halk ve halkın umudu olan Özgürlük Hareketi olarak bu sürecin herkesten daha fazla muhatabıyız. Bu yüzden kendimizi hem büyük tehlikelere hem de büyük devrimci hamlelere hazırlamamız gerekiyor.

Buna bağlı olarak Medya Savunma Alanları'ndan Zap ve diğer bölgelere yönelik düşman saldırıları başka bir aşamaya geçebilir. KDP'nin düşmanca politikası bu durumu açıkça gözler önüne sermektedir. Türk devleti açık bir şekilde askerlerini helikopterlerle KDP'lilerin yanlarına indiriyor. Türklerin işgal edip tuttuğu noktalarda KDP'liler Türk askerlerinin güvenliğini tutuyor, tanklarını, mevzilerini koruyor. Bu şekliyle KDP'nin durumu gittikçe daha fazla netlik kazanıyor.

Bu kış saldırılar devam edecek ve durmayacak gibi görünüyor. Bu durum bizi de ilgilendiriyor. Hatta devrimimiz üzerinde merkezi bir etki yaratıyor. Düşman, Önderlik üzerindeki tecridi derinleştirmekte ve Hareketimize yönelik saldırılarını artırmaktadır. Bunu Özgürlük Hareketi'nin bu gelişmelerden faydalanmaması, inisiyatif kullanmaması ve halklar adına devrim yaratmaması için yürütüyor. Özgürlük Hareketi ve halk bu süreçten yararlanmasın diye Özgürlük Hareketi'ni baskı altında tutmak, zayıflatmak istiyorlar.

Halkların özgürlüğü ve geleceği ortak yaşamdadır

Rojava'daki durumla ilgili olarak bir Kemalist ile bir Baasçının zihniyeti arasında hiçbir fark olmadığı söylenebilir. Bunlar şovenist ve milliyetçidir. Ancak rejim şimdi zayıf ve parçalanmış durumda. Küçük bir darbe ile düşer, yıkılır. Korkuları bundandır. İsrail, Halep ve Şam'ı sürekli bombalıyor, ama rejim korkudan sesini çıkarmaya cesaret edemiyor. Çünkü rejim en zayıf durumunu yaşıyor. Rejim, 2013 sürecine göre daha zayıf. Ancak buna rağmen şovenist ve diktatör zihniyetinden vazgeçmiyor. Şovenistlerin ve diktatörlerin bu zihniyeti, mezara gitseler bile vazgeçmeyecekleri bir zihniyettir. Dêrazor'da yaşanan son olaylar bunun kanıtıdır. Rejim ve İran, "Milliyetçilik dalgasıyla Arap halkını devrimden koparabilir miyiz ya da Arap halkını devrime karşı ayağa kaldırabilir miyiz?" gibi kirli planlar yapmaktadırlar.

Dêrazor'da Ebû Xewle denen kişi eliyle çok kötü bir plan vardı. Rusya, İran ve Rejim bu işin içindeydi. Tam olarak bilmiyoruz, belki Koalisyon'un eli de bu işin içindedir. Bildiğimiz şey, birçok devletin bu işin içinde olduğudur. Devrime darbe vurup bölge halklarını birbirine kırdırmak istediler. Bunların asıl amacı Kürtlerin ve Arapların birliğini bozmak, Kürtler ve Araplar arasında bir savaş çıkarmaktı. Bu yüzden Ebû Xewle'ye silah ve cephane verdiler. Ancak bu fark edildi ve bu kirli oyun bozuldu. Geç de olsa bir müdahale oldu ve bu oyun bozuldu. Çok tehlikeli bir oyundu. Bölgede QSD ile halkı karşı karşıya getirmek istediler. Kürtleri ve Arapları katletmek istiyorlardı. Gazze'de bir tarafta Yahudiler, diğer tarafta Filistinliler nasıl katlediliyorsa, aynısını Hesekê ve Dêrazor'da da yapmak istiyorlardı. Bu kadar geniş ve tehlikeli bir plandı. Bu nedenle Türk devletinin Dışişleri Bakanı "Bu daha başlangıç" diyordu. Plan ve hesapları, meselenin Hesekê, Reqa ve Minbic'e kadar uzanan bir Kürt-Arap savaşına dönüşmesiydi. Bu şekilde Kürtlerin Arapları öldürmesini, Arapların da Kürtleri öldürmesini istiyorlardı. Bu dış güçlerin bir oyunuydu ve Dêrazor halkıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Dêrazor halkının mağduriyeti varsa bu Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi tarafından çözüme kavuşturulacaktır. Hizmet sorunu sadece Dêrazor halkının sorunu değil. Bu sorun Qamişlo'da, Kobanê'de, Minbic'te, Hesekê'de de var. Birçok eksiklik var, ilgili kurumlarımızın çözmesi gerekiyor. Ancak Dêrazor'daki sorun bu sorunlardan kaynaklanmıyordu. Büyük bir oyun vardı ve bunu Dêrazor halkının da bilmesi gerekiyor. Dêrazor'da bir katliam yapmak istediler. Rejim bu şekilde Dêrazor'dan intikam almak istiyordu. Rejime ilk karşı çıkan Dêrazor halkı oldu. Rejim bu kirli oyunla onları kandırıp, QSD tarafından işlenecek katliamlarla yüz yüze bırakmak istiyordu. Bu oyun tutmadı, boşa çıkarıldı. Tüm QSD savaşçılarının ve Dêrazor Askeri Meclisi'nin yanı sıra tüm Kuzey ve Doğu Suriye ile Dêrazor halkının da bu gerçeği iyi bilmesi ve bu oyunu görmeleri gerekiyor.

Bu oyun fark edilerek boşa çıkarıldı. Yine aşiretler ile QSD arasında bir savaş çıkarmayı başaramadılar. Ayrıca Kürt-Arap savaşına da dönüştüremediler. Bölgedeki Araplar neredeyse on yıldır devrimin içinde. Dêrazor gibi bazı bölgeler de yaklaşık altı yıldır Önder Apo'nun Demokratik Ulus fikrinin doğruluğunu ve gerçeğini anlamış durumda. Onlar da bu oyunu biraz anladılar. Bu oyuna bu yüzden gelmediler, alet olmadılar. Kürt halkı da bu meselenin özünü anladı. Halkların kardeşliğine darbe vurmak istediklerini anladı. Amaçları halkları birbirine düşman edip katliamlar yapmaktı. Ancak ne Kürtler, ne Araplar, bu bölgenin hiçbir bileşeni bu oyuna gelmedi.

Şimdi bu Gazze meselesiyle, İsrail-Hamas savaşıyla her yerde şovenizm ve milliyetçilik ruhunu güçlendirmek, halkları birbirine düşman etmek, katliamlar yapmak istiyorlar. Böyle bir tehlike var. Bu nedenle insanlarımızı her zamankinden daha fazla eğitmeliyiz. Mevcut süreci ve kirli oyunları doğru kavratmamız gerekiyor.

Bölge halklarının geleceği, özgürlüğü ve istikrarı, halkların kardeşliği ve ortak yaşamda yatmaktadır. Aksi takdirde katliamların dışında bir şey olmaz. Katliam sadece bir halk üzerinde değil herkesi kapsar.

Ayrıca kapsamlı saldırılara da hazırlıklı olmamız gerekiyor. Bu kış gerçekten çok kritik. Herkesin eli tetikte. Herkes elindeki tüm kartları kullanmaya hazır. Halkımızın ve bölge halkının kurban olmasına izin vermememiz gerekiyor. Fillerin ayakları altında ezilen çimen olmasına müsaade etmememiz gerekiyor. Bizim de esas bir güç olmamız, öncülük rolü oynayarak bölge halklarının özgür olma yolunu açmamız gerekiyor. Başarılı olalım ki tüm bölge halkının özgürlüğünün önünü açalım. Esas hazırlıklarımız ve planlamamız bunlar olmalıdır.

■■■

Ferze Dersim-Alevilik son.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:53 Page 24

SİSTEMİN ALEVİLİĞE DAYATTIĞI SOYKIRIM KISKACI ANCAK MÜCADELE İLE PARÇALANIR

Kürt, Alevi ve sosyalistlerin düşmanı olan AKP-MHP faşizminden katliam, inkâr, tehcir ve soykırım uygulamaları dışında başka bir şey beklenemez. Bu yapılarla ilişkilenen, bunlardan medet uman, bunların oyunlarına alet olan kişi ve çevreler işbirlikçi, ihanet konumunda olduklarını bilmelidirler. Günümüzde düşkünlük kavramı en gerçek manasıyla bu kişi ve çevreler için geçerli olmaktadır. Aleviliğin özü zalime karşı olmak, zulme karşı direnmek, ezilenden, haksızlığa uğrayandan yana olmaktır. AKP-MHP faşist bloğunun safında yer almak bireysel çıkarlar uğruna Alevilikten kopmayı, ona ihanet etmeyi ve Alevi katliamına ortak olmayı ifade etmektedir ki esas anlamda düşkünlük budur.

Ferze Dersîm

Bölgemizin uluslararası hegemon güçlerin çıkarları temelinde yeniden dizayn edilmek istendiği bir süreçte Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi öncülüğünde halkların, inançların, demokratik, özgür birlikteliğinin sağlanmaya çalışıldığı kritik bir mücadele sürecinden geçmekteyiz. Bu süreçten bölgedeki bütün halklar ve inançlar etkilenmekte ve aslında kapitalist modernite güçleri ile Demokratik Modernite güçleri arasındaki mücadele tüm halkların ve inançların geleceğini, kaderini belirlemektedir. Halkların ve inançların özgür ve eşit birlikteliğini ifade eden, bunun büyük ve soylu mücadelesini veren Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için uluslararası tüm emperyal güçler, TC faşizmine her türlü desteği vermektedir. Onun tüm savaş suçu sayılan uygulamalarına göz yumarak saldırtıldığı açık bir gerçeklik olmaktadır. Dolayısıyla bu süreci doğru tahlil etmek ve tehlikeleri doğru tespit etmek, buna karşı yürütülecek mücadelenin de nasıl olması gerektiğini belirleyecektir.

Ortadoğu ve Kurdistan merkezli süren Üçüncü Dünya Savaşı sadece egemenlerin kendi aralarındaki çelişkilerin bir eseri değil, aynı zamanda bir bütünen kapitalist sistemin sürdürülemezlik noktasına gelmesinin de bir sonucudur. Bu açıdan bu savaşın sonucunda ya halklar ve inançlar daha demokratik daha özgürlükçü bir sistemle krizden çıkacaklar ya da sistem kendini bir biçimde yenileyerek baskı ve sömürüsünü katmerli hale getirecektir. Bundan da anlaşıldığı üzere bu süreç egemen tekeller için varlık ve yokluk anlamına gelmektedir. Bu nedenle de geçen yüzyılda biçimlenmiş kuralların hiçbiri artık geçerli değildir. Bu kurallar çerçevesinde sistemleştirilen hukuk ne ulus devlet nezdinde ne de uluslararası ilişkilerde başat ilişki değildir. Geçmiş sistemi çağrıştıran, onu temsil eden BM gibi, AİHM gibi kurumlar da kâğıt üzerinde kalmıştır. Bu zeminlerin halkların mücadelesi için tamamen anlamsız hale geldiğini ifade etmek istemiyoruz, fakat geçmişteki gibi etkilerinin olacağını düşünmek de yanılgı olacaktır. Bu nedenle bu savaşta nükleer silah da kullanılabilir, soykırım da yapılabilir, insanlığın daha önce görmediği biçimde katliamlar da pratikleşebilir. Bu gerçekliği hiçbir zaman gözden kaçırmamamız gerekiyor.

Halk olarak zaten soykırım sürecinden geçiriliyoruz. Fakat sadece son bir yılda dünyada gerçekleşen örnekleri incelersek sürecin niteliğini açıklıkla fark ederiz. Faşist TC destekli Azerbaycan daha kısa bir süre önce açıkça Ermeni halkını Karabağ'dan sildi ve aslında uluslararası hukukta tanımlanan soykırım fiilini açıktan gerçekleştirdi. Fakat bırakalım bu devlete yaptırım uygulanmasını ciddi hiçbir tepki bile gösterilmedi. İsrail'in Gazze'de insanlığa karşı işlediği suçların ise haddi hesabı yok. Buna karşılık devletlerin nasıl tavır aldığı ise ortadadır. Üçüncü Dünya Savaşı işte bu şekilde pratikleşmektedir. İttifaklar, kamplar ve çatışmalar bu zeminde gerçekleşmekte ve bu sürecin belirleyici unsuru güç olmaktadır.

Devletçi sistem geçirdiği binlerce yıllık evreden sonra tekrar ilk çıkış noktasına geri dönmüş ve zordan başka geçerli bir akçenin olmadığı, orman yasasını tekrardan başat hale getirmiştir. Devletçi barbarlık bir kez daha elinde son model teknolojik araçlarla halklara ve insanlığa hem maddi hem de manevi olarak saldırmaktadır. Ahlaki ve politik toplumun sınıfsal, toplumsal direnişleri ile elde ettikleri kazanımlarını bir çırpıda rafa kaldırmak istemeleri bu nedenledir. Önder Apo ulus-devleti kapitalist sistemin üç sac ayağından biri olarak tanımladı. Ulus-devletin çekirdeğinin ise faşizm olduğunu geniş bir biçimde izah etti. Faşist çekirdek çeşitli retoriklerle gizlenmeye çalışılsa da ulus-devlet zemininde sürekliydi. Üçüncü Dünya Savaşı'nın şiddetlenmesiyle birlikte ulus-devlet bu retorikleri bir tarafa kaldırdı ve faşizm daha açık sergilenir hale geldi. AKP-MHP faşizminin Türkiye'deki iktidarını sürdürmesini bu genel eğilimden azade düşünmemek gerekir.

Öte yandan bu dönem halkların ve toplumsal güçlerin büyük çıkışına da olanak tanımaktadır, çünkü maskeli tanrılar maskelerini indirmiştir. Çıplak egemenliğe karşı toplumcu güçlerin mücadeleyi daha fazla yaygınlaştırma olanağı doğmuştur. Faşizme karşı mücadele geniş toplumsal kesimleri bir safta toplama imkânı oluşturmaktadır. Yine faşizm ve savaşın kaotik ortamı topluma ve halklara stratejik ve taktik ittifaklar geliştirme şansı vermektedir. Bunu sabit bir formül olarak ele almamak gerekir. Tüm dünya savaşlarının devrimlere zemin olduğunu da görmek gerekir. Fransız Devrimi'nden Ekim Devrimi'ne birçok örnekle bu belirleme doğrulanabilir. Fakat binlerce yıl önce kadın şahsında kırdıkları toplumu bir kez daha acımasız koşullarda köleleştirme imkânları da vardır! Bu tehlike görmezden gelinerek ne siyaset yapılabilir ne de devrimci mücadele ilerletilebilir.

O nedenle bölgede ve özellikle savaşın en fazla yoğunlaştığı Kurdistan coğrafyasında yaşayan tüm halklar ve inançlar süreci ve sürecin kendileri için ortaya çıkaracağı tehlikeleri görüp, hissederek şimdiden kendilerini doğru temelde konumlandırmalı, sürece sıradan yaklaşmamalı, oluruna bırakma gafletine düşmemelidir. Bu süreçten özgür temelde varlığını güçlendirerek çıkmanın mücadelesini yükseltmeli ve Demokratik Modernite güçlerinin zaferi için tüm gücünü ve imkânlarını seferber etmelidir. Tüm toplumsal kesimlerin, halkların ve inançların özgür temelde varlıklarını sürdürmeleri ancak Demokratik Modernite güçlerinin zaferiyle mümkün olabilir. O nedenle sürecin tahlili, tehlikelerinin görülmesi kadar buna karşı kendini nerede ve nasıl konumlandırmak gerektiği de önem kazanmaktadır.

Kürt Alevi toplumu hem etnik hem inançsal anlamda soykırım saldırılarına maruz kalmaktadır

Önümüzdeki süreçte en fazla etkilenecek olan da Kürt Alevi toplumu ve Alevilik inancı olacaktır. Kürt Alevi toplumu hem etnik hem inançsal anlamda soykırım saldırılarına maruz kalmaktadır. Zaten Ortadoğu coğrafyasında tarihin pek çok sürecinde Aleviler, Êzidîler ve Müslüman olmayan diğer halklar hep katliamlara maruz kalmıştır. Êzidîlerin yaşadığı 74 Ferman, Ermeni, Asuri-Süryani soykırımı ve Alevilere dönük yapılan katliamlar önümüzdeki süreci tahlil ederken bu katliamları göz önünde bulundurmamız gerekir. Sadece TC'nin yüz yıllık tarihinde Alevilere dönük onlarca katliam yaşanmıştır. Koçgiri, Dersîm 38, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi katliamı Alevi toplumuna karşı geliştirilen katliamlardan olmaktadır. Bugün hala inançlarından dolayı dışlanan, horlanan, saldırılara maruz kalan Aleviler bu anlamda bu inkârcı ve soykırımcı sisteme karşı en önemli mücadele dinamiği olmaktadır.

Günümüzde Ortadoğu ve Türkiye'de iktidarda bulunan faşist yapılar ideolojik olarak dincilik ve milliyetçilikten beslenmektedir. Kendinden olmayanın dışlandığı, katliamlardan ve soykırımdan geçirildiğini bu süreçte Kurdistan'da, Filistin'de, Karabağ'da hepimiz gördük ve yaşadık. Bu tür yaklaşımların önümüzdeki süreçte daha da yaygınlaşacağını belirtebiliriz. Savaş şiddetlendikçe iktidarcı-devletçi yapılar bu süreçten başarılı çıkmak adına her türlü insanlık dışı yaklaşıma girecek. O nedenle bu faşist yapıların ve onların ideolojik olarak benimsedikleri dincilik ve milliyetçilik zehrinin hedefinde yer alan halkların ve inançların gelmekte olan bu büyük tehlikeyi karşı şimdiden kendilerini korumaları, konumlandırmaları gerekmektedir. Özellikle Kürt Alevi toplumu böylesi bir saldırının en temel hedefi olduğunu bilerek şimdiden gelişmesi muhtemel katliam süreçlerine kendisini hazır hale getirmesi gerekiyor. Bu duruma sıradan yaklaşmak, tehlikeyi önceden görmemek, sanki böyle bir tehlike yokmuş gibi yaşamına devam etmek, hatta kısmi de olsa kimi çevrelerin bu faşist devlet ve iktidar yapılanmasından medet umması tam bir gaflet durumu olacaktır. Böylesi yaklaşımlar katliamlara kendini açık hale getirmek demektir.

Kürt, Alevi ve sosyalistlerin düşmanı olan AKP-MHP faşizminden katliam, inkâr, tehcir ve soykırım uygulamaları dışında başka bir şey beklenemez. Bu yapılarla ilişkilenen, bunlardan medet uman, bunların oyunlarına alet olan kişi ve çevreler işbirlikçi, ihanet konumunda olduklarını bilmelidirler. Günümüzde düşkünlük kavramı en gerçek manasıyla bu kişi ve çevreler için geçerli olmaktadır. Aleviliğin özü zalime karşı olmak, zulme karşı direnmek, ezilenden, haksızlığa uğrayandan yana olmaktır. AKP-MHP faşist bloğunun safında yer almak bireysel çıkarlar uğruna Alevilikten kopmayı, ona ihanet etmeyi ve Alevi katliamına ortak olmayı ifade etmektedir ki esas anlamda düşkünlük budur. Özüne ters düşmüş, Alevilik felsefesinden ve inancından kopmuş, dünyevi arzularının kölesi olmuş bu kişi ve çevrelerle iğdiş edilmiş bir AKP-MHP Alevisi yaratılmak istenmektedir. Bu da Alevilere reva görülen soykırım politikasının farklı tarzda hayat bulmasını ifade etmektedir. Bugün Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde oluşturulan "Alevi-Bektaşi Kültür ve Cemevi Başkanlığı'', bu başkanlık üzerinden kendilerine boyun eğen çevrelere vaat edilen maaş ve fonlar tamamen iğdiş edilmiş, özünden koparılmış sistem Aleviliğini yaratma politikasının aparatları, uygulamaları olmaktadır. Genel anlamda Alevi toplumunda bunu görme ve karşı çıkma olsa da Cem Vakfı gibi işbirlikçi, ihanetçi ve Aleviliği çıkarları için kullanmak isteyen kimi çevreler ve kişilikler üzerinden bu soykırım politikası hayata geçirilmek ve diğer tüm Alevi toplumuna kabul ettirilmek istenmektedir.

İslamiyet'in ilk çıkış süreçlerinde iktidarı ele geçirip, dini buna alet eden, her türlü kirliliğini din kisvesiyle gizleyen, iktidarını korumak için her türlü zulüm ve katliamı yapmaktan çekinmeyen, Ehl-i Beyt katliamdan geçirmeye kadar işi vardıran Emevi Hanedanlığı, onun başında bulunan Muaviye ve oğlu Yezit ne ise bugün AKP ve Tayyip Erdoğan'da odur. Muaviye'nin, Yezit'in günümüz versiyonu Erdoğan'dır. Erdoğan'a biat eden, onun emrine giren, kirli politikalarına alet olan herkes ve çevrenin Alevi düşmanlarının safına geçtiğini, bu anlamda hainleştiği bilinmelidir. Bu kişi ve çevreler teşhir edilmeli, bu hain ve düşkünlerin amaçlarına ulaşmamaları için gereken her türlü mücadele, bedeli ne olursa olsun yürütülmelidir. Pir Sultan'ı idam eden Hızır Paşa'nın soyundan olduğunu bilerek, Pir'in de emrettiği tarzda "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan'' şiarıyla yola sahip çıkmalı, yolu koruyup sürdürmesini bilmeliyiz.

Devletten maaş alan, buna tenezzül eden, devletin arpalığından beslenen kişiden Pir olmaz. Pir Alevilerin toplumsal önderidir. Önderlik görevlerini yerine getirdiği, yolu sürdürdüğü sürece talipleri rızalık esasına dayalı çıralıklarıyla onun her türlü ihtiyaçlarını zaten gidermektedirler. Aleviliğin toplumsallığında devlet ve iktidara yer yoktur. Alevilik doğal toplum inancı olarak bin yıl-

Ferze Dersim-Alevilik son.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:53 Page 25

lardan bu yana "Rızalık Toplumu" olarak kendi kendine yetmesini bilmiştir. Nefsini terbiye etmeyen, dünya malına göz diken, eline, beline, diline sadık olmayan, Muaviye soyuna boyun eğen, biat eden ve birkaç kuruş için yolu terk eden kişiden Pir'de olmaz, Alevi de olmaz. Bu kişiler yol düşkünüdür ve yol düşkünlerinin toplum içine çıkacak yüzleri dahi olmamalıdır. Eğer şu anda bunlar hiç utanmadan Alevilik adına konuşup, ahkam kesiyorlarsa ve Aleviliği çıkarları temelinde pazarlıyorlarsa bunda bizlerin de büyük kabahati vardır. Bunlara karşı örgütlenerek, bir araya gelerek, sesimizi yükselterek, bunları her yerde teşhir ederek toplum içine çıkamaz hale getirebilmeliyiz. Bunlar yolu satanlardır, pazarlayanlardır. Bunlara karşı güçlü bir mücadele verilmeden yolu korumak da, sürdürmek de mümkün olamaz.

Çıkara dayalı, hain, düşkün kimi kişi ve çevreler eliyle iğdiş edilmiş bir Alevilik yaratılmak istenmektedir. Diğer bir taraftan CHP eliyle Alevi toplumu devletçi, iktidarcı sisteme entegre edilmek istenmektedir. Hain ve düşkünler eliyle hayata geçirilmek istenen bu planların, harcanan çabaların fazla başarı şansı yoktur. Alevi toplumsallığı ve kültürü bunu kabul etmez, dolayısıyla fazla başarılı olma şansları da yoktur. Esas tehlike laiklik, çağdaşlık, modernlik adıyla CHP üzerinden Alevi inancını, toplumsallığını ve bilincini çarpıtarak sistem içileştirme girişimi olmaktadır. CHP, bu tekçi, faşist, ulus-devlet yapılanmasının kurucusudur. Alevilerin, Kürtlerin ve sosyalistlerin katliamı üzerinden bu faşist yapılanmayı ortaya çıkarmıştır. Bunu göz ardı ederek yapılan her türlü değerlendirme gerçekleri çarpıtma anlamına gelecektir. Bilinen pek çok Alevi katliamı CHP iktidarları döneminde gerçekleşmiştir. Kürt Alevilerinin dilinin yasaklanması ve günümüzde ortadan kaybolma tehlikesi ile karşı karşıya gelmesinin sorumlusu tekçi, faşist devlet zihniyetinin soykırım politikalarının temelini atan ve günümüzde de bu politikalara ortak olan, devlet zihniyetinin ayakta kalması için çalışan CHP olmaktadır. Yine yüz yıl içerisinde on yıllarca iktidarda kalan CHP, Aleviliğin bir inanç olarak tanınması, kendi kültürünü ve inancını hiçbir baskıya uğramadan sürdürmesi konularında tek bir girişimde dahi bulunmamıştır. Aleviliği kendisi için oy deposu olarak gören, Alevi toplumunu sisteme entegre etme görevini üstlenen, ama Aleviliğin tanınması ve özgürce kendini ifade etmesi adına hiçbir çabanın içine girmeyen CHP'nin kendisidir. CHP'nin bu yaklaşımı teşhir edilmeden, bunun etkisinden kurtulmadan ve bu faşist, çıkarcı ve soykırımcı zihniyet mahkûm edilmeden Aleviliğin kendini güvende hissetmesi mümkün olmaz.

CHP, bir yandan Alevileri sisteme entegre etme göreviyle hareket ederken diğer yandan Alevileri Kürt halkının sorunlarından uzaklaştırmak, mezhepçiliği ön planda tutarak Kürt birliğinin önüne geçmek ve Alevileri Kurdistan Özgürlük Hareketi'nden koparmak istemektedir. Alevilerin dini bağnazlığa olan tepkilerine hitap ederek, egemen Sünniliğe ve dinciliğe karşıymış gibi bir hava yaratıp yumuşak maske takarak, Alevileri kendi şoven ve milliyetçi siyasetine alet etmeye çalışmaktadır. Diğer yandan Alevi tabanına dayanarak kendi iktidarı önünde engel gördüğü dinci partilere karşı iktidar mücadelesini de güçlendirmektedir. Tabii bir kesim Alevinin CHP'nin bu sahte yüzüne aldanmaları acı verici bir durumdur. Hâlbuki hiçbir güç ve politika binyıllardır iktidarcı güçlere karşı direnen Alevileri, kendi ilkelerinden uzaklaştıramamıştır. Maalesef halen Alevilerin bir kısmının bu partinin etki sınırlarında bulunması trajik bir durumdur.

Alevilik doğal toplum inancının günümüze kadar kendisini taşırmasını ifade ediyor

Şu konuda Alevi toplumunun artık net bir düşünceye ve bilince sahip olması gerekiyor. Alevilik, doğal toplum inancının günümüze kadar büyük bir mücadele ve direnişle kendisini taşırmasını ifade ediyor. Dolayısıyla devlet ve iktidar dışı bir inanç, düşünce ve toplumsallığın adı oluyor. Bu haliyle devlet ve iktidarcı yapıların Aleviliği olduğu gibi kabul etmeleri, bir düşünce, kültür, inanç ve toplumsallık olarak kendilerini sürdürmelerine izin vermeleri mümkün değildir. O nedenle Alevilik soykırım kıskacına alınmış bulunuyor. Bu soykırım kıskacı temelde üç ayak üzerinden yürütülüyor. Birincisi fiziki katliamlarla Alevi toplumsallığının direncini kırma ve teslim alma yaklaşımı oluyor. Tarihsel süreç içerisinde bu yola yüzlerce defa başvurulduğunu biliyoruz. Ancak bununla istenilen sonuç alınmayınca kimi hain ve düşkünler üzerinden özünden koparılarak iktidar ve devletçi sistemin oyuncağı haline getirilmek ve bu yolla bitirilmek istenmektedir. Soykırım kıskacının ikinci ayağı da bu olmaktadır. Üçüncü ayak ise CHP üzerinden bir yandan çarpıtılarak, diğer yandan asimile edilerek var olan sistemin sadık bir sürdürücüsü haline getirilmek istenmesi durumudur. Bu soykırım kıskacı günümüzde de özel savaşın tüm kirli oyun ve uygulamaları eşliğinde hayata geçirilmek istenmektedir. Bu durum görülmeden, bu soykırım kıskacına karşı mücadele verilmeden, oynanmak istenen oyunlar boşa çıkarılmadan, Alevi toplumu bu temelde bilinçlendirilip, örgütlendirilerek mücadele eder konuma getirilmeden Aleviliğin yolunu sürdürmesi, katliam tehlikesini bertaraf etmesi ve özgür temelde varlığını ve geleceğini garantiye alması mümkün değildir.

Bu açıdan Alevi toplumu özgürlük mücadelesinin en temel öncü dinamiklerinden biridir. Özelde Kürt Alevileri, genelde ise bütün Alevi toplumunun kültürüne, eşitlikçi, özgürlükçü, direnişçi özüne, devlet ve iktidar dışı yapısına en uygun zemin özgürlük mücadelesi olmaktadır. Alevilerin kendilerini en rahat ve özgür bir temelde ifade edebilecekleri ve mücadele ile soykırım kıskacını parçalayabilecekleri alan Demokratik Modernite zemini ve mücadelesi olmaktadır. Önder Apo'nun ifade ettiği şu düşünceler konuyu daha anlaşılır kılmaktadır; *"Evet, tam bir Kerbela hareketiyiz ama Kerbela'yı tekerrür ettirmeme gibi bir tarihi sorumluluğumuz da var. Çok vahşice gelindi ve Aleviler ezildi. Aleviler, Yezitler karşısında ezilen Hüseyinler, İslamcı iktidarların çok amansız saldırıları altında ezilen Zerdüştiler, Kemalizmin ezdiği Kürtler ve komünistlerdir. Aleviler, bunları çok iyi inceleyip, yüksek bir bilinç ve hassasiyetle ele alırlarsa Kerbela'lık olmayabilirler ve tarihte katlandıkları o her türlü zulmün altından ezilmeden çıkabilirler. Tarihte Alevi geleneği veya Zerdüşt geleneği, birçok böyle Derviş geleneği var. Bugün de onlar kadar biraz bu işin çilesine katlanmalı, derin düşünmeli. Böyle yapılmazsa, tarihteki örnekler gibi, belki de daha fazla kötüye gidilir.…*

Biz ise, tüm halklardan tuttuk; Alevi halkasını tuttuk, Êzidî halkasını tuttuk, bunun yanında sosyalist halkayı tuttuk. Hepsini PKK içinde sentezleyebildik. Bu insanın birliğidir, çok gereklidir; eşitlik, özgürlük akımının en temel gereksinmesidir. Bunu biraz başardığımızı söyleyebilirim. Bu geleneklere kesin anlam vermek, halkına da bağlı olmanın, onun tarihine de anlam vermenin tek doğru yoludur.

PKK hareketinin şekillenişi, biçimlenişi bence inançlar içinde en çok Alevi inancına yatkındır. Dikkat edilirse, biraz da derinliğine araştırılırsa; Alevi yaşam tarzına çok uygundur. Bu anlamda Zerdüştlüğe de biraz yakındır. Yani şunu demeye getiriyorum; eğer biraz daha çabalar yoğunlaştırılırsa, PKK'de inançsal yönde en rahat yaşamı bulacak olan Aleviliktir, Zerdüştlüktür ve benzeri kültürel formasyonlardır."

Önder Apo'nun da belirttiği gibi Alevi toplumu Özgürlük Hareketi'nin yürüttüğü mücadele temelinde kendisini koruyabilir, soykırım ve katliama açık olmaktan kendini çıkarabilir. Bu anlamda Aleviliğin kendini en fazla ifadeye kavuşturacağı, direnişe öncülük edebileceği ve mücadelenin zaferinde kendi varlığını ve özgür geleceğini garantiye alacağı alan Demokratik Modernite alanı olmaktadır. Alevilik Demokratik Modernite güçleri içerisinde mücadeleye en fazla öncülük yapabilecek toplumsal kesimi ifade etmektedir. Yaşamsal olarak, anlayış olarak ve pratik mücadelede öncülük potansiyeli olarak en güçlü kesim Alevi toplumu olmaktadır. O nedenle kendisini Alevi toplumunun örgütleri olarak gösteren tüm yapıların yeri Demokratik Modernite safları olmaktadır. Yoksa öyle devlet güdümünde, ortaya çıkabilecek kimi imkân ve olanaklardan yararlanma temelinde bir araya gelip buna da Alevi örgütü demek tam anlamıyla bir sahtekârlık ve ikiyüzlülük olmaktadır. Dikkat edilirse kendisini Alevi örgütü olarak tanımlayan, Alevilerin sorunlarına çözüm bulmak iddiasıyla ortaya çıkan bu yapılar devlet güdümlü siyasi partilere göre kendini konumlandırmakta, o partilerin Alevileri kandırmaya çalışma aparatı haline gelmektedirler. Bu nedenle bu yapıların gelişmesi, büyümesi, Alevilik adına kimi sonuçları ortaya çıkarması mümkün değildir. Tam tersine mevcut durumları ile sistemin Aleviliğe dayattığı soykırım kıskacının bir halkası olmaktan kendilerini kurtaramamaktadırlar.

Buna karşı Demokratik Modernite güçlerinin öncülüğünü üstlenen partimiz PKK ve Önder Apo Alevi toplumuna her zaman büyük değer vermiş, Alevi kimliğinin korunması için ciddi bir mücadele içinde olmuştur. Devletin Aleviler üzerinde geliştirdiği baskıları sürekli değerlendirip işleyerek toplumda duyarlılık yaratmıştır. Aleviliği her zaman demokratik uygarlığın en temel dinamik toplumu olarak ele almıştır. Komünal demokratik özgür toplum inşasında Alevilere çok temel bir rol biçmiştir. Baskıcı, sömürgeci devlet zihniyeti olan dinciliğin aşılmasında Alevi inancını ve yaşam felsefesini değiştirici bir motor güç olarak görmüş, Aleviliğe bu biçimde de bir anlam yüklemiştir. O açıdan özgürlük mücadelesi aynı zamanda Aleviliğin özgür temelde varlığını koruma, kendini her açıdan ifadeye kavuşturma ve soykırım kıskacından kurtularak özgür geleceğini garantiye alma mücadelesi olmaktadır.

Kürt Özgürlük Hareketi olarak sadece Kürtler için ya da Alevi toplumu için değil, Demokratik İslam, Êzidî, Asuri, Süryani toplumlar ve bütün Ortadoğu toplumları ve insanlık için özgür varlık mücadelesi yürütüyoruz. Bu anlamıyla Kürt özgürlük mücadelesi olan partimiz PKK ve Önderliğimiz bütün dünyaya mal olmuş bir dünya görüşü ve yaşam felsefesi olarak tanınmakta, bilinmektedir. Demokratik Ulus ve Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü paradigmanın günümüzde dünya paradigması olarak yayılma ve büyük ilgi görme, yaşam felsefesi, ideolojik dünya görüşü, paradigması olarak yayılma gerçekliği vardır. Önderliğimizin paradigması ulus, din, dil farkı olmadan toplumların ihtiyaçlarını tespit ederek çözüm yollarını, çözüm perspektifini oluşturuyor.

İnançları ve halkları özgürleştirmenin yolu mücadeleden geçer

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde yani yüz yıldır Kürtler başta olmak üzere Kurdistan halkları fiziki, kültürel, inançsal soykırım kıskacında tutulmaktadır. Kurdistan'da ve Türkiye'de Alevi, Müslüman, Êzidî halkları olarak büyük soykırım tehditleri ve tehlikeleri altında yaşayan bir halk olma gerçekliğimiz vardır. Halklar olarak bu soykırım kıskacından çıkmanın, demokratik, özgür toplumlar olarak varlığı korumaktan, büyütmekten, halklar arasında birliği, dayanışmayı, birbirinin özgünlüklerini tanımaktan geçtiğini bilmek gerekiyor. Bilmek ve buna göre kendini donatmak, büyütmek, geliştirmek gerekiyor. Demokratik Ulus inşasının bu anlamda geliştirilip güçlendirilmesi dönemin Alevi toplum sorunları başta olmak üzere tüm inançların sorunlarına cevap olacak tek gerçektir. Toplumun her anlamda bitirilmesine, hiçleştirilmesine karşı demokratik toplum alanları olarak örgütlenmek ve faşizme karşı mücadele cephesini güçlendirip büyüterek karşılık vermek halkları ayakta tutacak ve güçlü kılacaktır. Toplumsal varlığı tükenişe götüren, köle yaşamı dayatan, Alevilerin eşit yurttaşlık haklarını elinden alan, kadınlar, gençler, halklar ve inanç kesimleri olarak toplumu köle yaşama mahkûm etmek isteyen faşist, soykırımcı devlet karşısında toplumu var oluşa kavuşturmanın tek yolu mücadeleden geçer.

Bilinç olarak Demokratik Ulus paradigmasını anlamak ve pratik olarak da yürütülmesine katılmak mücadele anlamında bütün halkların, inanç kesimlerinin, kadınların en temel dönem görev ve sorumluluğudur. Demokratik Ulus çalışması toplumların devlet toplumu ya da varlığı karşısında kendi varlığını özgür ve demokratik temelde örgütleme ve sürdürme çalışmasıdır. Önderliğimizin Demokratik Ulus perspektifiyle geliştirdiği mücadele çizgisi, ideolojik dünya görüşü ve paradigma başta Aleviler olmak üzere kadınlar ve gençlere, toplumlara, inançlara ve halklara hitap eden, kendilerini ait hissetmesine aslında kendilerini bulmalarını ve kendi olma yani Xwebûn olma yoluna girmelerini sağladı. Bu anlamda da devletin dayattığı kimliksizlik, eşitsizlik, kültürsüzlük, inançsızlık, başı boşluk, kölelik ve daha birçok şey mücadeleyle, Demokratik Ulus ekseninde örgütlenmeyle ve özgürlük mücadelesiyle sonuç alınmasını sağlayacaktır ve muazzam gelişmeler açığa çıkaracaktır. Bu anlamda da Demokratik Ulus paradigması ile yaşamını örgütleyen, özgür, demokratik düşünen ve yaşayan sağlıklı bünyeye sahip toplumlar ve bireyler yaratmak için mücadele yürütmek kaçınılmaz oluyor. Bu mücadeleye hem düşünsel ve ideolojik hem pratik olarak öncülük eden PKK hareketidir. Bu nedenle kadınlar, gençler, Aleviler, demokratik İslam kesimleri, Êzidîler farklı halklar ve inançlar Kürt halk Önderliğinin fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesi içinde yer almalıdır.

Bu vesileyle bütün demokratik inanç çevrelerini öncülüğünü ve emeğini görerek Kürt özgürlük mücadelesini ve Kürt halk Önderliğini sahiplenmeye, fiziki özgürlüğünü sağlayacak hamle sürecine güçlü katılmaya, Alevi toplumu üzerinde yürütülen soykırım saldırılarına karşı Demokratik Ulus paradigması, Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü dünya görüşüyle özgür toplumun kendisini yaşamın her alanında örgütleyerek varlık olması mücadelesini birlikte yürütmeye çağırıyoruz. 2024 yılını halkların, inançların, kadınların özgürlük yılı yapmak için Demokratik Ulus inşasının gerçekleşmesi için herkesi göreve davet ediyoruz.

■■■

Serdar Star-Güney son.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:54 Page 26

PÊWÎSTE PDK JI XWE RE LI ÇARESERIYEKÎ BIGERE

Serdar Star

Di destpêka Şerê Duyem ê Cîhanê de partîgerî wek modelek ji bo rêxistinkirina civakê derkete pêş. Hîzbî Hîwa (Hîzbî Hîwa paşê bi navê Rizgarî û Şoreş dibe du beş) wek destpêka destpêkirina têkoşîna partîgeriyê li Başûr tê qebûlkirin. Bêguman ew jî li ser mîrasa komele, sazî û komên cûda tên damezrandin ku di destpêka sedsala 20'emîn de wek cemiyet dihatin binavkirin. Bi gotineke din ev sazî xwe bi xwe çênebûne, berovajî wê yekê pêşîneyeke wan hebû. Partiya Demokrat a Kurdistanê (PDK) jî encama wan hewildane ku rewşenbîr, siyasetmedar û dilsozên gelê Kurd ji bo azadiyê dane.

Şert û mercên berî Şerê Duyem ê Cîhanê jî di bin hegemonyaya du eniyên bihêz ên cîhanî de bû. Eniya yekem Naziya Elmanî û faşîzma Îtalî bû û eniya duyem jî ku Yekîtiya Sovyetê pêşengiya wê dikir, wek dewletên sosyalîst ên pêşkeftinxwaz dihat binavkirin. Şerê ku di 1939'an de ji hêla Elmanyayê ve hate destpêkirin, di 1945'an de bi hilweşîna Elmanya û eniya faşîzmê bi dawî bû. Partiya Demokrat a Kurd ku li Mihabadê li ser têkoşîna rêxistina "JÊKAF" ê hatibû damezrandin, di 16'ê Tebaxa 1946'an de derbasî Başûrê Kurdistanê bû û xwe wek Partiya Demokrat a Kurd/Iraqê bi nav kir.

Li Başûrê Kurdistan û Iraqê heta 1957'an qraltî hebû, lewma jî derfet ji bo xebata siyasî û rêxistina neteweyî tune bû. Xebata çekdarî jî piştî Komara Kurdistanê li Mihabadê darbeyeke mezin lê ket. Ji ber vê yekê hêzên çekdar heta Sovyetê nesekinîn û li wir mijûlî domandina jiyana xwe ya taybet bûn. Lewma eger şoreşa 14'ê Tîrmeha 1957'an nebûya, heta niha kesî ji wan dê Kurdistan nedîta.

Ew guherînên ku di encama desthilata Ebdulkerîm Qasim de li Iraqê pêk hatin, rê li ber hemû hêz û aliyên siyasî yên Iraqî û Kurdî vekir da ku bikarin fikrên xwe yên siyasî û rêxistinî bînin ziman. Heta hilweşîna rejîma qraltiyê, gelê Kurd jî zêdetir xwe di nav Partiya Komînîst a Iraqê da didît û gelek sekreter û kadroyên pêşeng ên Partîya Komînîst a Iraqê Kurd bûn. Vê yekê wisa kiribû ku Kurd daxwazên xwe bi partiya navborî re bikin yek. Lewra jî rola PDK'ê piştî 1957'an zêdetir mijara nîqaşê ye, ji vê demê û pê ve mirov dikare zêdetir li ser rola wê biaxive.

Ji hêla serkirdeyên PDK'ê ve wekî pêwîst sûd ji salên desthilatdariya Ebdulkerîm Qasim (1957-1963) nehate wergirtin. Ji ber vê yekê jî piştî du salan bi sorkirina SAVAK'a Îranê, CIA û derebegên kirêgirtî yên Kurd di 11'ê Îlona 1961'ê de li dijî hikûmeta Ebdulkerîm Qasim dest bi şer kirin. Şerek ku encamên wî gelek kêmtir bûn ji wan derfet û destkeftên ku desthilata Ebdulkerîm Qasim ji bo gelê Kurd li Başûr nas kiribûn. Eger pêşengiyeke jîr û zana hebûya, bêguman dikarî bê şer gelek destkeftên din bi dest bixe û doza Kurd û Kurdistanê çend gavên din ber bi pêş bibe. Ji sala 1961'an heta 1970'yî şer berdewam bû, her di wê wextê de sê caran agirbest û bêçalakî hatin ragihandin. Bi taybetî jî sala 1963'yan bi Ebdulselam Arif re û paşê jî di 1966'an de bi Endulrehman Arif re û cara sêyem jî bi Beesiyan re di 1968'an de dest pê kir û di 1970'yî de bi derxistina beyannameyeke bi navê Beyannameya 11'ê Adarê gihîşte encamê. Di maweya wan neh salên şer de PDK bû du bask. Baskê yekem bi navê Baskê Mekteba Siyasî bû ku Îbrahîm Ehmed pêşengî dikir û paşê jî Celal Talebanî, Elî Eskerî û gelek kesayetiyên rewşenbîr û xwendewar ên herêma Silêmanî, Germiyan û Kerkûkê lê kom bûn. Baskê Mela Mistefa Barzanî jî ku wek baskê Serok dihat naskirin, kontrola hemû aliyên PDK'yê dikir û aliyê eşîrî, derebegîtî û binemalî li pêş bû.

Têkiliyên PDK'ê bi dijminên Kurdan re

Hemû pîvan û prensîbên hîzbî ketine binpê û PDK bûye partiya yek kesî/ê. Lewma jî sedan biryarên şaş hatine dayîn û tevgerên derveyî pîvanên neteweyî û demokratîk hatine kirin. Kuştina sedan kadro û endamên cudabûyî yên mekteba siyasî, kuştina 11 kesan ji mala Hemed Axayê Mêrgesorî, tevî raqewirandina kurên xwe Sabîr û Luqman, hemû nakokiyên navxweyî bi şer, kuştin û jinavbirinê bi dawî hatine. Dîsan ji hêla neteweyî ve û ji hêla têkiliya xweya li gel parçeyên din ên Kurdistanê hemû hewildanên xwe dane ku li parçeyên din ên Kurdistanê tu tevgereke siyasî û çekdarî çênebe. Eger çêbe jî, pêwîste di bin rikêfa wan de be da ku kengî xwestin wek hêmaneke siyasî bi kar bînin. Li Rojhilat di 1968'an de Silêman Muînî û hevalên wî hatin jinavbirin, ji ber ku wan dixwest bêyî fermana Mela Mistefa Barzanî dest bi têkoşîna şoreşgerane bikin. Her wiha li ser PDK-Tirkiyeyê komplo çêkirin, Seîd Elçî û Seîd Kirmizitoprak ku wek Doktor Şiwan dihat naskirin, jinavbirin. Her wiha sekreterê PDK-Lubnanê xistin zîndanê. Vê dîrokê heta 1975'an dewam kir û piştî ku Mela Mistefa Barzanî, kurên wî û gelek kadroyên pêşeng dest ji xebata siyasî û çekdar berda, di nav demeke kurt de bingeh û baregehên xwe kom kirin û li Îranê hêwirîn.

Beyannameya 11'ê Adarê wek destkeft tê binavkirin, di heman demê de têkçûna 1975'an jî wek encama komploya herêmî û navneteweyî tê binavkirin. Lê belê bi rastî li kêmasiyên wê nayê mêzekirin, lewma jî eger piştî sala 1975'an serdemeke din di tevgera siyasî ya Kurdistanê de dest pê kiribe jî, lê belê di kesayetiya PDK'ê de heman rêbaz û şêwaz didome. Ji ber ku gava ku em li bûyerên piştî wê qonaxê dinêrin, ew bûyer dîsan bi awayek ji awayan dubare dibin. Bo nimûne karesata Hekariyê di sala 1978'an de, her wiha hevkarîkirina li gel rejîma Îranê û komkujiya Kurdên Rojhilatê Kurdistanê di sala 1979'an de û jinavbirina wê derfetê ku gelê Kurd dikarî li Rojhilat şêwazeke çareseriyê pêş bixe. Dîsan li hember bakurê Kurdistanê jî bi rêya wan rêxistinên bi navê DDKO, KUK, Stêrka Sor û PDK-Tirkiye û bi hevkariya li gel MÎT'a Tirk û faşîstên Gurên Boz sedan şoreşger, welatparêz û kesayetiyên azadîxwaz şehîd kirin. Bo nimûne şehîdkirina Heqî Qarer û komkujiyên li Mêrdînê û sedan kiryarên wiha.

Di temamê Kurdistanê de hemû hêz û aliyên siyasî gava ku di navbera wan de nakokî yan jî aloziyek hebe, piştî demekî bi navbeynkariya hêz û aliyên siyasî yên Kurdistanî ew nakokî yan jî alozî çareser kirine. Lê belê PDK bi dirêjahiya temenê xwe şerê hemû hêz û aliyên siyasî yên Kurdistanî kiriye, lê bi tu aliyekî re aştî nekiriye. Berovajî vê yekê her tim di nav kemînê de bûye da ku wê ji nav bibe yan wê bike koleyê xwe û bi kêfa xwe pê re tev bigere. Lewma jî em dibînin ku şerê navxweyî li Kurdistanê bi dawî nayê, di heman demê de hevkarîkirin û sîxurtîkirin di kesayetiya PDK'ê de bi dawî nayê. Ji sala 1961'an ve her tim PDK bûye lîstika destê dewletekî û ji vê jî xerabtir dezgehên îstixbarî û sîxuriyê PDK'ê li gorî kêfa xwe li dijî aliyên siyasî yên parçeyên din ên Kurdistanê bi kar tînin û pê tevgera Kurdî li parçeyên din serkut dikin.

Piştî Enfal û kîmyabarana Helebçeyê, hilweşîn û wêrankirina hezaran gundên Başûrê Kurdistanê, Raperîn û paqijkirina piraniya bajar û navçeyan ji rejîma Beesê ji bo hemû gelê Kurdistanê destkeftek bû. Her çend pêvajoya desthilata xwecîhî, parlemento û hikûmet dubarekirina ezmûna dewletên dagirker ên li ser Kurdistanê be jî, gelê Kurdistanê bi giştî dixwest bibe penageh, sîwan û piştevan da ku Kurdên parçeyên din ji vî parçeyî bikarin bi xebat û têkoşînê bigihîjin mafên xwe. Bi derfeta yekem re PDK'ê ew xewna Kurdan têk bir, parlemento û sazî kirin cihê biryarên li dijî hêz û aliyên Kurdistanî. Di Parlementoya Herêma Kurdistanê de di 1992'yan de yekemîn biryar li dijî PKK'ê derket û paşê jî şerekî nerewa di destpêka meha cotmeha heman salê de dest pê kir û hezaran zarokên Kurd ên bêguneh dan kuştin, tenê û tenê dewleta Tirk a dagirker ji vê yekê sûdmend bû. Wê pêvajoyê careke din di 1993'yan de li dijî Hizbî Sosyalîstî Kurdistan berdewam kir û dîsan di 1994'an de li dijî YNK'ê û dubare û sêbare heta sala 2000'î li dijî PKK'ê domand. PDK'ê di salên nodî de hemû derfet û destkeftên Başûr û parçe-

Serdar Star-Güney son.qxp_Layout 1 29/01/2024 18:54 Page 27

yên din jî bi kar anî. Yekem ji bo kûrkirina şerê navxweyî û di heman demê de kişandina destê dagîrker û dewletên hegemonîst ên cîhanî bo nav nakokiyên navxweyî. Duyem parçekirin û jinavirina wê ezmûna ku wek hêviyekî dihate dîtin. Sêyem eger heta salên nodî dagirkeran gelê Kurd qir dikir, di salên nodî de PDK'ê ew erka dagirkeran bê kêmasî bi cih anîye. Di komkujiya Hewlêrê ya 16'ê Gulana 1997'an de zêdetirî heştê şoreşger, welatparêz û azadîxwaz hatin şehîdkirin. Ew jî tenê ji ber wê sedemê bû ku wan koletiya PDK û dagirkerên Kurdistanê qebûl nedikir. Wek xala dawî jî PDK'ê wisa kir ku kuştin, terorkirin, jinavbirin, dizî, gendelî, jinkujî asayî bibe. Ev yek jî sedemeke serekî bû ku di salên nodî de bi dehan hezaran mirov tevî jin û mêr koç bikin û nefretê li welat, azadî û neteweyî bikin.

Piştî sala 2003'yan û hilweşîna rejîma Beesê derfeteke zêdetir û baştir ji bo gelê Kurdistanê çêbû ku gelê Kurd sedan salan derfeteke bi wî awayî nedîtibû. Dewletên dagirker li ser Kurdistanê di rewşeke gelek xerab de bûn. Ji ber ku pergala netewe-dewletê ku bibû sedema dabeşkirin û parçekirina Kurdistanê êdî dawiya wê hatibû. Lewma di wê derfetê de ya yekem gelê Kurd dikarî li Başûrê Kurdistanê nav mala xwe bike yek û dawî bi şer û dubarekî û nakokiyên navxweyî bîne. Ya duyem ji bo yekîtiya neteweyî ya demokratîk a gelê Kurdistanê gavan biavêje. Ya sêyem pirsgirêkên bi Bexdayê re çareser bike û ji bo çareseriya doza gelê Kurd ya bi dewletên din re zemînê xweş bike. Ya çarem û ji hemûyan jî girîngtir xizmeta gelê Kurdistanê bike û bike xwedî dahat û berhema xwe ya serbixwe.

Careke din heta derketina DAIŞ'ê, PDK'ê ew deh sal bi siyaseta hevkariya dewleta Tirk, dizî û talana li ser serweta gelê Kurdistanê derbas kirin û ew serwet di bin navên cuda cuda de pêşkeşî dagirkeran kir. Bo nimûne bi navê aboriya serbixwe û bi danûstandina bazirganî li gel qaşo dewletên cîran, milyaran dolar ji dewleta Tirk re hatin pêşkeşkirin. Milyaran ton kelmelên Tirkî ku wexta wan derbas bibû, hatin hawirdekirin. Di encama wê de sedan kes tûşî nexweşiyên cur bi cur ên şêrpenceyê bûn. Sedan mirov bi dermanên wextderbasbûyî çavên wan kor bûn. Divê em wê yekê jî ji bîr nekin ku li şûna pêşketina azadiya rojnamegeriyê û pêkanîn û pêşxistina demokrasiyê, kuştina rojnamegeran destpêkir. Nimûneya berbiçav jî şehîdkirina Serdeşt Osman, Soran Mame Heme, Wedat Hisên û Kawe Germiyanî bû. Careke din girtina navendên Partiya Çareseriya Demokratîk a Kurdistanê destpêkir. Di heman demê de serkutkirina aliyên îslamî û şewitandina navendên wan jî destpêkir. Ev yek li aliyekî, bi navê Serokê Herêma Kurdistanê şoreşger û şehîdên li dijî dagirkeriya Tirk wek terorîst tên binavkirin û peyamên serxweşiyê ji bo leşkerên kuştî yên dagirkeran tên şandin. Dubare pirsgirêkên bi Bexdayê re bi sorkirina aliyên derve hatin kûrkirin, nehatin çareserkirin. Lewma jî bi dek û dolabên Tirkiyeyê û bi piştgiriya Amerîkayê alozî tên domandin, zêdetir tovên bêbaweriyê tên çandin û ev jî dike ku faşîzma erebî tûj bibe.

Keyfxweşiya Barzanî ya ji bo cîrantiya DAIŞ'ê

Bi Tirkiye, Qeter û Îmaratê re û bi piştgiriya Amerîka û Îsraîlê li Urdunê biryar hate dayîn ku hêzeke dirinde wek DAIŞ'ê bê damezrandin û PDK jî di asta serokatiyê de beşdarî wê civînê bûye. Ji ber vê yekê jî gava ku DAIŞ'ê Mûsil dagirkir, Mesûd Barzanî di parlementoyê de digot "Êdî ji niha û pê ve em bûn xwedî cîranekî nû." Her wiha bi rehetî Şengal ji wan re vala kir. Ew komkujiya ku DAIŞ'ê li gundên Kurdan ên li derdora Helebê kir, dîsan bi navê Serokê Herêma Kurdistan got komkujî nehatiye kirin. Berdewam li ser wê yekê israr dikir û digot ku pêwîst nake ku em şerê DAIŞ'ê bikin. Ew derfeta ku di encama şerê DAIŞ'ê de çêbû, bi navê referandûma serxwebûnê %51'ê axa Başûrê Kurdistanê ji dest da. Di heman demê da ji bo ku Başûr û Rojavayê Kurdistanê li hev nêzîk nebin, ji 2012'an heta îro ambargo xistiye ser Rojava û êdî gihîştiye asteke wisa ku bêhna şoreşgeriyê ji kê were, li ser sînor tê destgîrkirin. Rojava wek dijmin bi endam û alîgirên xwe dide nasîn û şoreşa Rojava tune dihesibîne.

Piştî têkçûna referandûmê, PDK ji berê zêdetir bûye koleyê dewleta Tirk û welatên hegemon ên cîhanê. Êdî ji berê zêdetir dijmintiya hêz û aliyên Kurdistanî dike. Sînorê di navbera Hewlêr û Silêmaniyê de hatiye tundkirin. Ew kes û alî û komên ku bêhna welatparêzî û şoreşgeriyê ji wan tê, wan digire û yan dişîne Silêmaniyê yan jî dişîne Rojava. Nehişt ku Tevgera Azadiya Komelgeha Kurdistanê beşdarî hilbijartinên 2018'an bibe. Dizî, talan û gendelî zêdetir hat bibernamekirin. Bi navê paşkeftkirina mûçeyan ji karmendan dest bi diziya fermî kir. Bêkarî zêdetir bû. Deriyê derketina ji Kurdistanê bi hevkariya MÎT'ê hat vekirin û ji ber vê yekê jî hezaran jin û mêrên Kurd ji Kurdistanê derketin û sedan kes di avên Deryaya Spî û Deryaya Egeyê de xeniqîn.

Piştî sala 2018'an ku serokatiya hikûmetê kete destê Mesrûr Barzanî, têkiliyên PDK û dewleta Tirk

Îro PDK'ê karê sîxuriyê ji kesan derxistiye û kiriye karekî rêxistinî û dezgeha Parastin û Dijîteror û Asayişê bi riya endamên xwe tora sîxuriyê berbelav kiriye. Hemû navendên van dezgehan wek navendên MÎT'ê û şerê taybet li dijî şoreşgeran dixebitin û ji bo vê mebestê jî milyaran dolar xerc dikin. Tiştê ku li vir hêjayî pirsê ye, ew e ku hin Kurdên damayî û hejar hene ku bi navê dilsoziya ji bo Kurdayetiyê bi mûçeyan hatine xapandin û bûne beşek ji vê qirêjiyê. Divê her kesê ku xwe wek Kurd û dilsozê gel û neteweya Kurd dizane vê pirsê ji xwe bike: Em ê heta kengî bi gotinên binemala Barzaniyan bêne xapandin, em ji kirêgirtîbûn û caştiyê rizgar nebûne, niha jî dora sîxuriyê ye? Êdî PDK û binemala Barzaniyan qeder nîn e û dikare bê guhartin. Ji ber ku êdî çênabe ku gelê Kurd û PDK jî çarenûsa xwe teslîmî wan bikin. Lewma bi temambûna sala 2023'yan bila Başûrê Kurdistanê di 2024'an de ji wê tora sîxuriyê rizgar bibe û şert û merc bêne guncavkirin da ku ber bi demokrasî û yekîtiya neteweyî gav bêne avêtin û xizmetkirina gelê Kurdistanê bibe erka yekem.

gihîştin qonaxeke metirsîdar. Çinku di eynî wextê de her du postên Dezgeha Parastinê û serokatiya hikûmetê bi rê ve dibe. Êdî PDK û dewleta Tirk têkiliyên wan bi riya Parastin û MÎT'ê bi rê ve diçin. Ev yek jî bûye sedema wê yekê ku baştirîn kesên PDK'ê bûne sîxurên MÎT'ê. Êdî MÎT'ê destên xwe xistine hemû cihên PDK'ê. Lewma niha pêwîste pênaseyeke nû ji bo PDK'ê bê dîtin. Tenê caş, kirêgirtî û kole têrê nake. Berê PDK'ê digot ji bo têkiliyên bi dinyaya derve re û ji bo danûstandina bazirganî pêwîstiya me bi Tirkiyeyê heye. Niha tu pêwîstiya PDK'yê bi Tirkiyeyê nemaye. Ji ber ku parçeyeke ji Iraqê û wê têkiliya ku bi sernizmî bi Tirkiyeyê re dike, dikare bi awayekî fermî û bi serbilindî bi Iraqê re bike.

MÎT, Parastin û Gladyoya NATO'yê bi hev re dixwazin bi riya PDK'ê senaryoyên xwe yên berê li ser gelê Kurd dubare bikin. Ji bo vê yekê jî rola dawî dan serkirde, kadro û endamên PDK'ê û wek sîxur wan bi kar tînin. Tiştê ku hêjayî pirsê ye, çawa di demeke ewqas kêm de MÎT'ê karî wan hemû sîxurên xwe li Başûr bi cih bike? Di heman demê de çawa Kurdên Başûr ku ji hemû Kurdan zêdetir dijminê dagirkerên Tirk in, çima niha bûne kole, rênîş û sîxurê MÎT'ê? Bo nimûne xelkê Şêladizê ya di zivistana 2019'an de ya li dijî binke û baregehên artêşa Tirk raperîn kir. Çawa PDK'ê çekdarên xwe kirine mertala parastina leşkergehên Tirk? Bi hemû keresteyên xwe rê û dirban ji bo dûrtirîn cihan ji bo artêşa Tirk çêdike. Serwet, çapemenî û endamên PDK'ê hemû di xizmeta îstixbarata Tirk de ne. Ji bo ku biçûktirîn derfet negihîje destê gerîla, çeteyên Roj li derdora gerîla dane mexelkirin. Di heman demê de ji bo ku hêzên yedek negihîjin gerîla, li ser riyên gerîla kemînan datîne. Dîsan destûrê nade tu kesayetî, aliyekî siyasî, aştîxwaz, demokrasîxwaz û dostên Kurdan ku bikevin Herêmên Parastina Medyayê da ku tawanên artêşa Tirk a dagirker eşkere bikin. Ji hêleke din ve çapemeniya PDK'ê bi navê serxwebûn, nûçe û zanyariyên zêdetir berî ajansên nûçeyan ên Tirkiyeyê nûçeya şehîdbûn, bombebarankirin û topbarankirina dagirkeran diweşîne. Hemû hewildana wan jî ji bo wê yekê ye ku bibêjin artêş, îstixbarat û dezgeha şerê taybet a dagirkeran bi ser ketiye. Kesê ku tê kuştin gerîla û hêzên şoreşger in. Bi gotineke din dixwaze ku bibêje yan divê hûn xwe wekî min bifiroşin û bibin dijminê gelê xwe yan jî hûn bi vî awayî tên kuştin!

Hemû xwepêşandan û hewildanên ji bo eşkerekirina tawanên artêşa Tirk a dagirker û dezgeha wê ya qirêj MÎT'ê wek tawan dihesibîne. Bo nimûne derdora 100 rojnameger û çalakvanên Behdînanê hatin destgîrkirin û ji bo hin rojnamegeran ji wan ceza hat birîn. Tenê tawaneke wan heye, ew jî ew e ku wan li dijî hebûna artêşa Tirk li Behdînanê nerazîbûn nîşan dan. Di heman demê de wan piştgiriya xwepêşanderên Şêladizê kir. Dibe ku çend caran jî wan wek her hemwelatiyekî dinê welatparêz serdana gerîlayên azadiya Kurdistanê kiribe û wêne bi fermandarên gerîlayan re girtibin. Çêkirina delîlên sexte wekî îmzeyên sexte û plaqeyên sexte, ji bilî henekan ne tiştekî din in. Lewma jî li Başûr baweriya zarokekî jî bi dadgeh û dadgeran nemaye. Çinku bûne beşek ji senaryayo MÎT û Parastinê.

Pêwîste êdî PDK sîxwurtiyê neke

Dezgeha îstixbarata navxweyî ya NATO'yê wek Gladyo tê naskirin û bi hevkariya li gel CIA'yê kar û barên dezgehên îstixbaratê rêxistin dike. Piştî ku hikûmeta Herêma Kurdistanê bi temamî kete dest dezgeha Parastinê, karên wê yên derve bi riya Gladyoya NATO'yê tên birêvebirin. Bo nimûne karê pismaman li Konferansa Asayişê ya Munîhê çi ye? Yan karê wan li civînên Davosê yên dewlemendên cîhanê çi ye? Dîsan karê wan li kongreya jîngehê çi ye? Karê wan li ba serokwezîrê Îngilistan û Fransayê çi ye? Kî wan hevdîtinan rêk dixe û amadekariya wan dike? Bersiva wê ev e, ji hêla Gladyoyê ve tên amadekirin. Bi beşdarbûna li wan konferans û civîn û hevdîtinan dixwazin ji gelê Kurdistanê re bibêjin ku binemala Barzanî û dezgeha Parastinê nûnerê wan e, her wiha ji desthilatdarên Iraqê re jî dibêjin li xweşa we tê yan nayê, divê hûn wan wek nûnerên Kurdan qebûl bikin.

Sîxurî jî beşeke din ên ji xiyanetkirina li gel û welat. Lê belê sîxurî asteke jortir e ji xiyaneteke bizanebûn, ango sîxur bi dil û can ji bo dijmin dixebite û li dijî şoreşger û welatparêzan bi nemerdtirîn awa di şer de ye. Tu guman tê de nîn e ku dezgeha Parastinê ya PDK'ê bi wê erka nemerdane rabûye. Bi awayekî fermî û rêxistinkirî li gel endam û kadroyên MÎT'ê wê dijmintiyê li dijî gerîlayên li Herêmên Parastina Medyayê, li dijî hemû şoreşger, xebatkar û welatparêzên Şengal û Mexmûrê, li dijî hemû gelê Silêmaniyê dike, bi taybetî jî li dijî wan kesan ku rojek ji rojan li dijî PDK û dagirkeriya Tirk helwest nîşan dabin.

Îro PDK'ê karê sîxuriyê ji kesan derxistiye û kiriye karekî rêxistinî û dezgeha Parastin û Dijîteror û Asayişê bi riya endamên xwe tora sîxuriyê berbelav kiriye. Hemû navendên van dezgehan wek navendên MÎT'ê û şerê taybet li dijî şoreşgeran dixebitin û ji bo vê mebestê jî milyaran dolar xerc dikin. Tiştê ku li vir hêjayî pirsê ye, ew e ku hin Kurdên damayî û hejar hene ku bi navê dilsoziya ji bo Kurdayetiyê bi mûçeyan hatine xapandin û bûne beşek ji vê qirêjiyê. Divê her kesê ku xwe wek Kurd û dilsozê gel û neteweya Kurd dizane vê pirsê ji xwe bike: Em ê heta kengî bi gotinên binemala Barzaniyan bêne xapandin, em ji kirêgirtîbûn û caştiyê rizgar nebûne, niha jî dora sîxuriyê ye? Êdî PDK û binemala Barzaniyan qeder nîn e û dikare bê guhartin. Ji ber ku êdî çênabe ku gelê Kurd û PDK jî çarenûsa xwe teslîmî wan bikin. Lewma bi temambûna sala 2023'yan bila Başûrê Kurdistanê di 2024'an de ji wê tora sîxuriyê rizgar bibe û şert û merc bêne guncavkirin da ku ber bi demokrasî û yekîtiya neteweyî gav bêne avêtin û xizmetkirina gelê Kurdistanê bibe erka yekem.

■■■

EN İYİ SEN ANLADIN VE EN İYİ SEN OKUDUN

Şoreş (Zeki Atan)

"Aileme söyleyin oğlunuz kahramanca şehit düştü"

Kod Adı: Şoreş Hakkari
Adı Soyadı: Zeki Atan
Baba Adı: İsmail
Ana Adı: Taybet
Doğum Tarihi ve Yeri: 1974-Hakkari
Katılım Tarihi ve Yeri: 1994-Hakkari
Şehadet tarihi ve yeri: 5 Ağustos 1996, Xokan karakol baskını Başkale-Hakkari

Tut ki bir gece ayışığı
sunarken kendini mertçe,
Yüreğimin bir köşesinde
saklı tuttuğum sırrı,
fırlatıyorum mevzi mevzi
Ve seni duyuyorum
korkak çığlıkların yanısıra,
tavizsiz sloganlarını,
Kalp atışlarını duyuyorum
yanımdaki yoldaşın
Çarpıyor diyorum içimden
Ve sonra, sonra
Ay bulutlara gömülüyor
ardından sessizlik ve suskun,
"Bitti" diyorum içimden "bitti"
iki gülün soylu yaşam mücadelesi...

Yurtsever bir ailede doğup büyüyen Şoreş arkadaş, daha küçük yaşlarda düşmanın zorbalığına, dilinin yasaklı oluşuna ve ülkesinin işgal altında olduğuna tanık olur. Aile içinde sevilen ve etrafını keşfeden bir çocuk olarak bilinir. Arkadaşlarıyla oynarken hep öncü rolündedir ve meraklıdır. Okulda başarılı ve dikkat çeken bir öğrencidir, derslerinde başarılı olup hep takdir alandır. Genç yaşında aileye ve çevresine karşı sorumluluklarını bilen ve onlar için gerekli olan ne varsa yapabilen bir karakterdedir. Kurdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğü için direnen halkının acılarına kendisi de tanık olmakta ve buna büyük öfke duymaktadır. Ağabeysinin cezaevinde olması onu mücadeleyle daha da yakınlaştırmıştır. Ardından amcaoğlunun saflara katılmasıyla kendisi de dağlara yol alma ve bir özgürlük savaşçısı olma kararını vermiştir. 1994 baharında katılım kararı alan Şoreş heval, Botan alanına yönünü vererek hakikat arayışçısı olma yönünde dağlara selama durur. Yaklaşık iki yıla yakın sıcak savaşın en yoğun olduğu Botan alanında kalır, kendini bir bütünen adayan ve hiçbir görevden geriye durmayan, öğrenen ve öğrendiğini pratiğe geçiren bir militan olur. 1996 yılında amcasının oğluyla (Fazıl Atan- Botan Hakkari) aynı savaş taburunda yeralmanın sevincini yaşar ve beraber doğdukları topraklara yol almanın ne kadar onurluca olduğunun altını çizer. Hakkari alanı mücadele için her zaman önemli ve zorlu bir alan olmasına rağmen Şoreş heval bunun bilinciyle pratiğe yönelir. Zozanlara yabancı değildir, Hakkari onun için çocukluğuna bir dönüştür, talan edilen yurduna özgürce bir bakıştır ve yeniden bir doğuştur.

Etrafına ışık saçıyordu

Şoreş hevali '96 baharında, doğanın kendini yenilediği ve yaşamın yeniden anlam bulduğu Hakkari zozanlarında tanıdım. Bir tepenin başında oturmuş uzaklara dalarken gördüm onu, kendisi daha yaşamının baharındaydı, çok gençti, heyecanlıydı, etrafına ışık saçıyordu. Bir şeyler anlatıyordu hareketli hareketli onu izlediğimi farkettiğinde mahçup bir gülümseme sarmıştı çehresini, umutla geceyi karşılıyordu. İddialı ve olgun bir duruşu vardı. Silahlara merak duyduğu kadar teknik ile de arası iyiydi, büyük cihazı iyi kurar, şifreleri çözer ve bağlantıyı iyi sağlardı. Hakkari alanına yeni geçmiştik, araziye hakimiyeti dikkatimi çekmişti, Kar sularından demlediği çayı bize ikram ederken gözleri gülüyordu.

Pratik yoğunluk, arazide yeni oluşumuz ve her an çatışmaya hazır olmak zorunda olmamızdan eğitime fazla zaman ayıramıyorduk, ama gelen talimatları büyük bir dikkat ve özveriyle okuduğuna ve yazdığına tanık oluyordum. Güzel bir el yazısı vardı, "Anlayanlar güzel yazar" diyordu. En iyi sen anladın ve en iyi sen okudun.

Başkale alanında bulunan Xokan karakoluna baskın eylemi gerçekleştirecekti bizim tabur. Önceden yapılan keşif ve istihbarat çerçevesinde yola koyulduk. Xokan çok açık bir yerdeydi, arazi olarak dümdüzdü onun için çok dikkatli olmak gerekiyordu.

Ağustos ayında bir başka oluyor zozanlar; helisler boy vermiş durumda. Hakkari laleleri doğayı süslemekte, alabildiğine uzanan dağlar arkamızda ve bir dilan tutarak, geceye selam veren yoldaşlar var önümüzde. İddialıyız, halkımıza zulm eden ve katliamlardan geçiren düşmana bu gece bir darbe vuracağız, bu gece tarih yazacağız ve bu gece yıldızları selamlayacağız. Saldırı kolunun bir tanesinde de heval Şoreş yer alıyordu. Gülümseyerek silahını temizliyor, bombalarını kontrol ediyordu. Yine öncüydü Şoreş, yine ilk okuyandı ve yine yoldaşlarına güvendi.

Bir baskın beklemeyen düşman, arkadaşların mevzilerine vurmalarıyla neye uğradığını şaşırır. Mevzileri ele geçiren arkadaşlar, düşmana büyük kayıplar verirler, bir sürü silah kaldırırlar. Geri çekilme esnasında Şoreş arkadaşın içinde olduğu tim, pusuya yatan düşman tarafından vurulur, yanındaki arkadaşları yaralanır, kendisi ise ağır yaralı olarak bir yere kadar getirilir. Arkadaşları onu kurtarmaya çalışsa da, onlara yük olmamak için, kendilerini kurtarmalarını söyler. Yanındaki arkadaşlarına son sözü ise: "Aileme söyleyin oğlunuz kahramanca şehit düştü."

Xokan karakol baskınında kahramanca çatışarak şehitler kervanına katılan iki onur abidemiz olur. Şoreş (Zeki Atan) ve Zafer (Selim Canavar) Fedailiğin, yoldaşlığın ve militan duruşun simgesi oldular. Hakkari zozanlarında geleceği kucaklayan ve özgürlüğü selamlayan iki umut yolcusu oldular. Direnen, güvenen ve başkaldıran halkının bağrında yeniden doğuşun ismi oldular.

Bu iki cengaverin cenazesi ailelerine verilmedi, nereye gömüldükleri bilinmedi ve bir sır gibi saklandı.

5 Ağustos 1996
Tarihi randevu Xokan Karakol Baskını
Başkale

Zafer (Selim Canavar)

Zafer-Şoreş Yoldaşların Anılarına

Çizebilseydim çizerdim
Akşam güneşinin batışında
Seni, Başkale'yle yan yana
Yahut heykeltraş yapsaydım
Güneşten, altından bir anıtını dikseydim,
Başkale ile Berwari arasına
Ki sesin namın gibi
Alsaydı bu cihan cesaretine
samimiyetini
Görseydi Başkale'ye ektiğin fedakarlık
tohumunu.
Sen, ne çizilebilen mutluluk
Ne de bir daha yakalanan özgürlük,
Sen, yeni bir tarih sayfasını süsleyen
Umutla sevdayla kan çiçeklerini
besleyen
Sen çocukların gözlerindeki ışık
İnsanlığın umudu güneşi
Sen dünyada Kurdistan'da
özgürlüğün adı
Uzun uzadıya yazmak seni harcım değil
Bu geleceğin, tarihin işi
Başkaleden Berwariden ayrılman başka
soğuk bir kışın adı
Hasretin dondurur
yoldaşların damarlarındaki kanı
Bekle beni yoldaş
Bir dahaki yaz oturup seninle yan yana
Şoreş'in türküsünü besteleyeceğiz.
Şehit Botan Hakkari (Fazil Atan)

Mücadele arkadaşları adına